

divadelní HROMADA

*reprezentují samostatných
divadelníků,
loutkářů a recitátorů
ve vhodných čechách,
na pomoci
Moravy a v části
Sudeta*

XL.

jaro

2004

**"UMÍME VYPRÁVĚT
MNOHÉ LŽI,
KTERÉ SE PODOBAJÍ PRAVDĚ,
LEČ CHCEME-LI,
UMÍME OPĚVOVAT I PRAVDU."**

Múzy Hésiodovy

4 VE VOLNÉM STYLU (ZPRÁVY VSVD)

- 5 Jednání rady VSVD
Jana Portyková a Michal Drtina - divadelní fotografové
6 Objevujeme mecenáše

7 IMPULSY Z IMPULSU / bylo a bude

- Audimafor
12 Červený Kostelec '04
17 Regionální loutkářská přehlídka
22 Miletinské divadelní jaro
26 Wolkrův Prostějov
27 Dětská scéna
30 Krajská přehlídka dětských recitátorů
31 „Divadlo ve škole“, bude... - klub „Divadlo ve škole“

32 VIDĚLI JSME

Šestá premiéra DS Pelcova divadla v Rychnově n/K.
Sen noci svatojánské v Jesličkách

33 PRKNA PRAŠTĚLA, PRAŠTÍ A PRAŠTĚT BUDOU

- Modrý kocour
34 Krajská přehlídka divadelních ochot. souborů Jizerské oblasti
37 Krajská přehlídka divadel. ochot. souborů v Pardubickém kraji
38 Wolkrův Prostějov Pardubického kraje, Krajská přehlídka mladého a netrad. divadla „Tyjatr na trati“ v České Třebové
40 Krajská přehlídka dětských divadel., loutkářských a recitačních souborů Pardubického kraje
41 Krajská přehlídka dětských recitátorů Pardubického kraje
42 Krajská přehlídka venkovských divadelních souborů Pard. kraje
45 Dospělí dětem 2004
47 Kterak jsem putoval od Kocoura po Havlbrod

51 ŠKOLA HROU

- MDLOBY aneb...
52 Dobré divadlo dětem...

53 VE SLUŽBÁCH THÁLIE

- Karla Dörrová
54 Ladislav Jančík
55 Sylva Pavlíková, Petr Záruba
56 Jaroslava Faltejsková
57 Svatopluk Vobejda, Eda Trtílek

58 Divadelní jarmárka profesora Cisaře

60 PO UZÁVĚRCE...

Z výsledkové listiny NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY AMATÉRSKÉHO
ČINOHERNÍHO DIVADLA A HUDEBNÍHO DIVADLA
FEMAD Poděbrady/Divadelní Třebíč 2004

Uzávěrka příštího čísla:
30. června 2004

Příspěvky a foto prosíme zasílat
na adresu:
IMPULS
Okružní 1130
500 03 Hradec Králové
e-mail:
impulshk.gregarova@tiscali.cz
http://www.vsvd.cz

HROMADA č. XL/2004

JARO

Vydává:
Středisko amatérské kultury IMPULS,
Okružní 1130,
500 03 Hradec Králové
Telefon: 495 582 622
Tel./fax: 495 546 560
ve spolupráci
s Volným sdružením
východočeských divadelníků

Vychází 3x ročně

REDAKCE:
Alexandr Gregar (chefredacteur),
Josef Tejkl, Mirka Císařová,
Alena Exnarová, Karla Dörrová,
Jan Merta, Břetislav Lelek,
Naďa Gregarová

GRAFICKÁ ÚPRAVA:
Mario Alfieri

TISK:
GRANTIS Ústí nad Orlicí

Registrováno na
MK ČR E 11424

Vychází za finančního přispění
MK ČR
a Nadace Českého literárního fondu

Neprodejně!
Náklad 370 ks
Neprošlo jazykovou úpravou!

úvodník

Člověku třeba zrcadla. Ono zlopověstné i velené médium se vyznačuje mnoha šílenými schopnostmi, jejichž pouhý výčet se vymyká možností tohoto úvodníku, čísla Hromady, světa a vesmíru. Učiňme se tedy přiměřeně přizemními a pokusme se být saturováni jeho vlastností nejzásadnější – totální objektivitou.

Totální objektivita je dána pouze zrcadlu. Geniální Gogolův bonmot, plísňící křivohubé, kteří zrcadlu spílají, je již subjektivní, byť opět geniálně. Žádný smrtelník pravděpodobně není schopen přechít objektivnost zrcadla, natož v jeho totalitě. A to je svým způsobem pozitivní, neboť v opačném případě by se dospělosti dožil málokdo a psychiatrické léčebny by praskaly ve švech ještě více než nyní. Ptáme-li se ovšem zrcadla s andersenovskou vytrvalostí, kdo že je na světě nejkrásnější, rozkveté nám před prahem záhon narcisů a jsme ztraceni.

Dotaz je nezbytné kardinálně preformulovat, zvláště obdržím-li od zrcadla zápornou odpověď. Už pouhý fakt, že jsem ji dokázal přechít, je téměř povznášející a obdivuhodný. Neboť jsem si přiznal svou křivohubost jako svůj nezvratný úděl a teprve nyní ze své křivohubosti (křivonohosti, křivookosti...) mohu mít prospěch a obracet ji v kvalitu kladnou.

Není lepšího prostoru k takovému prozření – než na divadle. Divadelnímu tvůrci (herci, režisérovi, autorovi...) zde odpovídá hned několik roztočivých zrcadel na jeho otázku. O šalebnosti zrcadla diváckého učiňme pouze marginální poznámku: začasté sestává z blýskavých „prasátek“. Jak ošidná jsou zrcadla přátel, rodinných příslušníků, milenek, okřídlujících své hrdiny a stavějících je na antikizující piedestaly, ví každý tvůrce, jemuž ještě mozek nezinkrustoval zcela.

Marnost nad marnost, neobjektivnější odraz, zprávu o momentálním stavu díla získáme tehdy, proženeme-li je ohněm přehlídek. Ať už porotu a její členy nazýváme v duchu či nahlas vlkodlaky, snajpři, zamindrákovanými jedinci... nebo jí přiznáme patřičný kredit, dostáváme prostřednictvím takového hodnocení sice subjektivní, leč mnohoučetnou informaci s vysokou mírou objektivizace.

Neboť tato zpráva je složena ze zrcadlových zvěstí o několika fazetách!

Ba co víc! Máme-li to obrovské štěstí, že v porotě zasedly kapacity, přesyčené akademismem kateder, jimž velí, máme-li tu nebývalou kliku, že se doslycháme „o nezkaženosti dotyčných výukou jevištní řeči“, těšíme-li se ze skvostného seabemrškačství dotyčných, kteří s neomylností ruského mužíka zaznamenají kvas (na rozdíl od mužíka však divadelní) a střemhlav se vrhají do soubojů, v nichž utlučení čepicemi je více než pravděpodobné (od kolegů, dosud akademismem nepřesyčených), **ZBYSTŘEMEŽ!** Takoví porotci, dostanou-li se do ráže, házejí ve svatém vytržení perly sviním a dost možná, že je mezi nimi i několik takových, jež chybí v náhrdelníku vaší inscenace k tomu, aby se zaskvěla v úplnosti.

A jsme opět u schopnosti četby „zrcadlení“. Jistěže můžeme ony vržené perly nechat plesknout o zem a přechít je jako zlořečenou výtku, nepochopení naší geniality, vloupání se do hájemství, kam dotyčnému snajprovi není dáno vkročit. Pisatel těchto řádků to v minulosti učinil nesčetněkrát.

Nanejvýš pozoruhodné pro pochopení mechanismu „zrcadlení“ bývají okamžiky, v nichž stanete na druhé straně pomyslné barikády. Tedy - zasednete-li v porotě. Jak se poznáváte v proklamacích zhrzených tvůrců, jejichž lýtka jsou ještě žlutá od procházky záhonem narcisů! Takhle odporně že jsem hájil ony ubohé trosky knížete Potěmkina? A naopak - jak osvěžující je doušek ze studánky upřímného čistého neumětelství, jež sahá dychtivě po ruce pomocné.

Místa nám však kvapem ubývá - hajdy zpět k zrcadlům! A pokusme se pochopit jednu veledůležitou pravdu. Do prostoru za zrcadlem v tomto životě nepronikneme, ten je tabu! Prostor mezi zrcadly je nám však otevřen, těm, kteří tvoří, i těm, kteří hodnotí. A může tomu být i přesně naopak! (Hodnotím-li, tvořím.) Cíl stejný, pouze obraz zrcadlově převrácený.

Josef Tejkl

D I V A D E L N Í

VE VOLNÉM STYLU (ZPRÁVY VSVD)

Do uzávěrky XL. Hromady
přišly na účet VSVD další příspěvky.

Děkujeme.

okres Hradec Králové:

Bohumila GYÖRGYOVÁ

okres Havlíčkův Brod:

ADIVADLO Havlíčkův Brod

okres Chrudim:

Libor Štumpf, Svatopluk VOBEJDA, JDO Luže

okres Jičín:

Jiří WILDA, Vladislava MATĚJKOVÁ, Lada BECHYŇOVÁ,
Jitka a Martin ZAJÍČKOVI, DS ERBEN Miletín

okres Náchod:

Jiří KUBINA, Ivana RICHTEROVÁ, Jarka HOLASOVÁ,

okres Pardubice:

Anna KUČEROVÁ

okr. Rychnov nad Kněžnou:

Eva ŽATEČKOVÁ, Marie ŠUBRTOVÁ

okres Semily:

Jiří POŠEPNÝ, Vladislav OUHRABKA

okres Svítavy:

Vladimír ŠAUER, Milena DUCHOŇOVÁ, DS TYL M. Třebová

okres Trutnov:

Zina RÝGROVÁ, Irena a Zdeněk VYLÍČILOVI

okres Ústí nad Orlicí:

Josef MLEJNEK, Jarmila PETROVÁ, Lenka SEMRÁDOVÁ,
Jan ŠTĚPÁNSKÝ, Helena PODOLSKÁ, OSDO Ústí nad Orlicí

Naši další členové a příznivci:

Jaroslav PROVAZNÍK

Adresář odběratelů Hromady a členů VSVD je aktualizován a je celý zaveden do počítače. Jakékoliv případné nesrovnalosti nám hlase na naši adresu do Impulsu. Další zájemce o předplatné Hromady nebo o členství ve VSVD samozřejmě velice vítáme.

Valná hromada VSVD na svém zasedání 10. února 2001 stanovila výši ročního příspěvku:

- roční příspěvek pro fyzickou osobu se stanoví minimálně ve výši 150,- Kč,
- snižený (důchodci a studenti) minimálně ve výši 100,- Kč
- roční příspěvek právnické osoby se stanoví ve výši minimálně 600,- Kč
- nečlenové, zájemci o Hromadu platí 200,- Kč/rok (3 čísla včetně poštovného)

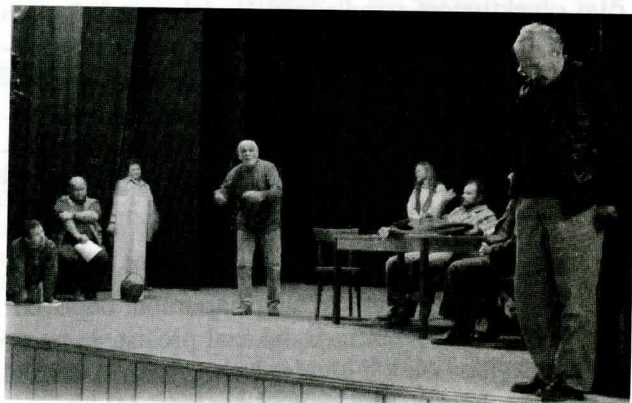
VSVD, Okružní 1130, 500 03 Hradec Králové

bankovní spojení:

Česká spořitelna a.s. Hradec Králové
1085997309/0800

Vážení a milí naši členové,

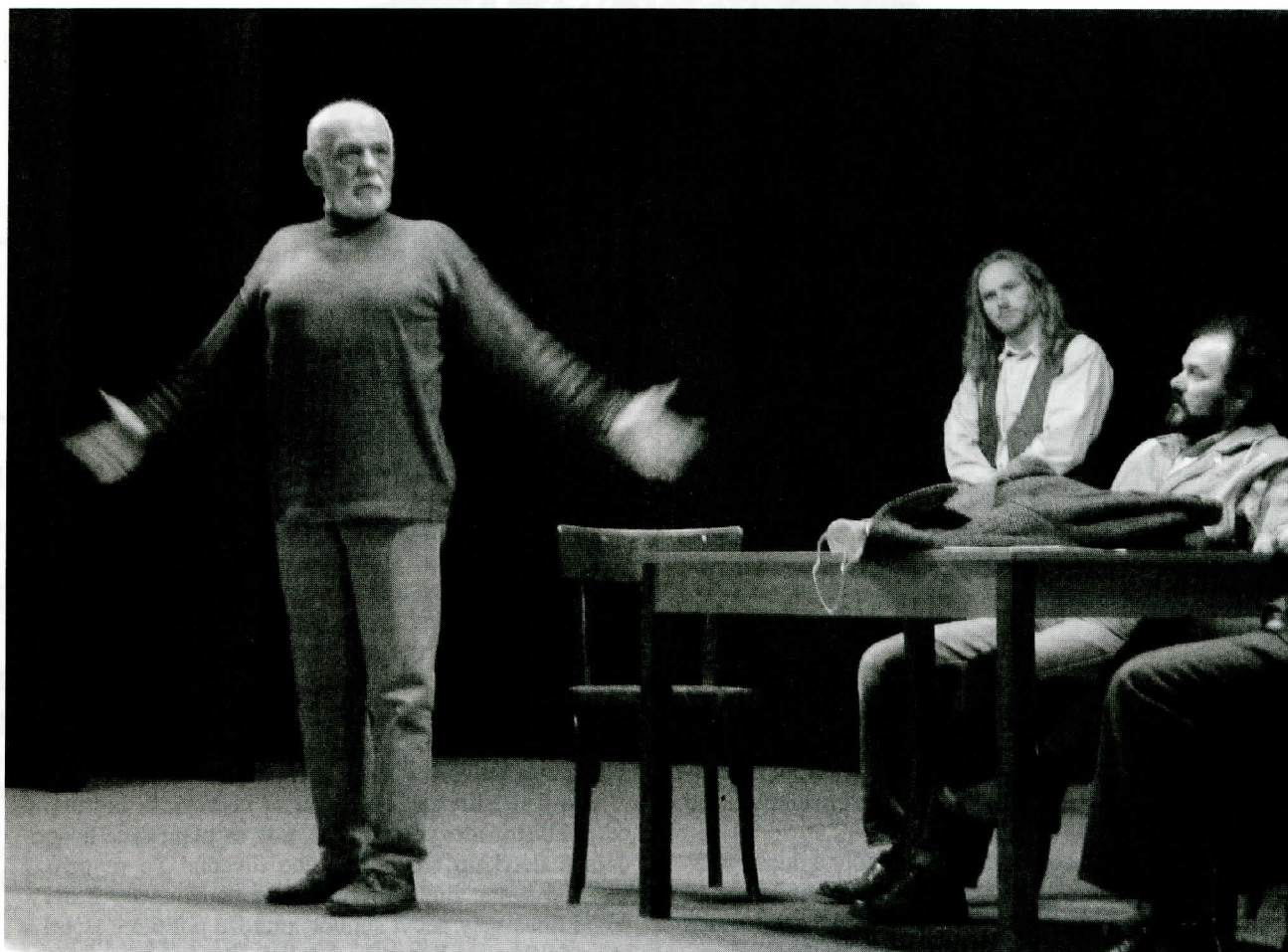
od Valné hromady VSVD už uběhlo hodně času, přesto se nám nepodařilo najít termín a svolat nově zvolenou (doplněnou) radu VSVD. Celé vedení bylo pracovně a divadelně naprosto vytížené. Nijak to ovšem nenarušilo běh našeho divadelního života, vyšlo mimořádné číslo Hromady, uskutečnily se všechny regionální postupové přehlídky (bylo jich pět a uvedli jsme 69 představení, v přehlídkách jednotlivců se představilo), vždy doplněné rozborovými semináři. Dnešní číslo vám přináší jejich podrobnou rekapitulaci.

Z dílny, foto M. Drtina

V Miletíně se nám dokonce podařilo realizovat praktickou dílnu "Tvorba jevištní situace". Bylo to příjemné a snad i divadlu prospěšné dopoledne, kdy se takřka čtyři desítky účastníků pod vedením Prof. Císaře a Saši Gregara pokoušely divadelně zrealizovat kousíček z Našich furiantů. To, že se seminaristé dostali - sami sobě

Do dílny temperamentně vstoupil i herec Klicperova divadla Vlastimil Čánek, foto M. Drtina

herci i režiséři - za tři hodiny pouze přes tři repliky, na smyslu celé akci jistě neubírá. Miletínské setkání by se dalo nazvat jako "Zkouška, má láska" a pokračování (snad) bude mít titul "Není malých rolí".

JEDNÁNÍ RADY VSVD

plánujeme do Hronova,
v sobotu 7. srpna v 10,00 hodin.

Marcelka Kollertová,
režisérka a herečka červenokostelecká,
dnes též i vedoucí městského kulturního
zařízení v Hronově,
nám dá k dispozici příjemný bar
v přísálí Jiráskova divadla.

Pozvánky s programem samozřejmě
včas zašleme.

Vyřizuje Vaše tajemnice Nad'a G.

JANA PORTYKOVÁ A MICHAL DRTINA *divadelní fotografové*

S oběma se v dění kolem amatérského divadla potkáváme už řadu let. Jana vedle své pedagogické práce v ZUŠ na Střezině (divadlo Jesličky) má za sebou celou řadu divadelních rolí, zabývá se také návrhy a šitím kostýmů pro inscenace, navíc krásně zpívá. Upozornila na sebe i jako režisérka, její představení podle J. Weisse Sen Kristíny Bojarové bylo uvedeno i na Jiráskově Hronovu. Michal hrál v divadelním souboru Zdobničan Vamberk, šéfoval tady místnímu kulturnímu zařízení, vytvořil zde zázemí pro pořádání krajské divadelní přehlídky. Z posledních let nám všem určitě utkvěli v paměti jejich herecké výkony v Žebrácké opeře Saši Gregara, v Tejklově Beregovovi a Rozmarném létě Honzy Dvořáka

Od loňského roku se s nimi opět potkáváme na různých divadelních přehlídkách, ale už ve zcela jiných rolích. Nestojí na jevišti. Sedávají v první řadě hlediště, případně nenápadně a takřka neviditelně tichounce se

Jana a Michal mezi herci, foto: samospoušť

plíží podél zdi, krčí vedle jeviště, před jevištěm, v horizontu. V ruce fotoaparát, na boku další fotoaparát a fotí a fotí...

A tak jejich dva velké koníčky, divadlo a dnes i fotografie, se propojily v divadelní fotografii. Fotografie Michala a Jany se staly významnou součástí posledních Divadelních Hromad. Loni jsme měli možnost v prostorách divadla Jesličky prohlédnout si výstavu, která připomínala celou uplynulou divadelní sezonu a řada fotografií nám vracela zážitky spojené s představeními. Ale nejen to, některé fotografie byly najednou zážitkem samy o sobě. Zachycené gesto, pohled, vztah...

Michal Drtina je tvůrcem našich internetových stránek, které obsahují i fotoarchiv. Najdete tam fotografie z letošních divadelních přehlídek. Jana s Michalem fotili v Kostlivci i Kostelci, loutky v Jesličkách a venkovské divadelní soubory v Miletině. A nejen že si na webu fotky můžete prohlédnout, můžete si je i objednat.

Stačí kliknout na www.vsvd.cz, vybrat si a vyplnit objednávku.

Vřele doporučujeme vaši pozornosti.

-ng-

OBJEVUJEME MECENÁŠE!

Uvažovali jste někdy nad (dnes) archaickým slovem „mecenáš“? Kdo to je, jaký je a hlavně: kde je? Otázka provokuje otázku.

Po roce 1989 se nám slibně rozvíjí spolkový život, byť jakoby současný legislativní slovník pořád nepřijal. Po čtrnácti letech, kdy se můžeme „sdružovat“ (tedy zatím ne „spolčovat“) ze zákona č. 83/1990 Sb., se naše zemička hemží více než padesáti tisíci občanských sdružení, která vznikala i z různých sportovních a kulturních

jednot nebo kroužků či zřizovaných souborů, zakládána pro vzájemnou prospěšnost, pro vlastní potěchu a potěchu svých bližních, ale i s cíli hlubšími a dá se říci i ušlechtilějšími. Jak mnozí z nás často a rádi připomínají, zvláště když se ucházejí o granty a dotace z veřejných rozpočtů.

Jenže ekonomika dnešní není natolik dostatečná, aby uspokojila všechny natažené ruce. Často záleží i na vstřícnosti tzv. místní kulturní politiky, i na tom, zda rozhodující poslanci mají více v oblibě hokej nebo divadlo. U veřejných rozpočtů se dá ovšem předpokládat, že parametry jsou rozumně nastavené, že podpora je rozumně rozprostřena, konečně od toho jsou volby, aby tato strana mince byla vyrovnaná, čistá a pěkně okrouhlá. Ovšem všeho až do možností místních (krajských i ministerských) rozpočtů. A dosáhnout na granty speciální či zahraniční není zrovna snadné – vyžaduje to skutečně pernou práci: správnou grantovou agenturu pro svou potřebu objevit a umět sepsat grantovou žádost.

A tak často žehráme, že sami nestačíme a nikdo nám nepřidá, že dnes i některé obce po nás chtějí nájem za zkoušky. Dřív patřilo divadlo ochotníkům a za otop a svícení se nekrvácelo – při studiu starých pokladních spolkových knih jsem zjistil, že na začátku dvacátého století byly největší výdaje za nápoje – a dnes?

Do jisté míry jako bychom se nedokázali odtrhnout od předlistopadových poměrů, kdy se plánované hospodářství dotýkalo i ochotnického divadla. To se peníze (vlastně státní, jiné nebyly) prostě naplánovaly a byly. Nebo třeba taky nebyl soubor, protože politicky zlobil a byl odplánován. Fenomén státních (dnes veřejných) peněz stále přetrvává. S nadějí se k nim obracíme, města a podobné instituce jsou našimi mecenáši. Něco při té drahotě vyděláme vlastními silami, ale když uděláme dobročinný bál, tak nám po zaplacení nákladů moc nezůstane. A ze vstupného za představení, kdysi objemného zdroje výnosů, se dnes taky moc nerozšoupneme.

A proto se pokusme oživit slovo „mecenáš“ – zatím slovo, protože mecenášů ve svém okolí tolik nevidíme. Ale je to tak skutečné? Nejsou v našem okruhu lidé, kteří nás mají nebo by mohli mít rádi natolik, že by pustili nějaký chlupek? Kdysi na divadelním zájezdu v Belgii jsme potkali příznivce tamních ochotníků, kavárníka, který nelitoval peněz, aby souboru koupil divadelní pistole a jel pro ně až do Japonska. Jsou také kolem nás takoví lidé? Jsme schopni získat je, aby nám přispěli poprvé, podruhé a pak třeba napořád? Jsme schopni oslovovat ty nejbližší, ty, co pro nás budou míst slabost (či sílu)? Nebo raději při každém nápadu zamíříme na městský úřad?

Možná, že by vaši zprávu o (dobrých) zkušenostech s mecenáši, s dárci z dobrých úmyslů, nikoliv s prodávací reklamy, přivítali i ostatní. Chtěli bychom je v Hromadě zveřejnit. Pro inspiraci, pro dobro věci i pro podporu mecenášství – ušlechtilého dárcovství. Mecenášem bývala a mohla by být banka, ale býval jím a mohl by být i místní řezník, hoteliér, obchodník – takže se těšíme na vaše příspěvky.

- red-

IMPULSY
Z
IMPULSU

BYLO...

AUDIMAFOR
aneb Kostelecký kostlivec
19. - 21. března 2004
Kostelec nad Orlicíkrajská přehlídka netradičního
a studentského divadla a divadla poezie
s postupem na Šrámkův Písek, Prima sezónu Náchod
a Wolkrův Prostějov

Pořadatelé:

Středisko amatérské kultury Impuls Hradec Králové, Kulturní klub
Rabštejn v Kostelci nad Orlicí, Volné sdružení východočeských diva-
delníků s finanční podporou MK ČR

Lektorský sbor:

Lenka Chytilová, Vladimír Hulec, Jožo Krasula, Z. A. Tichý, Jiří Do-
beš, Štěpán ChaloupkaV rámci přehlídky bylo uvedeno celkem 13 představení,
z toho jedno mimo soutěž.

VÝSLEDKY:

LEKTORSKÝ SBOR NA ŠRÁMKŮV PÍSEK NOMINOVAL:

DS DNO HRADEC KRÁLOVÉ, JIŘÍ JELÍNEK: BOMBA
DOPORUČIL:

1/ u.s. Triarius, Česká Třebová, A. Vvěděnskiij:

Vánoce u Ivanovových

2/ J.S.T.E. ARTYŽOK a DRED Náchod, J. Wolker, J. Kolář,

O. Pumr: Rudý salon: Ale k čemu ta strašlivá komedie

3/ Černí šviháci, Kostelec nad Orlicí, Josef Tejkl: Solný sloup

NA WOLKRŮV PROSTĚJOV NOMINOVAL:

ZUŠ TRUTNOV, KOUSKY (Z) IVANA WERNISCHE

(výbor z knih I.W. "Pekařova noční nůše" a "Růžovejch květů sladká vůně")

DOPORUČIL:

1/ Geissler Hofkomedianten Náchod (ved. Otakar Fajfr)

Benediktini z Broumovského kláštera: Škola Kristova a škola
světa

2/ J.S.T.E. ARTYŽOK a DRED Náchod

J. Wolker, J. Kolář, O. Pumr: Rudý salon: Ale k čemu ta strašli-
vá komedie

PROGRAM:

TURNOVSKÉ DIVADELNÍ STUDIO - mimo soutěž!

Shakespeare, Haken:

Romeo a Julie, příběh Monteka a Kapuletové

režie: Petr Haken

DIVADELNÍ SOUBOR JESLIČKY

stálá scéna ZUŠ Na Střezině Hradec Králové

Giovanni Boccaccio, Ema Zámečnicková:

Něco z Dekameronu

Wendy Cope, Ema Zámečnicková:

Zatracený chlapi

režie: Ema Zámečnicková

DIVADELNÍ SOUBOR DNO HRADEC KRÁLOVÉ

Jiří Jelínek: Bomba, režie: Jiří Jelínek

DIVADLO JESLIČKY, stálá scéna ZUŠ Na Střezině

Hradec Králové, 2. roč. II. stupně

Čipčírčírčír čili Čava čavatá aneb in memoriam
K.H.M.Malá pocta velkému podivínovi - Jakubu Hro-
novi Metánovskému. Režie: Jan Dvořák

U.S. TRIARIUS, ČESKÁ TŘEBOVÁ

Poe, Aischylos, Mamlejev, Šardan:

Srdce Abrama Děmjonoviče

úprava a režie: Lenka a Laco Špaissovi

A. Vvěděnskiij: Vánoce u Ivanovových

úprava a režie: Laco Špaiss

ČERNÍ ŠVIHÁCI, KOSTELEC NAD ORLICÍ

Josef Tejkl: Solný sloup

ZUŠ TRUTNOV

Kousky (z) Ivana Wernische

(výbor z knih I.W. "Pekařova noční nůše"

a "Růžovejch květů sladká vůně")

pedagogické vedení, výběr textů: Tomáš Komárek

DIVADLO JESLIČKY, stálá scéna ZUŠ Na Střezině

Hradec Králové

Jan Andrzej Morsztyn: Divy lásky

úprava a režie: Josef Tejkl

GEISSLER HOFKOMEDIANTEN NÁCHOD

Benediktini z Broumovského kláštera:

Škola Kristova a škola světa

režie: Petr Hašek

DOSPĚLÁ EMBRYA - DIVADLO JESLIČKY,

stálá scéna ZUŠ Na Střezině Hradec Králové

Hořkej Opravdu hořkej...

montáž z povídek Josefa Škvoreckého

o postupné demontáži tohoto světa

Scénář a režie: Jan Dvořák, Monika Janáková

J.S.T.E. ARTYŽOK A DRED NÁCHOD

J. Wolker, J. Kolář, O. Pumr:

Rudý salon: Ale k čemu ta strašlivá komedie

Dramatizace a režie: Ondřej Pumr

NA NÁCHODSKOU PRIMA SEZÓNU NOMINOVAL:

**DIVADELNÍ SOUBOR JESLIČKY,
STÁLÁ SCÉNA ZUŠ NA STŘEZINĚ HRADEC KRÁLOVÉ
GIOVANNI BOCCACCIO, EMA ZÁMEČNÍKOVÁ:
NĚCO Z DEKAMERONU**

DOPORUČIL:

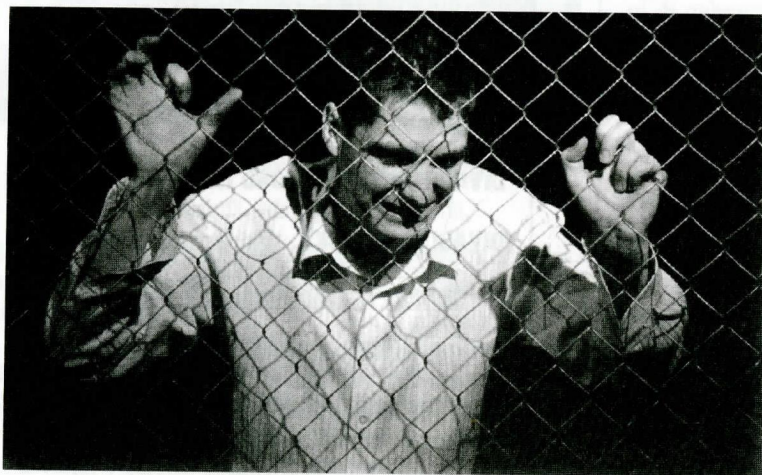
- 1/ ZUŠ Trutnov, Kousky (z) Ivana Wernische
(výbor z knih I.W. "Pekařova noční nůše" a "Růžových květů sladká vůně")
- 2/ Divadelní soubor Jesličky, stálá scéna ZUŠ Na Střezině Hradec Králové, Wendy Cope, Ema Zámečnicková: Ztracený chlapi

Lektorský sbor se rozhodl doporučit pozornosti programové rady přehlídky FEMAD Poděbrady/Divadelní Třebíč představení souboru

Dospělá embrya - Divadlo Jesličky

Hořkej. Opravdu hořkej...

Scénář a režie: Jan Dvořák, Monika Janáková

Srdce Abrama Děmjonoviče, foto M. Drtina

LEKTORSKÝ SBOR UDĚLIL CENY:**Emě Zámečnickové**

za režijní vedení v inscenacích Něco málo z Dekameronu a Ztracený chlapi

Kristýně Matějové a Martinu Škeříkovi

za milostný duet v rolích Mladé vdovy a Rinalda d' Asti v představení Něco málo z Dekameronu

Jiřímu Jelínkovi

za autorsko režijní přínos v inscenaci Bomba

Janu Kratochvílovi, Baře Švarcové a Vendule Šepsové

za hudební složku inscenace Bomba

Jiřímu Kníhovi

za herecký výkon v představení Bomba

Milanu Pergerovi ml.

za herecký výkon v roli Ptáčekové v představení Solný sloup

Tomáši Komárkovi

za dramaturgii a režii představení Kousky (z) Ivana Wernische

Divadelnímu souboru Gelssler Hofkomedianten Náchod

za dramaturgický objev textu Benediktínů z Broumovského kláštera Škola Kristova a škola světa

u.s. Triárlus Česká Třebová

za tematický přínos inscenací Vánoce a Srdce Abrama Děmjonoviče

Ondřeji Pumrovi

za práci s literární předlohou v představení Rudý salon: Ale k čemu ta strašlivá komedie

Kostlivcovo divadelně-sexuální harašení

Potvrzení stávajících hodnot a žádné zázračné objevy, ale zato několik výrazných inscenačních počinů a u některých souborů i výrazný kvalitativní posun oproti minulosti. Tak by šlo telegraficky shrnout letošní ročník krajské přehlídky netradičního a studentského divadla a divadla poezie AUDIMAFOR aneb Kostelecký kostlivce. V Kostelci nad Orlicí na něm bylo k vidění (19. - 21. března) dvanáct soutěžních inscenací, které mimoděk poskládaly dohromady i jakési neoficiální téma festivalu: Úklady a láska aneb Sexuální harašení. Milostné vztahy se totiž více či méně promítly do takřka všech uvedených titulů; prakticky jedinou výjimkou bylo zpracování Wernischovy poezie.

Jako první vyrukoval se sexuální kartou Divadelní soubor Jesličky, když uvedl boccacciovskou variaci Něco

málo z Dekameronu. V režii Emy Zámečnickové jde ovšem o vtipné zpracování tří milostných příběhů, které nijak netlačí na pilu lascivity a staví na temperamentu mladých účinkujících a originálních nápadech. Základ scény tvoří praktikábl a červená oponka a na princip výtvárné jednoduchosti je naroubována hravost a fantazie. Dekameron podle Jesliček jednotlivé příběhy polopatisticky neilustruje, ale zpracovává jejich situace pomocí symbolické zkratky, pantomimické nadsázky a komentuje je s humorným odstupem. Jedno z nejdívočejších sexuálních řádění se tak odehrává za plachtou, která je cudně natažena před zraky ctěného publika. A když se „nedopatřením“ spustí dřívě, diváci spatří komickou asexuální gymnastiku. Erotikou je zato nabitý výstup večere dvou budoucích milenců, i když se v něm neodehraje nic nepa-

tříčného - stačí pohledy, gesta, hra s jídlem a se skleničkami... S větší razancí a divokostí by mohla v Dekameronu zaznít průvodní hudba, která v kontrastu s rozpoutaným komediálním řádním vyzněla až příliš křehce. Ale jinak patřil Dekameron k tomu nejlepšímu, co přehlídka nabídla. „Bez lásky bývá náš život prázdný“ – takové je motto boccacciovské inscenace, které soubor naplnil výsostně divadelním způsobem.

Jesličky se postaraly i o druhé představení - montáž z poesie americké beatnické básničky Wendy Cope **Zatracený chlapi**; v kvalitě byl opět znát nezaměnitelný autorsko-režijní podíl Emy Zámečnickové. Tři dívky, kterým sekundoval jeden mladík, předvedly divadlo poesie v tom nejlepším slova smyslu. Zvolené texty rezonovaly jako osobní výpověď a zároveň poskytl prostor jejich osobnostem. Přednes měl v sobě humor, něhu, smutek i agrese a zároveň v něm šlapal rytmus týmové souhry. „Zatracený chlapi jsou jako zatracený autobusy...“ Kluk v šortkách a s kytarou se většinou držel stranou, jen občas hrábnul do strun, aby doprovodil písničku, ale svou existencí se stával součástí vyprávěného „příběhu“ – jako zhmotněný objekt výsměchu, ironie i věčné touhy, jak kdo chce.

Do královéhradecké divadelní líhně patří i Divadelní soubor DNO, který s hrou Jiřího Jelínka **Bomba** potvrdil, že si zaslouženě vydobyl pověst jednoho z nejosobitějších autorských divadel současnosti. Bomba je groteskou pohrávající si jemným způsobem s motivy z akčních filmů či bondovek. Tajný superagent a šéf gangsterů zde sice bojují o získání nové zbraně, ale o bombu tady vlastně jde až v poslední řadě. Nejdůležitější je způsob, jakým je tahle půvabná hříčka inscenovaná. Počínaje divadelními výpady do světa filmu – ať již je to filmový střih, který vtipně nahradil „střih světelný“, nebo divadelní citace filmových kung-fu soubojů ve stylu Tygr a Drak. O jeden z nejskvostnějších gagů se postaral Jiří Kniha, jenž v roli gangstera imituje na obyčejné židli jízdu na kolečkovém křesle. A pak jsou tady originální „jelínkovské“ hlášky: „Zvláštní, zločinecká auta jsou vždycky rychlejší. - To je den dýkuvzdání. - Jsem jako v románu, jen už se nevydám...“ Inscenaci provází výtečná živá muzika, která jí dodává rockový odpich. Jiří Jelínek tentokrát herecký prostor přenechal zcela kolegům a jako autor a režisér skromně v pozadí u světél, odkud se může kochat úspěchem svého nového kusu.

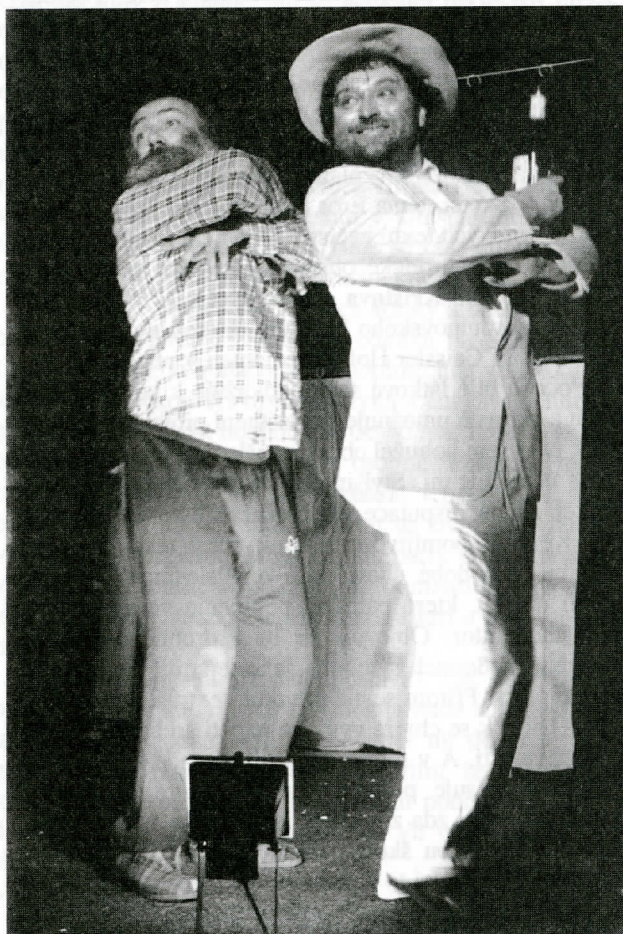
A zase ty Jesličky – další kus, který přivezly do Kostelce, se jmenuje **Čipčírízříz čili Čava čavatá aneb in memoriam K.H.M.** Jinak jde též o Malou poctu velkému podivínovi - Jakubu Hronovi Metánovskému, kterou se studenty druhého ročníku ZUŠ Na Střezině nastudoval režisér Jan Dvořák. Z inscenace je cítit, což nemyslím nikterak hanlivě, jak byli účinkující vedeni k plnění školního zadání. Je to hodně o tom, jak být na scéně součástí celku, jak si přitom ale vydobýt vlastní prostor a jak získat pozornost publika, jak skloubit deklamaci s kultivovaným pohybem a stylizací... Dvořákovi a jeho studentům se vlastně podařilo nastudovat divadelní dokument o trošku směšném a trošku tragickém osudu člověka, který by jinakostí svého myšlení vybočoval z majoritní spo-

lečnosti v každé době.

U.s. Triarius z České Třebové a jeho **Srdce Abrama Dēmjonoviče** v režii Lenky a Laca Špaisových je příkladem touhy po silné výpovědi, která nakonec převládá z textů Poa, Aischyla, Mamlejeva a Šardana se točí kolem viny a svědomí. Pracuje se přitom s výraznou divadelní stylizací v hereckém projevu i výtvarném zpracování: bílá postava hlavního hrdiny je v kontrastu s černými „uniformami“ pronásledovatelů, část inscenace se odehrává za drátěným plotem, stůl se náhle mění v místnost – uzavřený, stísněný prostor, v němž je člověk ohrožen brutální agresi zvenčí. Ovšem síla emocí a nasazení, s jakým se tady hraje, nakonec vedou k tomu, že se dá jen instinktivně vytušit, proč a o čem se tady hrálo. Hodně otázek, málo odpovědí, tíseň a zmatek. Kafkovsky bezvýchodný svět? Absurdita podle Charmse? Zločin, trest a svědomí – temná variace na Dostojevského nebo spíš na Aischyla...?

To domácí soubor Černí šviháci v černé komedii Josefa Tejkle **Solný sloup** si s žádným zašifrovaným poselstvím hlavu nedělal. Tady se střelili rovnou na komoru – tohle je výkřik čirého zoufalství, tíseň a hnusu přetavený do přímočaře inscenované, drsné grotesky. Zápletka Solných sloupů se točí kolem manželů Ptáčkových, kteří ve stísněném panelovém bytě čekají na narození dítěte. Zou-

Solný sloup, foto M. Drtina

falá sociální situace jim neumožňuje pořídit si lepší bydlení, a proto se chtějí na černo nabourat k někomu ze sousedů. V jednom z bytů tak objeví například sadomasochistický salon, kam se chodí ukájet jeden z poslanců. Do všeho jsou zapleteny síly nebeské, pekelné i špiónáží, navrch se přidá pár protestsongů a satirických šlehlů ve stylu „úspory sežral Kožený a volný čas Železný“. Pro část fanoušků minulého Tejklova kusu Amatéři to bylo zklamání – funebrácká komedie si pohrávala s podobně brutálním stylem humoru, ale přitom nebyla tak dryáčnický direktivní. Je třeba ale přiznat, že někteří diváci přivítali s nadšením i Solný sloup.

Josef Tejkl ovšem ve své duši skrývá i poetičtější zákoutí, o jakých v Solných sloupech nevypráví. Do nich nechává nahlédnout v montáži z textů polského básníka Jana Andrzej Morsztyna **Divy lásky**, kterou připravil s poetickou sekci Jesliček nazvanou Bílá hora. Převážně erotická poesie autora ze 17. století tématicky ladila k Dekameronu, ale způsobem provedení se zařadila spíše po bok zpracování osudů Metánovského. Pro mladé interprety tady šlo opět především o možnost vyzkoušet si práci s určitým druhem textu, ale za hranice školní práce se bohužel nedostali. Základní rozvržení přitom funguje – účinkující v jednoduchých, rustikálně stylizovaných kostýmech, jejichž naivita a čistota se dostává do napětí s rafinovaností veršů. A Tejkl je zde coby stárnoucí básník se svými nostalgickými komentáři zpřítomněn pouze coby stín vržený na scénu a jeho promluvy jsou podmalovány kytarovým doprovodem. Jenže nezkušení herci a herečky zápolí nejen s technickou stránkou recitace, ale leckdy zjevně i s pochopením obsahu. Inscenaci také příliš nepomohlo, když se režisér rozhodl podpořit účinek básní prvoplánovými ilustracemi: mluví-li se o starci, použije bílou paruku, na patřičnou repliku se herec poslušně zavrtí a narážka „už jsi vzplanul“ znamená, že začne hořet papírek... Škoda, téma Eros a Smrt, které lze v montáži z Morsztynových textů vyčíst, určitě není marné.

Mezi dramaturgické objevy kostelecké přehlídky se přiřadila i **Škola Kristova a škola Světa** (z odkazu Benediktínů z Broumovského kláštera), kterou uvedl náhodský ansámbl Geissler Hofkomedianten v režii Petra Haška. Podoba bílé látkové scény odkazuje k baroknímu divadlu a zároveň umožňuje ozvláštnění projekcí dobových rytin; ty ovšem bohužel občas poněkud nepřehledně splývají s účinkujícími. Styl inscenace však nemíří k rekonstrukci dávné disputace o převaze křesťanské morálky nad světskou pomíjivostí. Hašek starý text zasadil do mantinelů soudobé show, kde o výsledcích rozhoduje přízeň diváků, které patřičně popichuje ve svých vstupech moderátor. Objevují se tu i drobné aktualizace v použití moderních symbolů, jako je srp a kladivo nebo znak hippies. Přitom se ale původní text násilně nepřepisuje – naopak se chytře využívá napětí archaického stylu se současností. A v tomto duchu inscenace také graduje. Publikum hlasuje pomocí kamenů, které dostávalo u vchodu do sálu, zda zvítězí Kristus a jeho výuka ctností, nebo Svět se svou školou hříchu a neřestí. O tempora, o mores – v Kostelci to Kristus projel na celé čáře.

Moderátor se na scéně objevil také ve Vvěděnského

hře **Vánoce u Ivanovových**, která byla druhým kusem uvedeným na přehlídce českotřebovským souborem Triarius. Ovšem tady se postava veselého průvodce večerem, jenž atakuje publikum, dostala do souvislosti textu příbuzného s poetikou „nehratelných“ černých komedií Camiho či Charmse. V případě inscenace, kterou režíroval Laco Špais, se ovšem text hratelným ukázal. Na začátku uťikne šilená chůva malé holčičce hlavu a na konci je namísto happy endu totální rodinný masakr. Mezi tím se odehraje spousta podivných i zcela normálních věcí – policisté vyšetřují vraždu, dřevorubci přinesou vánoční stromek, pes mluví, vražedkyně není shledána dostatečně šílenou... A v pozadí toho všeho cosi vaří kuchař, zapomenutý tady snad z televizní Prima vařečky. Nemluvě o dalších přidávaných inscenačních ozdůbkách, jako je chovanec blázince, jenž divákům představí svého kamaráda Pinokia, nebo herečka, která Hanu Zagorovou rozněžňuje se v cukrkandlové vánoční písničce okřikne: „Drž hubu, Hanko!“ Celý ten vyšínutý příběh Vánoc u Ivanovových si přitom drží svoji logiku, do které nejružnější podivnosti a bizarnosti patří. Logiku světa, kde se šílenství stává normou a normální chování výstředností.

Následující **Kousky (z) Ivana Wernische**, s nimiž do Kostelce zavítala ZUŠ Trutnov, byly ovšem zprávou z úplně jiné planety. Tady rodiče nesouložili nad chladnoucí mrtvolou své dcery, tady nikdo nerozvíjel úvahy o souvislostech mezi uříznutou hlavou a uříznutým vánočním stromkem. Pod pedagogicko-režijním vedením Tomáše Komárka se představil soubor, který šikovně a nápaditě přetavil Wernischovu autorskou poetiku do poetiky své inscenace. Někde si účinkující vystačí s pouhým

ZUŠ Trutnov, foto M. Drtina

slovem, gestem, důmyslně vypointovanou akcí a jinde přijdou ke slovu i fortelné rekvizity, jako je kuchyňský nůž, nebo dokonce kýčovitě malované kulisy. Básničky se tady prezentují s citem pro básníkův „minimalismus“, suchý anglický humor i pro humor černých odstínů. A také s odvahou zpomalit čas, natáhnout ho, zabrnkat na strunu divákovy trpělivosti s vědomím, že z klobouku vzápětí vyčarují další půvabný gag.

Hořkej. Opravdu hořkej... – to byla hudební retro

revue na základě povídek Josefa Škvoreckého, kterou sekce Dospělá embrya završila rozsáhlou festivalovou prezentací hradeckých Jesliček. Ocenění si zasloužil scénaristicko-režijní tandem Jan Dvořák a Monika Janáková už za to, že se mu podařilo ukočírovat tak početný ansámbl. Třicet účinkujících na jevišti, to se dnes vidá prakticky už jen u vesnických souborů nebo v Národním divadle; jinde na to totiž nemají čas nebo peníze. Ze série epizod z doby předválečné, válečné i poválečné se tady skládá život Dana Smiřického, který prokládá dobové písničky i dialogy Danyho a Rebeky. Vyprávění výborně oživuje využití scény, v jejímž černém horizontu se otvírají malá okénka. A tím, co nebo kdo se v nich objeví, se s humorným nadhledem ilustruje nebo komentuje ostatní dění. Adaptace Škvoreckého povídek je vtipnou hudební revue, která Jesličkám evidentně sedí; navíc se v ní citlivým způsobem prezentuje téma, které není zrovna kankánově roz dováděné. Dokonce i otrlý fanoušek undergroundu Vladimír Hulec se v debatě po představení nechal slyšet: „I já jsem si ukápl slzičku.“

O finále přehlídky se postarali účinkující z náchodského sdružení J.S.T.E. ARTYŽOK a DRED, kteří v režii Ondřeje Pumra uvedli titul nazvaný **Rudý salon: Ale k čemu ta strašlivá komedie**. Nikdo mi nevymluví, že je pořadatelé zařazují na závěr především proto, že si Pumr libuje v pyrotechnických efektech. A případný požár divadla během posledního představení by tak už nepřipravil o možnost vystoupit žádný z dalších souborů. Na jednu stranu Pumrový produkce provokují vnější divokostí a neučesaností a na straně druhé se za nimi skrývá až překvapivě důkladná a poučená literární příprava. V tomto případě do scénáře zapracoval ranou expresionistickou aktovku Jiřího Wolkera a Prométheova játra Jiřího Koláře. Na jevišti provokativně září rudá pěticípá hvězda a červený strom, který v závěru představení vzplane. Přízračné sanatorium, v němž je smrt vysvobozením. Tubérák a syfilitik sprádají své dialogy, pod mokvajícími obvazy umírá vražedkyně a malé dítě si s ní přijde povídat. Po jevišti se náhle rozsypou jablka a ping-pongové míčky - zvláštní replika poetiky Vladimíra Morávka. Zazní Tichá noc, Závidím řekám, Modlitba pro Martu i divoký Gellnerův popěvek Má milá rozmilá neplakej... Všechny ty obrazy, hlasy, zvuky, verše a melodie skládá Ondřej Pumr dohromady bez jakýchkoliv divadelních zábran. Ve výsledném tvaru se vzdaluje od divadla k opulentní performanci, kašle na logiku, řád či perspektivu, nehledá komunikaci - prostě nechá vyhrěznout v krutém a trýznivém gestu střeva svých běsů. A pak se v nich ještě vyvává. Tak pracuje skutečný undergroundový naivista.

*Zdeněk Aleš Tichý
(Převzato z Amatérské scény)*

A je to tady...

Nezlobte se, že se vtírám, ale komu jinému bych se měl svěřit, když ne „Hromadě“. Tuhle povídá Jarmila,

Solný sloup, foto M. Drtina

pojede do Kostelce. Pepíno dává novou hru. Tak jsem jel. Se životem mě dokonale smířil už chleba s vynikajícím sádlem se škvarkama, co měli hned u výčepu. Byl jsem prostě připraven na všechno. Po boku jsem tentokrát neměl slovutného pana kolegu Císaře a tak nebylo s kým vymyslet Tejklovi zase nějakou lumpárnu, jako když jsme mu těsně před začátkem představení v Hronově telefonovali z hlediště coby do pohřebního ústavu.

Pak zhaslo světlo a začalo divadlo. Po chvíli jsem se přistihl jak si říkám sám pro sebe. A je to tady! Napřed trochu nevěřičně, ostýchavě, pak čím dál radostněji a nadšeně. Žádný náš současník si tam sice nelehal na koleje a neplival na číslo rychlíkové lokomotivy, netrhal zadkem knoflíky z kanape, ani se neukájel na jevišti utrženým umyvadlem. Dělo se něco docela jiného. Byl tam náš milý, důvěrně známý panelák, v němž se milujeme, rodíme, podvádíme a závidíme sousedům. Byli jsme to prostě my sami a proměňovali jsme se tu v ďábly, jindy v anděly a pak zase ve fyzly a agenty všech možných tajných služeb, skutečných nebo těch virtuálních, představovaných všemi možnými neřestmi v tom našem dnešním tanci okolo zlatého telete. Pak jsme se zase zjihle vraceli mezi panely k milovanému lahváči a knedlíkům.

A co víc. Mělo to záběr velice široký a současně hlubinný ponor. Kromě zřetelného odkazu na Starý zákon (Solný sloup), vizionářskou symboliku takového Bulgarkova, filozofickou šťavnatost jazyka Ladislava Klímy a poetickou obraznost hodnou Borise Viana. Přes to vše to bylo velice originální, osobní a osobité. Plastické mapy horstev a vrcholové kameny, zavěšené v pytlících u stropu, nevymyslí jen tak někdo komu to život nenadělí se vši radostí a utrpením, které k tomu patří. Obecenstvo to vycítilo, pochopilo a po zásluze odměnilo. Uvědomil jsem si, že tady někdo konečně napsal hru o naší současnosti.

Pepíno Tejkl tam rozpačitě postával. Tak jsem, šel za ním a řekl mu, že ta první hra možná bude slavnější, ale tahle že je o hodně lepší. Odpověděl mi doslova: „Už jsem to musel nějak artikulovat.“ Soudím, že **TO** artikuloval naprosto přesně. Chci se s vámi podělit o tuto radost a o pocit měnící se v jistotu. Ve východních Čechách se nám urodil dramatik. Všechny vás zdravím.

Rudolf Adler

BYLO...

ČERVENÝ KOSTELEC '04

Divadlo J. K. Tyla
25. - 28. března 2004

Východočeská přehlídka amatérského činoherního divadla

Pořadatelé:

Městské kulturní středisko Červený Kostelec,
SAK Impuls Hradec Králové a Volné sdružení východočeských
divadelníků s finanční podporou MK ČR

Lektorský sbor:

Prof. Jan Císař, Prof. František Laurin, Jaromír Vosecký
tajemnice Mirka Císařová

V rámci přehlídky bylo uvedeno 11 představení

VÝSLEDKY:

Na národní přehlídku amatérského činoherního divadla
FEMAD Poděbrady/Divadelní Třebíč

LEKTORSKÝ SBOR **NOMINUJE:**

**INSCENACI TEXTU JOSEFA TEJKLA
SOLNÝ SLOUPY V PROVEDENÍ
SOUBORU ČERNÍ ŠVIHÁCI
Z KOSTELCE NAD ORLICÍ**

DOPORUČUJE:

- 1/ Divadlo Jesličky ZUŠ Na Střezině Hradec Králové
s inscenací dramatisace románu Ivana Alexandroviče
Gončarova Oblomov
- 2/ Divadelní soubor BAF Hostinné s inscenací textu
Luděka Haška Sísyfos

PROGRAM:

DS PŘI MKS ČERVENÝ KOSTELEC

Limonádový Joe, dle Jiřího Brdečky

úprava a režie: Vlastimil Klepáček

DIVADLO JESLIČKY, stálá scéna ZUŠ Na Střezině Hradec Králové

Oblomov, dramatisace románu I. A. Gončarova,
scénář a režie: Josef Tejkl

DS JIRÁSEK - SKUPINA TEMNO, TÝNIŠTĚ NAD ORLICÍ

Meresjev

vlastní úprava představení Příběh??? člověka
souboru Buchty a loutky, režie Eva Drábková

DS (A)MÁTÁK PARDUBICE

Friedrich Dürrenmatt: Noční rozhovor

režie: Petr Kouba

DS JIRÁSEK CHOCEŇ

Renčín, Brabec, Čiháková:

Nejkrásnější válka

režie: Ladislav Hořejší a Marie Březinová

DS ČERNÍ ŠVIHÁCI, KOSTELEC NAD ORLICÍ

Josef Tejkl: Solný sloup

režie: Josef Tejkl

DS BAF HOSTINNÉ

Luděk Hašek: Sísyfos

režie: Luděk Hašek

DS ADIVADLO HAVLÍČKŮV BROD

Jack Popplewell: Paní Piperová zasahuje

režie: Irena Zavadilová

DIVADLO A. JIRÁSKA ÚPICE

- **JEDNOTA DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ**

Alois Jirásek: Lucerna

režie: Pavel Švorčík

NÁCHODSKÁ DIVADELNÍ SCÉNA

Zkrocení zlé ženy

dle W. Shakespeara úpr. a režie Lída Šmídová

VLASTENECKÝ DIVADELNÍ SPOLEK VLASTIK VRCHLABÍ

Dumas, Hrbek, Janků:

Tři mušketýři po dvaapadesáti týdnech

režie: Ivo Farský

LEKTORSKÝ SBOR O INDIVIDUÁLNÍCH OCENĚNÍCH ROZHODL TAKTO:

Čestná uznání:

Josefu Tejklovi za režii a vlastní dramatizaci románu
I. A. Gončarova Oblomov

Evě Drábkové za režii scénické montáže Meresjev

Zuzaně Hrdinové za postavu Lysistraty v inscenaci
hry Nejkrásnější válka

Radkovi Kohlovi za postavu Juliána v inscenaci hry
Nejkrásnější válka

Vlastimilu Militkému ml. za postavu Damiána
v inscenaci hry Nejkrásnější válka

Pavlu Švorčíkovi za pokus o netradiční inscenování
hry A. Jiráska Lucerna

Pavlu Machovi za postavu Dvořana v inscenaci hry
A. Jiráska Lucerna

Ludmile Šmídové za úpravu a režii hry
W. Shakespeara Zkrocení zlé ženy

Richardu Kašparovi za postavu Petruccia
v inscenaci hry W. Shakespeara Zkrocení zlé ženy

Haně Stoklasové za postavu Kateřiny v inscenaci hry
W. Shakespeara Zkrocení zlé ženy

Lucii Peterkové za postavu Grumia v inscenaci hry
W. Shakespeara Zkrocení zlé ženy

nejmladší herečce přehlídky v Červeném Kostelci 2004
Miládce Militké

Ceny:

Monice Janákové za kostýmy k inscenaci hry
Oblomov

Antonínu Fendrychovi za postavu Oblomova
ve stejnojmenné hře

Janu Dvořákovi za postavu Zachara v inscenaci hry
Oblomov

Divadelnímu souboru Jirásek Chocẽ
za hudební složku inscenace hry Nejkrásnější válka

Josefu Tejklovi za scénář k inscenaci Solný sloup

Milanu Pergrovi st. za postavu Božského mašinfry
v inscenaci Solný sloup

Ludkovi Haškovi za autorství inscenace Sísyfos

Martě Hermannové za postavu Lily Piperové
v inscenaci hry Paní Piperová zasahuje

Ireně Vylíčilové za postavu Kněžny v inscenaci hry
A. Jiráska Lucerna

Čenu za inscenaci Solný sloup divadelního
souboru Černí šviháci z Kostelce nad Orlicí

Převaha autorství

11 představení jsme viděli od čtvrtka 25. do neděle 28. března 2004 na východočeské přehlídce amatérského činoherního divadla. Konala se už po sedmé v Červeném Kostelci a má tu už svou tradici. Právem, kostelečtí jsou výborní hostitelé, vytvářejí přehlídku perfektně fungující organizační zázemí i velice přátelskou a pohostinnou atmosféru. Takže k úplné spokojenosti zbývá už jen jedno jediné: dobrá kvalita inscenací, které se přijely do Červeného Kostelce představit a usilovat o postup na FEMAD Poděbrady a Divadelní Třebíč.

Musím hned na počátku konstatovat, že tu byla skupina inscenací, jejichž nejvlastnějším cílem bylo pobavit své obecenstvo a jež neskočí povinnou výšku, kterou soutěžní kritéria prostě mít musí. Domáci (DS při MKS Červený Kostelec) to učinili tou nejběžnější cestou. Sáhli po osvědčeném titulu, oblíbeném u diváků – **Limonádovém Joeovi** – a kromě řady lokálních narážek a připsání postavy dr. Quinové si nečinili jiné nároky než provést na jevišti to, co text jako zábavu nabízí. Obdobně si počínalo Adivadlo z Havlíčkova Brodu. Zvolili si „komediální detektivku“ **Paní Piperová zasahuje** a vsadili na to, že tento žánr u diváků zabere; s tím, že spolehnuli také na velice dobrou představitelku titulní role – Martu Hermannovou. **Lysistrata** DS Jirásek Chocẽ – ve známé úpravě trojice Renčín-Čiháková-Brabec – se blýskla především dobrým hudebním nastudováním – orchestr, pěvecké sbory i sóla a v druhé polovině potom vkusnou, nápaditou komikou obou herců, kteří hrají v ženském převlečení „špióny“ v ženském táboře. Do této skupiny patřilo ještě představení **Tři mušketýři po dvaapadesáti letech**. Přijel s ní – jako pokračování předešlé inscenace o Dumasových hrdinech na základě divadelního zpracování pocházejícího z CD94 – Vlastenecký divadelní spolek Vlastík z Vrchlabí. Odvážím se říci, že je to spolek, jenž má svou poetiku, která spočívá na tom, že se divadlem baví především jeho členové. Chvillemi vytvářejí na jevišti vlastní slovní a situační vtipy vysoké intelektuální úrovně, aby vzápětí provedli jakési „divadelní dada“, kdy si smlsnou na nápadu, (na př. domácí zdobně ženské pantoflíčky kardinála Richelieu, ale i jeho drastické líčení) jež rozvinou až do jakési

Sísyfos, foto O. Nermut

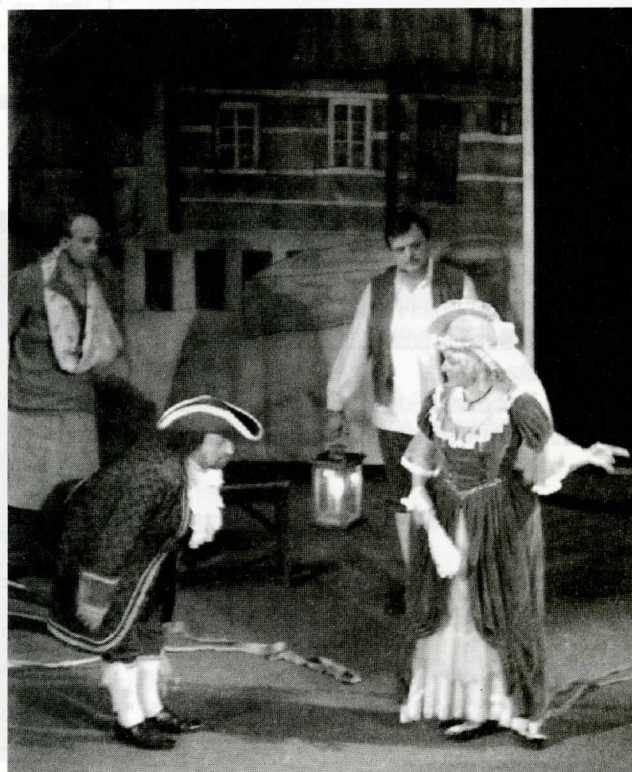
Zkročení zlé ženy, foto O. Nermuť

obludnosti, v níž nechybí parodie. A vzápětí s nonšalancí a ležérností nechají řadu různých náležitostí ledabyle plynout, protože se prostě nedá nic dělat, být to tam musí, neboť děj i fabule to potřebují, ale soubor asi nebaví se jimi zabývat. Je to zábavné, přistoupíte-li na tento způsob „dělání“ divadla. Osobně na to přistupuji rád, protože je to skvostný důkaz, že divadlo se dá dělat jenom jako volné a svobodné „blbnutí“, ale asi by ta nedbalá lehkost, která nechává toliko věcem tak málo či vůbec ne korigovaný a regulovaný běh, přece jen mohla a musela dostat jinou podobu, kdybychom měli uvažovat o divadelní kvalitě.

Další dvě inscenace už o tuto kvalitu usilovaly. U první ovšem musím hned dodat: pravděpodobně. DS (a) Mat'ák z Pardubic totiž nezvládl podmínky pro představení své inscenace Dürrenmattovy rozhlasové hry **Noční rozhovor**, takže jsme minimálně viděli a velmi mizerně slyšeli. Z toho mála, co jsme mohli naplno vnímat se lze jen dohadovat, že by to snad mohla být dobrá inscenace. Divadlo A. Jiráka z Úpice přijelo s klasikou nejklasičtější: **Jiráskovou Lucernou**. Vybrali si ji jako slavnostní záležitost pro oslavy 180ti let trvání svého souboru, což zajisté tuto volbu plně opravňuje. Ocenění si však zaslouží i to, že režisér Pavel Švorčík nedělal slavnostně tradiční inscenaci, ale pokusil se o svůj dnešní výklad. Odmítl všechny imprese, nápady, iluzivnost a zdůraznil, že je to vyprávění divadlem. Hraje na scéně, kde v pozadí se otevírají obrázky knihy předvádějící jednotlivá prostředí, s minimem rekvizit i mobiliáře a kolovrat vpravo vpředu, u něhož začíná Babička celou inscenací, zůstává po celou dobu představení na scéně, jako by upozorňoval, že tahle Lucerna je jednou z pohádek, jež takové babičky vyprávějí. V tomhle ryze divadelním, antiiluzivním prostředí nelze příliš hýřit city a téměř se v něm nedá vytvářet nálada. Inscenace ji ovšem přece přinese: reje a víření lehkonožných bytostí v závojích a lucerničkami, v šeru jen tušených, jež představují stránky

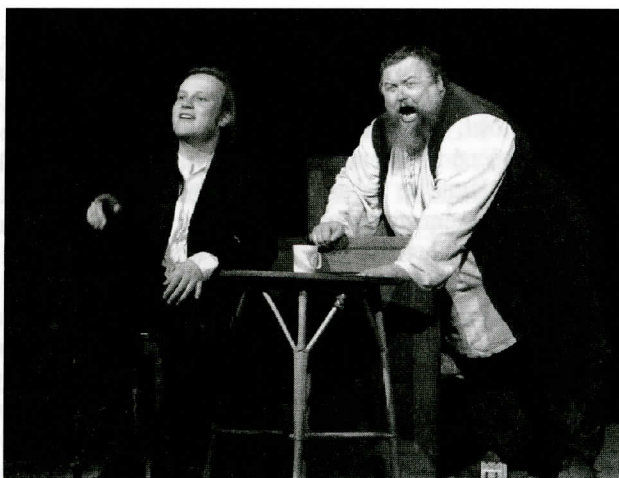
knihy, jsou překvapivě tajemné, skoro netělesné spíše vzdušné a dýchá z nich magie záhadnosti. Ale jinak se hraje věcně, střízlivě, civilně, což dovolí Ireně Vyličilové jako Kněžně zahrát současnou energickou, cílevědomou a chcete-li emancipovanou ženu, která se prostě osvobozuje od všech konvencí a předsudků při svém hledání životního naplnění i vzrušení. Ale i tak se – bohužel – ukázalo, že tento pokus zbavit Lucernu její atmosféry a emocionálního náboje nenašel za tyto vlastnosti konstituující její půvab adekvátní náhradu. S dalším klasickým textem, populárním Shakespearovým **Zkročením zlé ženy**, se představila Náchodská divadelní scéna. Do inscenace však už nejméně z poloviny vstoupily prvky, jež opravňují titul tohoto článku – to ješť prvky autorské. Tvůrkyně úpravy a režisérka Ludmila Šmídová totiž vložila do Shakespearova příběhu ještě příběh další, jenž se odvíjí na bázi putování kočovné divadelní společnosti, kdy vzniká láska mezi hvězdou souboru, jež hraje Kateřinu a bývalým hercem, teď kvůli obživě výběřím mýtného, jenž si zahraje Petruccia. Smysl tohoto příběhu je v tom, že láska hory přenáší. Je v něm také „kročení“, ale daleko více citu a dobrovolného vzdávání se a odevzdávání sebe sama. V první polovině se to slibně rozbíhá, v druhé už na to není moc času ani místa, Shakespeare se dere neúprosne do popředí. Ale i tak: autorství dovoluje vložit především mladým herečkám do vybraných scén ze Shakespeara vlastní přínos, svou přirozenou osobitost, a vyroste z toho především temperamentní, dravý a dynamicky proměnlivý Grumio Lucie Peterkové. Připočteme-li k tomu dobře technicky – a hlavně mluvně – vybaveného Petruccia Richarda Kašpara i zatvrzelou a povýšenou

Lucerna, foto O. Nermuť

Katy-Kateřinu Hany Stoklasové, pak se to autorství nejvíce a nejpříznivěji projevilo v tom spontánně a přitom ukázněně tvarovaném herectví.

Oblomov Divadla Jesličky z Hradce Králové v tom autorství pokročil o krok dál. Jeho východiskem je slavný román I. A. Gončarova, takže je to divadelní interpretace epické předlohy, o níž se jako autor scénáře i režisér pokusil Josef Tejkl. Není to jednoduché, protože Oblomov je člověk, jenž se vyhýbá jakékoliv aktivitě a román prostupuje nekonečné nicnedělání, jež je také nekonečnou nudou. Takže dramatizovat, je-li dramatická jedním a činem, v klasickém smyslu toho slova se tato epika nedá. Inscenace ovšem začíná nečekaně překvapivě: vstupní scény hlavního „nehrdiny“, jak je hrají Antonín Fendrych a znamenitý Jan Dvořák jako jeho sluha Zachar, nudu a nečinnost dokážou předvést skutečně divadelně, nepsychologickými prostředky sdělit vnitřní rozměr obou postav. Totální pasivita Oblomova se tu uskutečňuje jako vskutku divadelní situace v nejzákladnějším principu: jako podnět k aktivitě herců. Paradoxní ovšem je, že od okamžiku, kdy Oblomov začne jistou aktivitu jako postava vyvíjet, protože se rodí a narůstá jeho láska k Olze, tato divadelní kvalita slábne. Důvod je dvojitý. První je v tom, že situace se řeší už jenom dialogy, to režijně-scénaristické autorství Tejklovo, jež mířilo na počátku na jeviště, míří teď více k literatuře, dialogy jsou dlouhé, předlouhé, škrtat by věru neškodilo. Druhý důvod je v tom, že herci v těchto dialogích upadají do sentimentu. Fendrych nevyužije možnosti, jež by mu mohl poskytnout rozpor mezi láskou Oblomova a jejím odmítáním, k vnitřnímu sváru a Olga je jen lyrickým stínem – nikoliv jednající bytostí snažící se svou láskou Oblomova zachránit před jím samým. V těchto pasážích upadá inscenace do sentimentu i díky hudbě – a je to možná i její citové působení, jež oba herce vede k tomu, že hrají tak, jak hrají. Nemůže to zachránit ani dobře rozvržený jevištní prostor o několika plochách ani výborná práce s projekcí. Teprve v závěru se znovu scénickým řešením připomene ten slibný začátek. Tejkl se tu jistě také pokusil prosadit své vidění Oblomova jako zcela zvláštního ro-

Oblomov, foto M. Drtina

mantismu, ale hlavně: vynasnažil se položit řadu otázek, jež směřují do jednoho úběžníku: má život smysl a má-li jej, tak jaký? A má nebo nemá větší smysl než smrt? Někde pro tyto otázky našel scénický tvar a tím i divadelní naléhavost, jinde ne. Ale i tak: je to pozoruhodný a účtyhodný pokus o to zmocit něco, co je divadlem asi těžko plně zvládnutelné, i být autorem, tj. původcem pronikání do hlubin, z nichž vyplouvají na povrch otázky, na něž není odpověď.

V Týništi nad Orlicí pracuje už šest let u souboru Jirásek skupina Temno, která usiluje jít cestami nekonvenčního, netradičního, nestandardního amatérského divadla; prostě být „divadlem v pohybu“. Tu skupinu mladých vede a inspiruje Eva Drábková, dlouholetá přední - a znamenitá - herečka souboru Jirásek, jež se tu zároveň učí režirovat. A tentokrát jí lze dát už výuční list. **Meresjeva**, vlastní úpravu představení Příběhu???člověka souboru Buchty a loutky uspořádala s přehledem a díky nápaditému řešení prostoru také našla scénický princip spojující hereckou akci s předmětem v jisté jemné ironické a parodické rovině. Ale: tenhle scénický princip, nepřekvapí-li ničím neočekávaným, se pomalu stává stereotypem. Dá se to říci také takto: nejprve je vždycky herecká akce předvede jádro situace, něco se nonverbálně zahraje a něco řekne a pak přijde zakončení předmětem, artefaktem, které už často jen potvrdí, co jsme viděli a slyšeli. Přijde-li pointa jako nečekané překvapení, třeba jako je znázornění tankové bitvy, pak situace dostane přesvědčivou a působivou tečku.

V jiném malém městě na severovýchodě Čech, v Hostinném, si už přes deset let počíná čile amatérský soubor podobného autorského typu. Jmenuje se BAF, má za sebou deset pokusů v různých polohách a rovinách, zkusil své síly na národních přehlídkách v Písku a Rakovníku. A jeho spiritus agens, hlavní vůdčí duch, činitel, iniciátor všeho dění Luděk Hašek tentokrát napsal, opatřil písničkami a posléze i zrežíroval hru, jež se jmenuje **Sísyfos**. Jak už ukazuje tento její název, čerpá z antické mytologie. V podsvětí, hlídání primitivním, ale nadšeně brutálním i vychytrale mazaným „bachařem“ Kerberosem se potkávají tři hříšníci, které bohové odsoudili

Tři mušketýři, foto M. Drtina

k věčným trestům, protože porušili božský řád: Tantalos, Medea a Sísyfos. Nad nimi vládne Hades a jeho žena Persefoné, kterou unesl a jež je také nesvobodnou uvězněnou bytostí. O to v textu jde: o snahu, vůli, touhu překonat to věčné zatracení, zlomit osud, jenž se zdá být tak nezlomný. Hraje se na prosté scéně, pokryté černou látkou, v jednotném stylovém ladění, které se opírá o osobní výpověď všech herců, o jejich postoj k tématu. Což posilují písničky, které jsou zároveň jakýmsi monology vyslovujícími vnitřní stav postav a zároveň i komentářem rozvíjejícího se děje. Jenže: čím více se rozvíjí, tím více se ukazuje, že ústřední téma není zase až tak nosné, aby stačilo sdělit více než poměrně jednoduchou myšlenku, která v definitivním vyznění má, přes všechny sympatické rysy inscenace, přece jen podobu jakéhosi ideového schématu.

Inscenaci Amatérů Josefa Tejkla otevřeli Černí šviháci z Kostelce nad Orlicí rasantně jistou poetiku, jejíž hrubozrná, černě fraškovitá rovina nazřela do temných koutů našeho současného života. Nová Tejklova hra **Solné sloupy**, s níž se Černí šviháci představili v jiném, tentokrát Červeném Kostelci, tuto linii posouvá a prohlubuje. Solné sloupy se stejně jako Amatéři napájejí z faktů syrové, brutální ošklivosti reality dneška. Jenže na nich a z nich rostou rozsáhlé ideologické, politické i estetické souvislosti, jež – řečeno s Václavem Bělohradským – ustavují polemický obraz tohoto našeho světa. To může a jistě i bude vyvolávat nesouhlas, odmítnutí a odpor ústící do naprostého odmítnutí. Ať už z důvodů objektivních, protože tato inscenace je tak říkajíc na pochodu, mnohé tu není definitivně dořešeno, ledacos je teprve ve stavu hledání a nalézání, tušíme a cítíme jen záměr, ale jeho naplnění je zatím nedostatečné. Nebo důvodů subjektivních, protože ten Tejklův radikální polemický obraz je nejenom plebejským pohledem zespodu, ale je především otřásajícím pohledem na obec i nás samé. Je to svět, jež už opustil ďábel, protože zlo ve všech podobách se rozšířilo všude a jeho agenti v něm opuštění živoří jako malí a prodejní policejní úředníci. A tento svět se chystá opustit i bůh, který vyslal svého Božského mašiníru, aby připravil jeho zkázu, konec. A je to ještě navíc svět malý, stísněný, ubohoučkový svým hemžením v panelákových králikárnách, jež sugestivním způsobem symbolizují čtyři kóje v konstrukci ze železných trubek. Z této bídné malosti staví Tejkl transcendentální vertikálu. Neboť ten konec světa, ta prohra dobra a vítězství zla nutně a zákonitě směřuje k poslednímu soudu, k Apokalypse, jež v závěru přichází jako vesmírná říše, již nám není dáno dosáhnout a již postavy inscenace prosí o slitování. Tejkl chrlí na diváky konkrétní fakta všeho druhu. Hodně z našeho našeho politického života, jež by vystačila na samostatné výstupy v politickém kabaretu, ale zaplavuje jeviště i množstvím konkrétních drsných reálií a dryjáčnických výrazových prostředků, které poukazují k ošklivosti tak rozšířené standardizované masové zábavy. V této poloze tato inscenace připomíná Klímova a Dvořákovu Matěje Poctivého, jenž se snažil stvořit polemický obraz své doby v duchu „lidové podívané“ – a utopil se v ní. To do jisté míry hrozí – či může hrozit i Tejklůvi.

Prof. Jan Císař, foto M. Drtina

Touto konkrétností, faktografičností nepochybně do svého polemického obrazu vnáší i kritiku estetickou, ale na druhé straně si staví pro svou transcendentální vertikálu překážky. Neboť boj Zla s Dobrem se koneckonců musí odehrávat v sakrálním prostoru spásy, nikoliv v profánním prostoru politiky zábavného mediálního průmyslu.

Tejkl to samozřejmě ví a doslova se rve o to, aby všechny konkréty proměnil v symboly, jež se vejdou do oné vertikály. Někdy se mu to vede, jindy jsou tyto konkrétní projevy kruté reality svou vlastní vahou vystřeleny mimo ni a stávají se jakousi odbočkou až epizodou. Nad dramatičností, která provádí celek, převládá revuálnost, jež staví jednotlivost vedle jednotlivosti. Ale to všechno nic nemění na tom, že Solné sloupy jsou text i inscenace v českém divadle zcela ojedinělé. Neboť – opět řečeno s Bělohradským – nikde zatím nebyl otevřen takto efektivní veřejný prostor pro to, aby se v něm na jevišti i v hledišti formoval polemický obraz tohoto typu. Je v něm nejenom nemilosrdná až drtící kritičnost, má i jistou katarzi – vyvolává nutně reakci, již může být i to už vzpomínuté odmítnutí. Ale ať už je tato reakce jakákoliv, skrývá v sobě i jisté osvobození.

Touto inscenací a touto hrou pro mně zatím vyvrcholil ten proud českého amatérského divadla, jenž se v řadě původních textů z různých stran a v různých podobách i rovinách snažil a snaží zobrazit a vyslovit naši dnešní realitu. Je to tedy jistým způsobem i jeden z vrcholů současného autorského amatérského divadla. Polemické obrazy tohoto druhu zatím našemu divadlu citelně chybí, jsme v tomto směru nedostatečně otevření. Takže: kdyby v Červeném Kostelci nebylo nic jiného než tato inscenace se všemi svými problémy, byla by to přehlídka úspěšná.

Jan Císař
(převzato z Amatérské scény)

BYLO...

REGIONÁLNÍ LOUTKÁŘSKÁ PŘEHLÍDKA

Hradec Králové

Divadlo Jesličky

2. - 4. dubna 2004

s postupem na národní přehlídce Loutkářská Chrudim

Pořadatelé:

Středisko amatérské kultury Impuls
a Divadlo Jesličky Hradec Králové, Volné sdružení východočeských
divadelníků s finanční podporou MK ČR a Města Hradec Králové
Lektorský sbor:
Prof. Jan Císar, Alena Exnarová, Jan Merta, Petra Zámečníková,
Jiří Havelka

Počet představení: 21, z toho 2 nesoutěžní

Dalších 7 představení dětských loutkářských souborů bylo
z kapacitních důvodů zařazeno do programu přehlídky Dětská scéna.
Porota přehlídky Dětská scéna měla oprávnění doporučit představení
programové radě LCH.

VÝSLEDKY:

LEKTORSKÝ SBOR

NA LOUTKÁŘSKOU CHRUDIM DOPORUČIL :

- 1/ (tentokrát) Rajče, Městečko Trnávka – Ani Anička, ale Alenka
- 2/ Teatro Matita (KALD DAMU) – Malé noční příběhy
- 3/ Divadlo DNO – blok inscenací: Dr.Kraus, Splátky domů, Stop, Popohahe a Epos
- 4/ POLI Hradec Králové – Don Šajn
- 5/ Bruncvíkové-Pidiženušky Dramatické školičky Svitavy Pidiženušky
- 6/ Geissler Hofkomedianten Náchod – Škola Kristova a škola života
- 7 – 8/ Tlupatlapa Dramatické školičky Svitavy - Goluxové
- 7 – 8/ Kristýnka I, ZUŠ Na Střezině Hradec Králové - Žízaly

PROGRAM:

DRUHÝ DRUHÁK, ZUŠ NA STŘEZINĚ H. K.

Philip van Couen, J. Polehňa: Adaptanti
KRISTÝNKA I, ZUŠ NA STŘEZINĚ H. K.

Kristýna Matějová: Žízaly, režie: Jiří Polehňa

(TENTOKRÁT) RAJČE, MĚSTEČKO TRNÁVKA

L. Caroli a K. Henzlová: Ani Anička, ale Alenka

režie: kolektiv

HANA VOŘÍŠKOVÁ, HELENA VEDRALOVÁ

(nesoutěžní), Kde láska, kdes byla?
DIVADELNÍ SOUBOR DNO Hradec Králové

(nesoutěžní), Jiří Jelínek: Bomba

režie: Jiří Jelínek

LS BRUM BROUMOV, starší česká pohádka:

Čertimlín, režie: Zdeněk Beneš

TEATRO MATITA (KALD DAMU)

Matija Solce: Malé noční příběhy

režie: Matija Solce

JEDEN EDA (KALD DAMU)

Mirka Venclová:

I Karkulka ví, proč je leopard skvrnitý

režie: Mirka Venclová

BRUNCVÍKOVÉ, DRAMATICKÁ ŠKOLIČKA
SVITAVY

T. Pěkný: Havrane z kamene

režie: Jana Mandlová

J.S.T.E. ARTYŽOK A DRED NÁCHOD

O. Pumr na motivy šumavské pohádkové

legendy: Mluvící kráva, režie: Ondřej Pumr

„TAK CO?“ ZUŠ CHLUMEC NAD CIDLINOU

Charms, Palla, Grym, kolektiv: V rukavičkách

režie: kolektiv

BRUNCVÍKOVÉ - PIDIŽENUŠKY,

Dramatická školička Svitavy na motivy

Pavla Šruta: Pidiženušky, režie: Jana Mandlová

FAKARIÁTI, ZUŠ VYSOKÉ MÝTO

kolektiv na motivy D. Charmse:

Společenská latrina, režie: Irena Truhlářová

POLI HRADEC KRÁLOVÉ

J. Polehňa na motivy lid. loutkářů: Don Šajn

režie: Jiří Polehňa

TLUPATLAPA DRAMATICKÉ ŠKOLIČKY
VE SVITAVÁCH

Karel Šefrna na motivy J. Thurbera: Goluxové

režie: Karel Šefrna

DIVADLO DNO, HRADEC KRÁLOVÉ

Jiří Jelínek, Kamil Bělohlávek: Dr. Kraus

J. Švarcová, J. Jelínek, M. Škeřík:

Splátky domů

J. Jelínek, M. Škeřík, DNO: Stop

na motivy indiánských Povídek z parní lázně

DNO: Popohahe, režie: Jiří Jelínek a DNO

GEISSLER HOFKOMEDIANTEN NÁCHOD

Benediktíni z Broumovského kláštera:

Škola Kristova a škola světa, režie: Petr Hašek

DNO HRADEC KRÁLOVÉ

Dno: Epos

LEKTORSKÝ SBOR UDĚLIL
INDIVIDUÁLNÍ OCENĚNÍ:

Čestná uznání:

Kristýně Matějovéza animaci v inscenaci *Žížaly***Janě Mandlové**za hudební složku inscenace *Havrane z kamene***Souboru Bruncvíkové Dramatické školičky**Svitavy za kolektivní projev v inscenaci *Havrane z kamene***Souboru Bruncvíkové – Pidiženušky**Dramatické školičky Svitavy za inscenaci
*Pidiženušky***Petru Haškovi**za režii inscenace *Škola Kristova a škola světa***Souboru Gelssler Hofkomedianten** Náchod

za aktualizaci barokního divadla

Ceny:

Souboru (tentokrát) Rajče, Městečko Trnávkaza inscenaci *Ani Anička, ale Alenka***Teatru Matita (KALD DAMU)** za inscenaci*Malé noční příběhy***Petře Hlubučkové a Aleně Popelkové**za herectví v etudě *Kdo řekl mňau* v inscenaci
*V rukavičkách***Jiřímu Polehňovi**za marionetovou rakvičkárnu *Don Šajn***Souboru Tiupatlapa Dramatické školičky Svitavy**za inscenaci *Goluxové***Divadlu DNO** za osobitou tvorbu v inscenacích*Dr.Kraus, Splátky domů, Stop, Popohahe a Epos*

Zvláštní cena:

Haně Voříškové a Heleně Vedralovéza zážitek z mimosoutěžní inscenace *Kde lásko,
kdes byla***Hanka Voříšková, foto M. Drtina**Příjemný a inspirativní víkend
v Jesličkách

O Regionální loutkářské přehlídce v královéhradeckých Jesličkách píšou už poněkoli káté a v mnohém mi nezbyvá, než se opakovat. Ale jsou to opakování radostná. I ta letošní přehlídka, společná pro Královéhradecký a Pardubický kraj, měla velmi dobrou úroveň. Byla pestrá, pokud jde o typy souborů, žánry, druhy loutek a výrazové prostředky vůbec a byla velmi nabitá – od pátečního večera do nedělního poledne (2.- 4.dubna) jsme viděli celkem 21 představení, z toho dvě nesoutěžní. A to už se letos nevešly nejmladší dětské loutkářské soubory, které se této přehlídce tak rády účastní – sedm inscenací muselo být zařazeno jen na regionální přehlídku dětských souborů (zatímco v předešlých letech některé tyto soubory absolvovaly přehlídky obě). My pamětníci jsme trochu litovali, protože jsme si uvědomili, o co přijdeme: až dosud jsme totiž měli možnost sledovat některé soubory či jednotlivce od jejich prvních loutkářských krůčků přes postupné vyzrávání k občas zajímavé osobité poetice.

Tradičně musím vyzdvihnout také skvělou péči Jesliček – jak technické služby Jirky Polehni a jeho „bandy“, tak i všech kamarádů u baru, protože pořad bylo co jíst i pít, takže jsme vůbec nikam nemuseli (ono by taky nebylo kdy). Dokud Jirka ve dvě ráno nezavelel dost, silnější národy zvládly ještě v noci ze soboty na neděli po skončení představení posedět a pozpívat při minikapele sestávající z harmoniky a basy. Přiznám se, že jsem jim dost záviděla. A jak vděční jsme letos byli také za krásné teplé a slunečné počasí – dvě představení se tak mohla konat venku a my se mohli alespoň trochu nadechnout a užít si už konečně přicházejícího jara.

Pokud jde o jednotlivá představení, začnu „zuškami“ v pořadí v jakém jsme je na přehlídce viděli. Zahájil Druhý druhák, ZUŠ Na Střežině Hradec Králové s pokusem o jevištní ztvárnění sci-fi dvou autorů - fiktivního Philipa van Couena a skutečného Jiřího Polehni – s názvem *Adaptanti* v Polehňově režii. Příběh o kontaminaci nejprve lidí v lodi a nakonec i celé země, kam se vrací v naději, že je tam vše v pořádku. Základem scény je velká obrazovka a po jejích stranách igelitové pásy (výkryty), před tím stoly s počítači – prostředím znázorňující kosmickou loď. V tomto prostoru se hraje činoherně, za obrazovkou se pak mají, za použití masek a černého divadla, odehrávat situace vně lodi. Zajímavý a jistě nosný nápad. Ale v realizaci samotné je všechno zahlceno slovy a part za obrazovkou velmi omezen. Inscenaci by prospěla redukce textu, soustředění se na akci a rozehrání loutkového partu (který zatím moc loutkový není).

Kristýnka I, ZUŠ Na Střežině Hradec Králové, tedy Kristýna Matějová, předvedla své autorské představení *Žížaly* v režii Jirky Polehni. Je to stínohra odehrávající se na miniaturním divadélku na stole a sestávající z čitelně vypointovaných „žížalích“ minipříběhů. Soustředěná animace obohacená o znalost práce se světlem (rozostřování) je nesporným kladem této inscenace.

Bruncvíkové Dramatické školičky ze Svitav se představili inscenací *Havrane z kamene*, k níž na motivy knihy Tomáše Pěkného napsala scénář Jana Mandlová. Režie, hudba a výprava rovněž Jana. Inscenace se vyznačuje baladickostí, soustředěným kolektivním výkonem, nezanedbatelným zapojením hudební a světelné složky. Problémem je, že se vše odehrává v stále stejném rytmu. Zřejmě je to způsobeno úsilím, s nímž se všichni herci pokládají do příběhu o potřebě přátelství. V inscenaci nejlépe fungují obrazy s hudbou. Ale v okamžiku, kdy herci vstupují do postav, přestává inscenace fungo-

vat. Především chybí zřetelné zobrazení vzájemného vztahu Malé čarodějnice a Juliány, chybí svár, boj, zoufalství... Ale inscenace měla právě premiéru, takže jistě ještě uzraje. Zaděláno je nadějně.

Soubor „Tak co?“ ZUŠ Chlumec nad Cidlinou je jedním z těch, jejichž vývoj máme možnost sledovat už pár let. Na inscenaci *V rukavičkách* se přece jen projevila různá zkušenost jednotlivých členů souboru a také snaha vedoucí Romany Hlubučkové spojit v celek etudy (předlohy: Charms, Palla, Grym a kol.), které vznikaly jednotlivě. Jednotliví linka je pak více méně vnějšková - v použití rukavic jako výrazových prostředků. Pokud si klademe otázky po vnitřním smyslu, nedokážeme si odpovédět. Nejvýrazněji provedenou etudou s jasnou pointou je etuda první *Kdo řekl mňau*, v níž se nezapře invence dvou nejzkušenějších členek souboru, Aleny Popelkové a Petry Hlubučkové.

Bruncvíkové-Pidiženušky Dramatické školičky Svitavy uvedly pod společným názvem *Pidiženušky* tři hrobnické pohádky (Zlatá paže, Pidiženuška a Tomáš Tumáš) podle knihy Pavla Šruta *Kočí král*. Úprava a loutky Pidiženušky, režie Jana Mandlová. Hraje vždy dvojice dívek. Výtvarno je nápadité - v první pohádce jsou loutky vytvořeny ze zašpuntovaných lahví, v druhé ze špuntů od těchto lahví, ve třetí jsou atributy hrobníka a jeho ženy čepice, rakev je vytvořena černým hadrem a kocouři krabičkami od sirek... Práce se zvolenými prostředky je nápaditá a napětí je udržováno i vzájemným vztahem mezi herečkami. Prostě radost se dívat. Ale: stejně jako u chlumeckého souboru, pokusila se režisérka dodatečně propojit hotové příběhy, čímž poněkud rozmazala jejich pointy. V tomto případě je to problém snadno odstranitelný.

Fakariáti, ZUŠ Vysoké Mýto, pracující pod vedením Ireny Truhlářové, se v inscenaci *Společenská latrina* utkali s tvorbou Daniila Charmsa. Úvod o člověku, který nemá nic, provedený postupným zabalením látkami naznačené postavy do klobouku, byl velmi slibný. Dál už bohužel všechno dělali s vědomím, že jde o absurditu a

Stop, foto M. Drtina

pointy se začaly ztrácet ve vymyšlenostech, které se na nás valily. Možná je trochu zbytečný a zavádějící i novinářský rámec. Ve své snaze vypořádat se s Charmsovou tvorbou nejsou Fakariáti ojedinelí, ale je pravda, že si s tímto nelehkým úkolem poradil zatím málokdo. Úvod inscenace naznačuje, že vysokomýštití na to mají. Třeba se ještě dočkáme.

Thupatlapa Dramatické školičky Svitavy připravila tentokrát v režii Karla Šefrny a pod názvem *Goluxové* inscenaci na motivy knihy Jamese Thurbera *Třináctý hodiny*. Základem scény je jakýsi trojúhelník - visí na něm kyvadlo, (fungující, rozbité atd...), které znázorňuje čas. A tento trojúhelník je i funkčním základem scény vůbec. Soubor se snaží o sugestivní vyprávění příběhu. Celek inscenace působí kompaktně, ale poněkud jednotvárně. Specifický Thurberův humor se díky tomu trochu vytrácí. Zřejmě i atmosférotvorné svícení má na tom svůj podíl. V programu je řečeno a na jevišti naznačeno, že by to mělo být divadlo masek a atributů - ale masky jsou zatím pouze přítomny a velká gesta a hra tělem vlastní tomuto typu divadla se zatím nekoná. Stejně tak atributy nevnímáme tolik jako atributy, ale jejich využití pouze jako práci s rekvizitou. Nicméně: viděli jsme premiéru a jak známe svitavské...

Tak tolik „zušky“. Nabízí se mi navázat dvěma inscenacemi studentů prvního ročníku KALD DAMU, protože tvůrkyní jednoho z nich je odchovankyně ZUŠ Na Střežině Mirka Venclová, která vystupuje pod názvem Jeden Eda. V příběhu nazvaném *I Karkulka ví, proč je leopard skvrnitý* se pokusila propojit notoricky známou pohádku s dalším příběhem, což není snadné a také je třeba říci, že se to tak úplně nepodařilo. Záměr je čitelný - Karkulka nám má sdělit, že se máme dívat kolem sebe, protože všude jsou žirafy, jinými slovy, svět je plný netušených krás. Ale aby se k nám tohle sdělení opravdu dostalo, musela by být inscenace obraznější. Takhle nás vyrušuje vodění malých loutek na jakoby marionetovém jevištiátku (které vzniká otevřením okna z místnosti, kde spí Karkulka) viditelnou (a najednou příliš hmotnou) rukou. Ba vlastně tyto loutčky nejsou ani moc animovány, spíš slouží jako ilustrace. Nakonec

Goluxové, foto M. Drtina

Epos, foto M. Drtina

Karkulka odchází po probuzení stejným jevišťátkem za babičkou. Je to reál, je to sen? Racionálně víme, ale imaginace se nedostavuje.

Té jsme si vydatně užili při představení Teatra Matija (KALD DAMU). Slovinec Matija Solce nám předvedl, v naprosté souhře s kamarádem basistou, své *Malé noční příběhy*.

Jeviště: žehličí prkno překryté ubrusem a nasvícené stolní lampou. Loutkoherec „upozaděný“ pod černým kloboukem. Mimická loutka spisovatele, kterému se nedaří a po několika pokusech o začátek příběhu odchází spát. Dokonalá animace, přesný timing, ani gesto navíc. Spisovatel odchází a v jeho snu ožívá kniha, do níž píše a vystupují z ní všechny postavy započatých příběhů (i s těmi „blbostmi“, které o nich začal psát), ožívá i stolní lampička a stává se jednajícím postavou... Opět přesná animace, přesné pointy. Nakonec – probuzení spisovatele, osvíceného ve snu konečně myšlenkou. Postavy svých nezdařených začátků v ní spojuje do jediné-

Malé noční příběhy, foto M. Drtina

ho příběhu, který se chystá napsat. Báječné.

A teď z trochu jiného soudku – z tradičního. I když – není tradice jako tradice a ani letos v Jesličkách tomu tak nebylo. LS Brum Broumov se vždycky programově věnoval tradičnímu marionetovému divadlu. Před časem se na regionální přehlídce objevil po delší odmlce a těsně po tom, co se v novém složení pokusil obnovit činnost. Drží se také tradice svých předchůdců: používá playback. I přesto je třeba konstatovat, že se mu celkem daří synchronizovat pohyb s řečí a že nezapře i snahy o humor a vybudování situací. Rozhodně patří k tomu lepšímu, co je v tomto typu divadla k vidění. Letos se v režii Zdeňka Beneše představil se starší českou pohádkovou hrou *Čertimým*. Trochu si znesnadnil úlohu použitím marionet na nitích (starší sériová výroba podniku Výstavnictví), jejichž ovládání není právě snadné. Kdyby sáhl do svého fundu pro marionety na drátě, umožnily by mu razantnější pohyb a lepší vybudování humorných situací, které předloha tu a tam nabízí. Ale i tak jsme je rádi viděli.

Ta další tradice už není až tak tradiční. Tradiční jsou ale zdroje a inspirace divadlem českých kočovných loutkářů. Nejprve POLI Hradec Králové, jinak „sólovka“ Jirky Polehni *Don Šajn*. Jirku známe v poslední době spíš z jeho maňáškáren. Ale tady se hraje na dvou židličkách malými marionetami (výtvarně zajímavými, jako ostatně u Jirky vždycky) nejstručnější „vej cuc“ klasické hry. Je až neuvěřitelné, jak duch hry i v této asi dvanáctiminutové délce zůstává zachován. Don Šajn všechny povraždí, za pomoci sluhy-Kašpárka (výtvarně poněkud netradičně vyvedeného jako ošklivého skřeta) popadají mrtvolky do kufří, aby Dona Šajna na samý závěr ztrestal sám principál.... Královéhradecké DNO zase, inspirováno starými loutkářskými texty (Faustem), zahrálo parafrázi Jirky Jelínka a Kamila Bělohávků *Doktor Kraus*. V takřka klasickém kukátku, výtvarně výraznými marionetami a půvabnými „plošňáky (pod výtvarnem je podepsán Kamil) za doprovodu nepostradatelné hudby (podepsaní Bára a Jan Kratochvíloví), předvedli během deseti minut vše podstatné. Nejhezčí na tom pro mne bylo, že i při vši současnosti a typickém humoru Dna nepřestala být ta tradice v dobrém slova smyslu cítit.

Poslední letošní tradice pak nebyla tradice loutkářská, ale neméně zajímavá. Soubor Geissler Hofkomedianten Náchod zinscenoval v režii Petra Haška text benediktínů z Broumovského kláštera *Škola Kristova a škola života*, tedy školskou hru z 18.století i s dochovanou hudbou. Děje se ve scéně z bílých šál, na něž se promítají dobové obrazy. Kostýmy herců jsou bílé šedé, stejně jako loutky, zajímavě tvořené prodlouženým rukávem s drátěným vyztužením a obličejem z prstů ruky. Hudba a zpěv jsou nedílnou součástí inscenace. Nejde ovšem o historickou rekonstrukci tohoto sporu mezi životem podle morálky křesťanské a morálky světské, ale o hledání toho aktuálního, co s sebou toto téma přináší. Jde ovšem nikoliv o aktualizaci textu, ale o aktualizaci ve formě (například odkazy na demonstrace či fotbal – udělování

žlutých a červených karet – atd.). Při příchodu do hlediště obdržíme kámen. V závěru inscenace jdeme volit způsob života, pro který se rozhodneme. Je to v podstatě agitační divadlo – jednoduché, ale divadelně přitažlivé. A nutí nás zamyslet se a zdůvodnit si sami pro sebe, proč jsme volili tak, jak jsme volili.

Je skoro až neuvěřitelné, že v podstatě stejní herci účinkovali pod hlavičkou souboru J.S.T.E.Artyžok a DRED Náchod v tolik odlišné inscenaci Ondřeje Pumra *Mluvíci kráva*. Je to v podstatě zvláštní druh recese. Hodně drsné marionetové divadlo – marionetami jsou ovšem otvořené potraviny: chleba je otec, cibule s očima z oliv dcera, kus navázaného hovězího je kráva... Materiál umožňuje naturalistickou likvidaci postav. Všichni končí v guláši, který je na závěr všeho uvařen. Kdo má tento druh humoru rád, pobaví se. Já osobně беру smysluplnou naturalistickou práci s materiálem (rozseknutí dcery-cibule sekýrou apod.) . Ale vulgarismy v textu považuji za zbytečné. Dokonce se domnívám, že kontrast mezi naturalistickým provedením a decentním textem by byl zábavnější.

DNO, jak už tak bývá jejich zvykem, předvedlo celý blok inscenací (o hudbě, písních a atmosféře, kterou dokážou vytvořit ani nemluvě). Kromě již zmíněného Dr. Krause to byly *Splátky domů*, pod nimiž jsou podepsáni Johanka Švarcová, Martin Škeřík a Jirka Jelínek. Na práci s magnetickou tabulí a písmenky, která vytažovali z krabičky (vytažené písmeno = začáteční písmeno oslovení partnera) předvedli peripetie partnerského vztahu od láskyplnosti přes hádku, udobření a vplutí do reality (večeře). Inscenace *Stop* (režie Jirka Jelínek a DNO) nám podráždila bránice ztělesněním auta Kamilem Bělohlávkem a řidiče Jirkou Knihou za pomoci jen minimálních doplňků, ale v projevu dokonale přesném. Řidič pak bere stopačku a všechno nasvědčuje tomu, že by mohlo dojít k znásilnění, ale nakonec - šup ze hry do reality, jde jen o hrátky manželského páru. Pointa mi trochu připomněla předcházející inscenaci (ale svým způsobem i loňskou Okolostola) - asi tím, že se dotýká partnerských vztahů a soužití. Hraní si je užitečné, ale realita nepominutelná. Potom jsme v tomto bloku viděli představení nazvané *Bomba*, které bylo nesoutěžní, ale invenci souboru rozhodně nezapřelo. Nesoutěžní bylo proto, že není loutkové. Loutková a soutěžní byla ovšem inscenace Kamila Bělohlávka, Jirky Jelínka a Matěje Pospíšila na motivy indiánských pohádek z parní lázně nazvaná *Popohahe* - nahaté loutky (z lepenky a papíru) v parní lázni měly skutečně všechny atributy svého pohlaví a velmi vtipně jich bylo využito v akci. Na úplný závěr přehlídky jsme pak ještě viděli *Epos*, který se odehrával venku a který pojednával o neúspěšné cestě človíčka ze Slezského předměstí (to je čtvrt' v Hradci Králové) za pokladem. Co k tomu všemu od DNA dodat: jako vždy tvořivost, nápaditost, muzikálnost, vtip - a taky duše.

Vrcholem letošní přehlídky bylo představení *Ani Anička, ale Alenka* souboru (tentokrát) Rajče, Měs-

Ani Anička, ale Alenka, foto M. Drtina

tečko Trnávka. Inscenace, volně inspirovaná L.Carollem a dětstvím aktérů, je imaginativní a intimní. Svým duchem je Carollově předloze velmi blízko. Odehrává se převážně na zemi, těsně před diváky sedícími v půlkruhu kolem vymezeného prostoru. Začíná, ještě za tmy, uspáním Alenky. A pak už se před námi odvíjí hra s předměty a hračkami, něco na pomezí snu a reality - tak, jak už se sny zdávají a jak se v nich odrážejí naše zážitky a traumata. Má to v sobě hravost a napětí a zdá se, že všechno vzniká právě tady a teď, před námi. Je to jakoby náhodné, ale má to asociativní řád a celek je kompaktní. Sledujeme například soustředěné, obřadně dlouhé rozkládání dětského nádobíčka - ale není to vůbec dlouhé a pomalu ani nedýcháme. Téměř magická je práce s lampičkou, která podle potřeby z různých úhlů nasvěcuje a vypichuje to, co je právě podstatné - i světlo a stín tak hrají svou roli. Alenkou jsou všichni čtyři aktéři a tvůrci inscenace - Zdena Henslová, Monika Formanová, Jiří Jelínek a Radovan Selinger - a znakem je slamák, který si předávají. Je nastolen princip hry k pochopení tohoto světa. Je to pobídka k tomu, že takhle si můžeme hrát i my.

Stejně jako v loňském roce, potěšila mimo soutěž naše dušičky Hanka Voříšková, tentokrát společně s Helenou Vedralovou, lidovou poezií v obrazech a písních *Kde láska, kdes byla?*. Bylo to poetické, úsměvné, něžné, miniaturní - tak jak tomu jsme u Hanky zvyklí. Je až neuvěřitelné, kolik drobností vymyslí, z kolika kapes a kapsiček je vytahá (a ani jednou se nesplete). Pookřáli jsme.

Co dodat na závěr? Snad si jen přát, aby nám všem, kdo jsme ten víkendový maratón absolvovali, hezké zážitky vydržely co nejdéle a aby byly dobrou inspirací pro všechny věci příští. Těším se zase za rok v Jesličkách na shledanou.

Alena Exnarová
(Převzato z *Loutkáře*)

BYLO...

MILETÍNSKÉ DIVADELNÍ JARO

Východočeská přehlídka
venkovských divadelních souborů
Miletín, Sousedský dům

7. - 9. května 2004

s postupem na národní přehlídku Krakonošův divadelní podzim
ve Vysokém nad Jizerou

Pořadatelé:

Středisko amatérské kultury Impuls, Divadelní soubor ERBEN
Miletín, Volné sdružení východočeských divadelníků s finanční
podporou MK ČR

Odborná porota:

Prof. Jan Císař, Alena Exnarová, Jaromír Vosecký,
Alexandr Gregar

LEKTORSKÝ SBOR O NOMINACÍCH A DOPORUČENÍCH
ROZHODL TAKTO:

POPELKA RAKOVNÍK:

NOMINACE:

DS DOVEDA Sloupnice – Š. Jelínek, D. Kachlík:
Král k sežrán

KRAKONOŠŮV DIVADELNÍ PODZIM

VYSOKÉ NAD JIZEROU:

NOMINACE:

DS Symposion Třebechovice pod Orebem – C. Goldoni:
Treperendy

1/ doporučení: DS Krakonoš – R. Thomas: Dvojitá hra

2/ doporučení: DS Heřman Heřmanův Městec

M. Twain: Blesky paní Williamsové

3/ doporučení: DS DOVEDA Sloupnice

Š. Jelínek, D. Kachlík: Král k sežrán

PROGRAM:

DIVADELNÍ SOUBOR ERBEN MILETÍN

Marie Kubátová: Případ pohádkový dědeček

DIVADELNÍ SOUBOR DOLANY

Vladimír Čort: O líných strašidlech

DIVADELNÍ SOUBOR SYMPOSION

TŘEBECHOVICE POD OREBEM

Carlo Goldoni: Treperendy

DIVADELNÍ SOUBOR KORÁLKA DĚTENICE

Jan Werich: Nebe na zemi

DIVADELNÍ SOUBOR HEŘMAN

HEŘMANŮV MĚSTEC

Mark Twain: Blesky paní Williamsové

DIVADELNÍ SOUBOR KRAKONOŠ

VYSOKÉ NAD JIZEROU

Robert Thomas: Dvojitá hra

DIVADELNÍ SOUBOR DOVEDA SLOUPNICE

Š. Jelínek a D. Kachlík: Král k sežrán

DIVADELNÍ SOUBOR KLICPERA

CHLUMEC NAD CIDLINOU – nesoutěžní

Jan Drda: Dalská bába, hříšná ves

LEKTORSKÝ SBOR UDĚLIL INDIVIDUÁLNÍ OCENĚNÍ:

Čestná uznání:

Jakubu Charvátovi

za roli Beppa v inscenaci hry C. Goldoniho
Treperendy

Mile Doležalové

za roli pradelny Catty v inscenaci hry
C. Goldoniho Treperendy

Jiřímu Adamovi

za roli přemrštěnce Lelia v inscenaci hry
C. Goldoniho Treperendy

Michalu Dziedzinskému a Josefu Řezáčovi

za dramatisaci povídky Marka Twaina
Blesky paní Williamsové

Ivetě Ksandrové

za roli Zlaté rybky v inscenaci hry Š. Jelínka
a D. Kachlíka Král k sežránf

Jaroslavu Novákoví

za roli Rybáře v inscenaci hry Š. Jelínka
a D. Kachlíka Král k sežránf

Petru Pokornému

za roli Kováře v inscenaci hry Jana Drdy
Dalskabáty, hříšná ves

Divadelnímu souboru DOVEDA Sloupnice

za inscenaci hry Š. Jelínka a D. Kachlíka
Král k sežránf

Ceny:**Rudolfu Faltejskovi**

za režii hry C. Goldoniho Treperendy

Lence Faltové

za návrh kostýmů a scény k inscenaci hry
C. Goldoniho Treperendy

Drahomíře Franckové

za hudbu a texty písní k inscenaci hry
C. Goldoniho Treperendy

Markétě Koubové

za roli nevěsty Checciny v inscenaci hry
C. Goldoniho Treperendy

Martinu Černému

za role povaleče Spagatta, sluhy Arlecchina
a křídaře Musy v inscenaci hry C. Goldoniho
Treperendy

Ivě Charvátové

za roli měšťanky Eleonory v inscenaci hry
C. Goldoniho Treperendy

Josefu Řezáčovi

za roli Mortimera McWilliamse v inscenaci
Blesky paní Williamsové

Jiřímu Pošepnému

za dvojroli Richarda a Michala v inscenaci hry
R. Thomase Dvojí hra

Petře Ďoubalíkové

za roli Simony v inscenaci hry R. Thomase
Dvojí hra

Lucii Nesvadbové

za roli Marie v inscenaci hry R. Thomase
Dvojí hra

Jaroslavu Málkovi

za roli Ichturiela alias Ignáce Louly v inscenaci
hry J. Drdy Dalskabáty, hříšná ves

Zdeně Jeníčkové

za roli Marijány Plajznerové v inscenaci hry
J. Drdy Dalskabáty, hříšná ves

Radce Pokorné

za roli Mančinky v inscenaci hry J. Drdy
Dalskabáty, hříšná ves

Divadelnímu souboru Symposion

Třebechovice pod Orebem za inscenaci hry
C. Goldoniho Treperendy

Miletín podruhé

V loňském roce přesídlila krajská přehlídka venkovských divadelních souborů do Miletína a vypadá to, že i nadále se jí zde bude dařit. Útulný Sousedský dům, kde se odehrává úplně všechno (jinde se jenom spí – pokud vůbec), vynikající péče místního souboru v čele s nezdolným Slávkem Hýbnerem, řada pochutin, kterým nelze odolat (letos například skvělá syrečková pomazánka), místní pivo přezdívané „čudla“ tekoucí proudem, vynikající miletínské publikum oceňující povzbudivým potleskem téměř vše – co víc si přát! Prostě: v Miletíně bylo i letos od 7. do 9. května krásně (snad až na to studené počasí). Viděli jsme celkem 8 představení, z nichž polovina jistě přesáhla běžný průměr produkce venkovských souborů.

Přehlídku zahájil místní DS Erben s inscenací hry Marie Kubátové **Případ pohádkový dědeček**. V režii Slávka Hýbnera se poctivě snažil poprat s problematickým textem. S textem bez situací, upovídaným a zmateným, v němž se jen těžko orientujeme a k němuž se snad ani nedá najít inscenační klíč. I nejlepší herci ze souboru si neporadí s tím, že nemají co hrát. Miletínští o všech problémech vědí, ale slíbili autorce, že hru nastudují k jejím osmdesátým narozeninám, a tak to dodrželi. Snad aspoň jí tím udělali radost. A já se těším, až je příště uvidím v inscenaci lepší hry.

Divadelní soubor z Dolan přivezl do Miletína pohádku Vladimíra Čorta **O líných strašidlech** v režii Miroslava Větrova. Tedy text na amatérských jevištích už několik desítek let poměrně frekventovaný – zřejmě proto, že nabízí velké role hned čtyřem herečkám. A dolanské herečky jsou nesporně šikovné. Jen by bylo třeba umět pořádně text a hrát vše ve větším tempu. A pak ještě vyřešit některé nelogičnosti týkající se příchodů a odchodů či organizace hereček v jevištním prostoru.

První přehlídkový večer jsme zakončili víc než radostně: inscenací **Goldoniho Treperend** v provedení DS Symposion z Třebechovic pod Orebem. Treperendy v režii Rudolfa Faltejška jsou hravé a dravé divadlo, v němž všechny složky fungují v naprostém souladu. Ve výtvarné složce (návrh scény a kostýmů Lenka Falto-

Dvojí hra, foto M. Drtina

Pohádkový dědeček, foto M. Drtina

vá) se pracuje s výraznými barvami. Scéna je tvořena zavěšenými látkami s malovanými domy, doplňky v interiéru a rekvizity jen nejnnutnější. Kostýmy výrazně dotvářejí charakter každé postavy. I v herecké složce jsou jednotlivé typy výrazně tvarované a každý z herců si našel svoji odpovídající polohu. Situace jsou vystavěny a vypointovány. Přesto ve vybudovaném celku inscenace zůstávají i stopy improvizace, která italské commedii dell'arte byla vlastní. Zajímavé a do značné míry kontrastní je využití hudební složky, prezentované čtyřmi hudebníky umístěnými na kraji jeviště. Písň, v podstatě vážné a lyrické, v italském duchu napsané Draho-
mírou Francovou, jakoby v jiné poloze komentují děj. Jakoby nás upozorňovaly, že komické situace, které sledujeme na scéně, mají v životě i své hlubší podtóny. Je pravda, že takové použití hudby není sice v duchu com-

Blesky paní Williamsové, foto Michal Drtina

medie dell'arte, ale invenční inscenaci třebechovických Treperend zajímavě ozvláštňuje.

S amatérským divadelním souborem Korálka z Dětenic jsme se setkali poprvé a dozvěděli jsme se, že se v něm spojilo několik odrostlejších dětí z dětského dramatického kroužku s dospělými a k nastudování si vybrali hru Voskovce a Wericha **Nebe na zemi**. Vzhledem k velmi malé divadelní zkušenosti si vzali sousto příliš velké a navíc pracovali bez režiséra, takže je to na výsledku vidět. Nebyly vybudované situace, ale scény pouze aranžované zvnějšku, postavy si nedržely svoji linii a logiku v jednání, leccos se řešilo posunčinou, na scéně vládl zmatek... Ale myslím si, že je dobře, že si v Miletině zahráli. A hlavně – že alespoň někteří viděli hrát i jiné soubory, účastnili se hodnocení jednotlivých představení a především také semináře o situaci, o němž bude ještě řeč.

Divadelní soubor Heřman z Heřmanova Městce nás příjemně překvapil inscenací volné dramatizace podle povídky Marka Twaina **Blesky paní Williamsové**. Dobrým základem této inscenace pro dva herce (manželský pár) a třetího krátce v závěru je bezesporu zdařilá dramatizace, jejímiž autory jsou Michal Dziedzinskyj a Josef Řezáč. Jde v podstatě o anekdotu: Evelyn, která se bojí bouřky, při prvním blesku a hromu utíká do kumbálu, odkud instruuje Mortimera, co má dělat, aby bouřku přežil. V samém závěru se pak ukáže, že nešlo o bouřku, ale oslavné salvy. Inscenace pak je postavena především na hereckém výkonu Josefa Řezáče v roli Mortimera. Je radost sledovat jeho postupné naplňování nesmyslných instrukcí, kdy například po usilovném „šplhání“ končí na stole (kupodivu se pod ním nepropadne), nejdříve jen tak, posléze v další variaci s fritovacím košíkem na hlavě a nohama v kastrolech... Řezáč přesně cítí vyvrcholení situace, vychutnává si jeho přípravu i reakce diváků. Trošku je škoda, že vnímáme nevyváženost hereckých partů - Jitka Řezáčová v roli Evelyny je odsouzena v podstatě k roli nápovědky. Přispívá k tomu i scéna, která je jinak jednoduchá a odpovídající, ale onen „kumbál“, v němž se Evelyn skrývá, mnoho neumožňuje. Možná by celku prospělo, kdyby se na scéně objevila jen výjimečně a všechno dirigovala odněkud z pozadí, stejně tak, jako by mu prospěla přesnější práce se světlem a přesnější hra na „jako“ tmu. Ale v každém případě jsme viděli inscenaci nápaditou, která nás velmi pobavila a která je přesně tak dlouhá, jak tato anekdota unese.

DS Krakonoš z Vysokého nad Jizerou patří k souborům zkušeným, s nimiž se setkáváme pravidelně nejen díky tomu, že se významně podílí na organizaci národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Thomasova **Dvojí hra**, kterou do Miletina přivezl, není právě nejvyšší kvalitou základem pro vybudování inscenace. Je to poněkud překalkulovaná, žánrově ne zcela jasná detektivka, jejíž první polovina je nekonečná, protože se v ní nic neděje. Pokud něco zajímavého inscenátorům nabízí, pak je to několik hereckých příležitostí, především dvojrole údajných bratrů Richarda a Michala. Hereckých příležitostí také vysočí herci pod režijním vedením Mi-

lana Schejbala využili a inscenace nemá v této složce výraznější slabinu. Naopak, všichni tři představitelé hlavních postav - Jiří Pošepný v dvojroli, Petra Ďoubalíková jako Simona a Lucie Nesvadbová jako Marie - podávají výborné výkony a přesně zvládají autorem někdy krkolomně vymyšlené proměny postav. Na solidní úrovni jim sekunduje i Jiří Líbal v postavě Sartoniho. Vysoce inscenaci nelze v podstatě nic vytknout - plyne bez zádrhelů, v odpovídající scéně, vypracovaných a vypointovaných situacích, herecky zvládnutých... Působí uhlazeně, rutinně, až téměř profesionálně. Snad jen trochu spontánní radosti ze hry jsem v představení na miletínském přehlídce postrádala.

DS DOVEDA ze Sloupnice příjemně překvapil inscenací hry Štěpána Jelínka a Davida Kachlíka **Král se vším všudy**. Text pohádky vznikl původně na Kepplerově gymnáziu a nezapře studentský humor. I když někteří členové sloupnického souboru už mají tento věk dávno za sebou, nechali se inspirovat jeho poetikou a našli pod vedením Markéty Světlíkové příjemnou rovinu stylizace, pracující s odstupem od postav, s hraním si na ně. Občas sice probleskne v projevu některých jednotlivců dřívější zkušenost s tradičním divadlem, ale naštěstí jen minimálně, takže celek inscenace příliš nenaruší. Pohádka o rybáři, zlaté rybce a třech promarněných přáních je situovaná na břeh rybníka či pláže a ve výtvarných prostředcích pracuje především s materiálem patřícím do tohoto prostředí. Herci jsou neustále přítomni na scéně na lavici, odkud se vydělují, jakmile ztvární některou z postav. Tyto postavy jsou pak dotvořeny vesměs ručníky a čepičkami. Dál se pracuje už jen s několika málo rekvizitami a doplňky (plážové křesílko, velký dřevěný meč, rybářský prut...). Zlatá rybka má potápěčské ploutve a vynořuje se z rybníku-hlediště. Vnímáme radost ze hry, těšíme se z řady krásných nápadů, z drobných improvizací a aktualizací založených vesměs na reakcích diváků. Všechno funguje výborně až do okamžiku, kdy se rybáři, který se stává králem, představují jednotlivé postavy království. Pak už najednou není tak moc o čem hrát - jednotlivé postavy se snaží přesvědčit krále o svých potřebách a pak společně plánují, jak se nepohodlného krále zbavit. Takže inscenace ztrácí tempo a poněkud „padá řemen“. Ale v samotném závěru, od okamžiku, kdy se objeví přivolaný drak, aby krále sežral, je řemen opět nahozen a závěr vygradován. V každém případě jde o představení, které potěší - a především pak o představení v podstatě rodinné, v němž své si najdou stejnou měrou návštěvníci dětští i dospělí.

Závěrečným - pokud jde o postup na národní přehlídce mimosoutěžním - představením byly Drdovy **Dalská báty, hřišná ves** v provedení DS Klicpera z Chlumce nad Cidlinou. Chlumecký soubor se už léta vyznačuje dobrými herci a absencí režiséra. Ale letos tato absence nebyla až tolik znát. Letos nehrál každý herec sám za sebe, ale dění na jevišti bylo přehledně zorganizováno, situace vybudovány. Absence režiséra se projevila snad jen v tom, že soubor odehrál text bez jakýchkoliv úprav a škrťů, které by jistě prospěly většímu spádu inscenace, ještě více by ji zpřehlednily a zkrátily.

Zlatá rybka, foto M. Drtina

Treperendy, foto M. Drtina

Ale nejen představení a jejich hodnocení byla na programu přehlídky. V sobotu dopoledne se konala praktická dílna na téma „Co je to jevištní situace?“. Myšlenka na uspořádání takové dílny vznikla právě na loňské krajské přehlídce venkovských souborů, kdy absence dramatických situací ve velké většině přehlídkových inscenací byla jejich hlavním problémem. Dílna se také setkala s nesmírným ohlasem - zúčastnilo se přes čtyřicet divadelníků, z nichž řada se skutečně aktivně zapojovala do realizace jedné situace z Našich furiantů na jevišti miletínského Sousedského domu. Oba lektori, prof. Jan Císař i Saša Gregar, byli po skončení tříhodinové práce hromadně atakováni požadavky na další pokračování této dílny. Nedivím se. Chtěla jsem být nezávislý pozorovatel, ale naprosto závisle jsem měla chuť vpadnout na jeviště a taky režírovat.

Co dodat závěrem? Snad jen zopakovat, že v Miletíně bylo hezky a že doufám, že bude i za rok. Že budou miletínští divadelníci hýčkat naše duše i naše žaludky, že „čudla“ zase poteče proudem, že diváci zaplní divadlo a budou tleskat, že si to prostě všichni společně zase hezky užijeme!

Alena Exnarová

WOLKRŮV PROSTĚJOV

Celostátní festival poezie

krajská přehlídka sólových recitátorů
Královéhradeckého kraje
ZUŠ Trutnov, 12. a 13. března 2004

Pořadatelé:

Středisko amatérské kultury Impuls, Volné sdružení
východočeských divadelníků, Divadlo Jesličky a ZUŠ
Trutnov, s finanční podporou MK ČR

Účast: 30 recitátorů

Porota: Lenka Chytilová, Jana Machalíková
a Zdeněk Tesař, tajemnice poroty – Ema Zámečníková

VÝSLEDKY:

1. kategorie: Počet soutěžících: 12, do 2. kola postoupili
všichni soutěžící

Čestné uznání získal: Michal Tomáš

DO NÁRODNÍHO KOLA POSTOUPILI:

TOMÁŠ PODRAZIL – Hradec Králové, Divadlo Jesličky

S. Leacock: Jak šlo pět mužů na ryby....

A. S. Puškin: Rusalka

MONIKA CERALOVÁ – Hr. Králové, Divadlo Jesličky

B. Andersen: Dieta

James Thurber: Medvědi a opice

2. kategorie: Počet soutěžících: 15, do 2. kola postoupilo
5 soutěžících

Čestné uznání získali:

Václav Bartoš, Divadlo Jesličky

Jana Fejtklová, Divadlo Jesličky

DO NÁRODNÍHO KOLA POSTOUPILI:

TOMÁŠ JARKOVSKÝ – Hr. Králové, Divadlo Jesličky

W. Saroyan: Tati, tobě přeskočilo, kapitola Meč

E. Jandl: Přezkoušené gramodesky

KLÁRA KOPECKÁ – Hradec Králové, Divadlo Jesličky

M. Cvetajeva: Kde se vzalo tolik něhy

G. de Maupassant: Ve vlaku

3. kategorie: Počet soutěžících: 2, do 2. kola postoupili
2 soutěžící

DO NÁRODNÍHO KOLA POSTOUPILI:

ZUZANA VÍTKOVÁ – Hradec Králové, Divadlo Jesličky

J. Prevert: Ulice

Gosciny: Mikulášovy patálie, kapitola Lojzicka

PETR ČAPEK – Hradec Králové, Divadlo Jesličky

J. Steinbeck: Toulky s Charleyem

A. S. Alexandrov: Soudruh Stalin nás učí rozumět

písmům

Na začátku soutěže vystoupil recitační soubor
z gymnázia Jaroměř s pásmem beatnické poezie (bez
postupu).

Na první pohled bylo letošní krajské kolo WP
zklamáním. Organizátoři ve snaze napravit několikale-
tou „nespravedlnost“ (soutěž se vždy pořádala v Di-
vadle Jesličky v Hradci Králové, čili „nejesličkáři“
museli cestovat, ocitli se na neznámém jevišti, větši-
nou se připravovali sami atd.) přestěhovali, za mimo-
řádné ochoty ředitele trutnovské „zušky“ Tomáše Ko-
márka, vše do Trutnova. Bohužel však se tím počet
soutěžících nezvýšil, naopak - zmenšil se počet hra-
deckých a mimohradeckých nepřibýlo. (Dokonce se
téměř neúčastnili ani recitátoři z Trutnova!?)

Přes nízký počet soutěžících považují letošní reci-
tátorské setkání za velice úspěšné. Nebylo totiž pořá-
dáno pouze jako soutěž, ale i jako dílna. V pátek ráno
se do Trutnova sjelo přes 20 zájemců (někteří se dále
zúčastnili soutěže, někteří pouze přihlíželi) a pod vede-
ním Tomáše Komárka a mojí maličkosti celé dopoled-
ne usilovně pracovali - někteří si přivezli rozpracované
texty, někteří si text vybrali na místě, někdo se (vět-
šinou velmi aktivně) zapojil svými postřehy, názory...
Tento počín hodnotím zcela kladně - umožnil bezrad-
ným začátečníkům se o svém zájmu něco dozvědět,
poslechnout si rady zkušenějších a vyhnout se tak stre-
sujícímu vystoupení vedle „ostřílených přednášečů“. Příjemné bylo i to, že se setkání uskutečnilo po dva
dny, účastníci měli více času se poznat (čehož mnozí
vydatně využili), bylo více času i na roborové semi-
náře. Ozvalo se však přání, aby se 1. část dílny konala
v dostatečném časovém předstihu a ne až těsně před
soutěží. S tímto lze jen souhlasit, snad se tím zvýší i
počet soutěžících a zájemců o umělecký přednes vů-
bec. Velké rezervy neustále cítím v zájmu (či spíše
v totálním, pro mne nepochopitelném, nezájmu) peda-
gogů literatury středních škol, zejména gymnázií.

Mgr. Emílie Zámečníková

H R O M A D A

BYLO...

DĚTSKÁ SCÉNA

Hradec Králové

Divadlo Jesličky

16. - 18. dubna 2004

krajská přehlídka dětských divadelních, loutkářských
a recitačních souborů s postupem
na celostátní přehlídku Dětská scéna v Trutnově

Pořadatelé:

Středisko amatérské kultury Impuls, Divadlo Jesličky Hradec Králové
a Volné sdružení východočeských divadelníků s finanční podporou
MK ČR

Lektorský sbor:

Blanka Šefrnová, Alexandr Gregar, Jaroslav Provazník

V rámci přehlídky bylo uvedeno 16 představení + 1 nesoutěžní,
přehlídka se zúčastnilo 170 dětských účastníků.

LEKTORSKÝ SBOR

NA DĚTSKOU SCÉNU NOMINOVAL:

Uzel, ZUŠ Chlumeck nad Cidlinou, ved. Romana Hlubučková
A. Vostrá: Jak vdát princeznu

ČESTNÁ UZNÁNÍ ZA PŘEDSTAVENÍ:

Druhý druhák, ZUŠ Na Střezině Hradec Králové, ved. Jiří Polehňa
Philip van Couen, J. Polehňa: Adaptanti
ZUŠ Na Střezině Hradec Králové, ved. Ema Zámečnicková
František Hrubín: Zvířátka a Petrovští
Čtyřlístek, ZUŠ Chlumeck nad Cidlinou, ved. Romana Hlubučková
P. Šrut, R. Hlubučková: Janek a loupežníci
Horní-Dolní, dramatický kroužek ZŠ Sloupnice, ved. E. Sychrová
Jiří Wolker: Balada o námořníku

PROGRAM:

ČTVERÁCI, ZŠ KARLOVA, NOVÝ BYDŽOV

ved. Jana Vaníčková

K. Lošťák: Poněkud ztracená princezna

DIVADLO ZA OPONOU TRUTNOV

ved. Jiří Erben,

Jiří Erben: Princezny jsou na draka

DRUHÝ DRUHÁK, ZUŠ Na Střezině Hr. Králové

ved. Jiří Polehňa

Philip van Couen, J. Polehňa: Adaptanti

LIŠČATA A VLČATA, ZUŠ Na Střezině H. Králové

Filip Koupa, Jiří Polehňa: Zkouška odvahu

ZUŠ NA STŘEZINĚ HRADEC KRÁLOVÉ

ved. Ema Zámečnicková

František Hrubín: Zvířátka a Petrovští

ČTYŘLÍSTEK, ZUŠ CHLUMEC NAD CIDLINOU

ved. Romana Hlubučková

P. Šrut, R. Hlubučková: Janek a loupežníci

M. Černík, R. Hlubučková: Dva spokojení zajíci

DLS BODÍ JAROMĚŘ, ved. Jana Dvořáčková

Jana Dvořáčková: Byl jednou jeden hrad

UZEL, ZUŠ CHLUMEC NAD CIDLINOU

ved. Romana Hlubučková

na motivy pohádky R. Undnora R. Hlubučková:

(Ne)povedená pohádka

A. Vostrá: Jak vdát princeznu

BIMBI DI TERNE KUKS

ved. Kateřina Bohadlová

Flaminio Scala, K. Bohadlová: Soggetti

- Návrat komedie dell'arte do Kuksu

SVIŽNÍCI PŘI ZŠ + GYMNAZIUM BROUMOV

ved. Dagmar Židová

Miloš Macourek: Hodina přírodopisu

HORNÍ-DOLNÍ, dramatický kroužek

ZŠ Sloupnice, ved. Eva Sychrová

Jiří Wolker: Balada o námořníku

ZUŠ HOŘICE V PODKRKONOŠÍ

ved. Štěpánka Fléglová

Jan Březovský: Upalte čarodějnici

SPOLU, ALE KAŽDÝ SÁM, ZUŠ JAROMĚŘ

ved. Jarka Holasová

Jan Werich: O zasloužilém vrabci

STUDIO ŠRÁMKOVA DOMU V SOBOTCE

ved. Lada Bechyňová

Michael Ende:

Satanarchoeolegenialhrozný - Punč přání

Hradecká přehlídka dětského divadla - tentokrát s řadou otazníků

Nebudu zastírat, že letošní krajská přehlídka dětských divadelních, loutkářských a recitačních souborů Královéhradeckého kraje (konala se v Jesličkách 16.-18. dubna) diváky příliš nepotěšila. I když bylo na programu třídenní přehlídky šestnáct představení, patřila většina z nich spíše k průměrným, některá dokonce k podprůměrným produkcím. Některé omyly a problémy lze vysvětlit příliš krátkou praxí vedoucích nebo jejich malou zkušeností - tady nezbývá než doufat, že tito vedoucí využijí různých příležitostí ke vzdělávání v tomto oboru minimálně v podobě dlouhodobých kurzů anebo dílen pořádaných v rámci národních i jiných přehlídek. Za některými spornými inscenacemi stojí však bohužel pokleslý vkus, nebo dokonce nepatřičné ambice režiséra, který nerespektuje možnosti, potřeby a zájmy dětí, s nimiž pracuje. Zarážející bylo, že mezi nejproblematictější patřily i dvě inscenace vzniklé v základních uměleckých školách, které by měly být naopak garantem kvality, protože právě v ZUŠ by měli působit profesionálové v oboru dramatické výchovy. Ostatně zaráží i to, že z třinácti základních uměleckých škol v Hradeckém kraji, v nichž existují literárně dramatické obory, se na přehlídce prezentovaly pouhé čtyři! Třemi inscenacemi hradecké Jesličky (jednou inscenací Ema Zámečnicková, dvěma Jiří Polehňa), čtyřmi chlumecká ZUŠ (Romana Hlubučková) a po jedné Hořice a Jaroměř. Ostatní ZUŠ nemají zájem prezentovat svou práci s dětmi před svými kolegy? Obávají se jít se svou "kůží" na trh? Nezajímá je, co se v oboru, který jako profesionálové (!) spoluvytvářejí, děje? Nebo mají pocit, že je pod jejich úroveň jít do konfrontace s vedoucími zájmových kroužků nebo učiteli základních škol, kteří vedou dramatické kolektivy zpravidla po vyučování, ve svém volném čase? Ostatně je mi trochu záhadou i to, proč se i z hradeckých Jesliček, kde je LDO tak silně zastoupen (a kde se přehlídka v posledních letech koná), objevují na přehlídkách dětských souborů pravidelně jen Ema Zámečnicková a Jiří Polehňa...

K těm učitelům ZUŠ, jejichž práce vykazuje nepřehlédnutelné kvality, patří už několik let Romana Hlubučková, učitelka loutkářského oddělení LDO ZUŠ v Chlumci nad Cidlinou. Ostatně už dvakrát úspěšně reprezentovala Královéhradecký kraj na celostátní přehlídce v Trutnově. V letošním roce přivezla do Hradce dokonce čtyři inscenace, které dokládají její systematickou dramatickovýchovnou práci a loutkářskou invenci. **Dva spokojení králíci** jsou jednoduchou ilustrací textu Michala Černíka, která nejmladším žákům ZUŠ (dětí z prvních a druhých tříd ZŠ) umožňuje získat první zkušenosti s maňásky a zkusit si vytvářet situace. Jejich

o něco starším spolužákům ze souboru Čtyřlístek (3. - 4. roč. ZŠ) se dařilo nápaditě pomocí plošných loutek inscenovat jednu z pohádek Pavla Šruta **Jak se Janek vydal za štěstím** pod názvem **Janek a loupežníci**. Anglická verze známé pohádky o zvířátkách a loupežnících je inscenace o dva stupně výš než ilustrace M. Černíka svými nároky na dětské herce, po kterých se tu vyžaduje leccjaká dovednost. Ve svých záměrech je na správné cestě a už teď působí harmonicky. Zajímavá je scéna - roleta s průřezy, na níž se hraje plošnými loutkami. Roleta se také stává, a to v pravý čas, stínohrou pro loupežnické scény. Představení chybělo něco málo (nebo mnoho?) v jednání s loutkami, v dotažení vtipné nadsázky; leč i v této podobě to byla inscenace, která utkvěla v paměti.

Starší soubor Romany Hlubučkové Uzel zahrál dvě inscenace, v nichž se naplno projevila chuť vyzkoušet si možnosti loutkářské grotesky (ke které to soubor i jeho vedoucí táhne - viz předloňská výborná Lakomá Barka a loňský kabaret Dokud nás čápi nerozdělí). (Ne) **povedená pohádka** vznikla podle čtyřicet let starého textu Miloslava Linharda Docela obyčejná pohádka na docela obyčejný všední den, otištěného ve sborníku Dětské loutkové divadlo. Jeho chlumecká inscenace však prozradila, že jde o text, který už notně zestárnul. Navzdory několika vtipným momentům se inscenace utápí v samoočelných legráčkách, chytá se jednotlivostí, chybí jí přehlednost a gradace.

Podstatně zdařilejší je druhá inscenace nejstarší skupiny Romany Hlubučkové. Pohádková groteska nebo přesněji crazy pohádka Aleny Vostřé **Jak vdát princeznu** o vdavekchtivé princezně konvenuje velmi dobře poetice chlumeckého souboru a jeho vedoucí. Hraní si s pohádkovými motivy, využívající aktuálních narážek na všudypřítomnou reklamu, je vkusné, vtipné a inteligentní. Členové souboru se na jevišti pohybují suverénně a disponují divadelními i speciálně loutkářskými dovednostmi. I když i toto chlumecké představení trpělo ještě jistou režijní a hereckou nedůsledností, šlo o divadelní tvar, který byl ze všech inscenací letošní královéhradecké přehlídky nejdopracovanější. Proto také tuto inscenaci porota (ve složení: Blanka Šefrnová, Alexandr Gregar a Jaroslav Provazník) navrhla jako jedinou k účasti na celostátní přehlídce Dětská scéna v Trutnově.

I v letošním roce se - po loňském Kubínovi (Čertova nevěsta) - pustila Ema Zámečnicková z hradeckých Jesliček do loutkářské inscenace. A i letos měla šťastnou ruku. Hrubínova veršovaná variace na **Zvířátka a Petrovské** je dostatečně akční a umožňuje hradeckým dětem, aby prokázaly, že jsou dobře vybavené jednat slovem, cítit a vnímat rytmus verše, budovat napětí, pracovat s kontrastem a vytvářet situace. Na hradecké krajské přehlídce v dubnu nebyla však inscenace ještě dostatečně usazená, ulpívala někde příliš na jednotlivostech na úkor výstavby celku a nebyla zatím ještě důsledná v loutkářské stylizaci. Navzdory tomu šlo o jeden z mála příjemných divadelních zážitků letošní krajské přehlídky.

Také obě další inscenace hradeckých Jestliček patřily k té lepší menšině přehlídky. Mladší soubor Jiřího Polehni Liščata a vlčata se představil **Zkouškou odvahy**, která zjevně neměla větší ambice než umožnit začínající skupině získat první zkušenosti na jevišti. Realistická epizodka s trochou tajemství, která se odehrává na letním táboře, nastolí překotně několik různorodých motivů, a zejména začne rozehrávat vztahy mezi dětmi v rámci party, ale než se divák naděje, je miniaturní inscenaci konec. Sympatické na tomto vystoupení je to, že se děti cítí na jevišti dobře, jsou přirozené, ale bohužel jim autor textu nedal dostatek prostoru k tomu, aby mohly vytvářet plnohodnotné situace a divadelními prostředky vyprávět byť i zcela jednoduchý příběh, který by měl jasný začátek, vrchol a pointu.

Adaptanti, druhá inscenace Jiřího Polehni, připravěná tentokrát s jeho starším souborem Druhý druhák, je ovšem zcela jiná káva. Ambiciózní autorský sci-fi příběh s katastrofickým vyústěním pro celou planetu Zemi (příběh končí lstivým zničujícím útokem mimozemské civilizace) vzbuzuje respekt v momentech, kdy se inscenátorovi daří technickými a funkčními loutkářskými prostředky vytvářet působivou iluzi vesmíru. Velkým problémem je tu však snaha o psychologické prokreslování postav stárnoucích manželů. Na takovou hereckou práci chybí dětem zatím ještě dovednosti, ale hlavně také životní zkušenosti - a tudíž nadhled. Hra na dospělé tak zůstává spíše v rovině karikatury nebo se místy mění v křeč, což ovšem poněkud diskredituje jinak v podstatě vážně míněné vesmírné drama.

Na hradecké přehlídce nechyběl ani letos dramatický kroužek Horní-Dolní ZŠ Sloupnice, jehož vedoucí Eva Sychrová prokázala už několikrát, že je nápaditou a kultivovanou učitelkou dramatické výchovy. Tentokrát sáhla hodně vysoko - po Wolkerově Baladě o námořníku.

Balada o námořníku hraná dětmi sotva patnáctiletými? Proč ne. Zvlášť když do toho jdou děti vybavené vytríbeným slovním projevem, jak jsme na to u Sloupnických zvyklí. V tomto ohledu na ně neměl nikdo z účinkujících na letošní přehlídce. Příběh si vzali za svůj, byl plný emocí, inscenován v působivých obrazech, s výborným klavírem v pozadí. Soubor ale také toužil po zdívalelnosti balady, a ne všechny zvolené prostředky dobře sloužily. Pokusy o psychologické rozehrávání a některá jednání postav nebyla v souladu s výstavbou Wolkerovy rozsáhlé básně. Spravedlivě je však třeba říct, že tito mladí divadelníci nebo přesněji recitátoři nadchli své publikum, kterému Wolkeru podali mladého a rozjítřeného.

Tím jsme však bohužel vyčerpali tu lepší polovinu letošní hradecké přehlídky. Osm inscenací, které nám ještě zbývá, se vyznačovalo nemalými problémy a některé z nich patřily bohužel do kategorie podprůměrných.

Soubor Spolu, ale každý sám ZUŠ Jaroměř (ved. Jarka Holasová) předvedl bezradně, chaoticky zinscenovanou Werichovu pohádku z Fimfára **O zasloužilém vrabci**.

Omylem byla inscenace Štěpánky Fléglové ze ZUŠ Hořice **Upalte čarodějnici** (text Jan Březovský), která nerespektovala ani možnosti, ani zájmy dětí. Nemluvě už vůbec o tom, že edukativní efekt takovéto práce je více než sporný.

Čtveráci ze ZŠ Karlova z Nového Bydžova (ved. Jana Vaníčková) si zvolili text Radoslava Lošťáka **Poněkud ztracená princezna**, který patří k tomu nejpokleslejšímu v dramatické produkci pro děti. Zmatený příběh, kořeněný křečovitými žerty a zavalený tunami slovní vaty znemožňoval šikovným dětem pravdivě jednat. Myslím, že kdyby vedoucí sáhla po kvalitnější předloze, vyniklo by ještě víc, že má zřejmě přirozený cit pro práci s dětmi.

Trutnovské Divadlo za oponou, pracující při ZŠ (ved. Jiří Erben), zahrálo v Hradci „žertovnou“ pohádku naruby, kterou sepsal vedoucí souboru, **Princezny jsou na draka**. Text se vyznačuje prvoplánovým, hrubozrným humorem, trapným vtípkováním za každou cenu, které nezapře inspiraci nejpokleslejšími televizními baviči. I tady jsme viděli na jevišti šikovní děti. Jejich dispozice však bohužel nebyly ani v nejmenším využity, natožpak rozvíjeny a kultivovány.

Mnoha problémy a neobratnosti trpěla také inscenace Studia Šrámkova domu ze Sobotky **Satanarcheolegenialkohrozný punč přání**. V inscenaci se tu a tam objevil zajímavý nápad, ale byly to jen jednotlivosti, které bohužel netvořily celek. Vedoucí nenašla hereckou stylizaci, v níž by se děti cítily dobře, takže často upadaly do šarží nebo přinejmenším nepříjemného přehrávání.

Rozpačité a divadelně zmatené bylo i představení Svižníků ze ZŠ a Gymnázia Broumov (ved. Dagmar Židová) **Hodina přírodopisu**. Pásmo Macourkových pohádek nemělo s Macourkovou poetikou pranic společného. Dětem chyběla výbava k tomu, aby mohly vystupovat na jevišti - byly nesoustředěné, jejich mluvní projev byl málo kultivovaný a dovednost vytvářet situace malá.

Na závěr jsem si nechal inscenaci, která je svým způsobem výjimečná - svou podobou i okolnostmi vzniku. Ad hoc vzniklá skupina Bimbi di terne z Kuksu, kterou dala dohromady a s níž pracovala studentka dějin umění Kateřina Bohadlová, je „bočním produktem“ aktivit, kterými se v posledním období rozzívá Kuks. Skládačka výstupů inspirovaných postavami z komedie dell'arte **Soggetti aneb Návrat komedie dell'arte do Kuksu** trpěla sice mnoha neduhy pramenícími z nezkušenosti režisérky (dětský projev byl založen více méně na imitaci dospělých herců, viděli jsme tu prázdná gesta, slyšeli jsme mechanické odřikávání textu). Ale na druhou stranu tu byla také patrná chuť vyzkoušet si něco z divadla, seznámit se s divadelní historií Kuksu a podílet se na kulturním životě místa. Navzdory mnoha problémům to byl pokus úctyhodný. A pokud vedoucí projeví vůli vzdělávat se v tom, jak pracovat s dětmi, mohli bychom se s ní na dětském divadle v budoucnu setkat.

Jaroslav Provazník
s využitím podkladů Blanky Šefrnové a Saši Gregara

KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ

Královéhradeckého kraje

Hradec Králové, Divadlo Jesličky

19. , 20. , 26. , 27. dubna 2004

s postupem na celostátní přehlídku "Dětská scéna"

Pořadatelé:

Středisko amatérské kultury Impuls Hradec Králové,

Volné sdružení východočeských divadelníků a Divadlo Jesličky
s finanční podporou MK ČR

Po dvě pondělí a úterý od 19. do 27. dubna 2004 hostilo divadlo Jesličky - stálá scéna ZUŠ Na Střežině v Hradci Králové Krajskou přehlídku v dětském přednesu. Každá kategorie měla vyčleněn jeden den. Recitátoři se scházeli od půl deváté, kdy probíhala prezence. V devět byl oficiální začátek. Nejprve se děti ve svých kategoriích od druhých do devátých tříd základních škol společně seznámily, rozhýbaly a hlavně rozmluvily, vždy s jedním ze členů lektorského sboru. Opadla z nich tak tréma a zavládla uvolněnější atmosféra před jejich výkony před publikem, které si pochopitelně dělaly samy navzájem. Vždyť šlo taky o hodně. Už od druhé kategorie se vybírají dva zástupci z kraje, kteří nás pak reprezentují na Národní přehlídce Dětská scéna v červnu v Trutnově. Po předvedení svých textů (3. a 4. kategorie má dva), nastala chvíle napětí. Porota se radila, a někdy to měla velmi těžké. Potom následovalo tolik očekávané vyhlášení výsledků a nakonec rozborový seminář, kde se všichni zúčastnění mohli dozvědět proč právě oni do Trutnova pojedou, proč byli oceněni čestným uznáním a nebo taky ne. Na čem by měli dál pracovat, na co si dát pozor a k čemu se zaměřit u svých dalších textů. Ať už to byl dramaturgický výběr, práce s mluvními dovednostmi či kontakt s diváky. Narozdíl od předchozích let lektory potěšila celkem vysoká úroveň recitátorů ve 4. kategorii. Proto do národního kola poslali navíc i jednoho náhradníka. Problematičnost 3. kategorie je dána už věkem recitátorů - okolo dvanáctého roku jsou někteří ještě děti a někdo je už vyspělejší. Z toho pramení i úskalí s výběrem textů. Děti ze dvou nejmenších kategorií nás jako každoročně potěšily.

Snad bylo potěšení na obou stranách, a i pro ty, co si třeba žádné ceny neodnesli, bylo tohle příjemné jednodenní setkání pěkným zážitkem a zkušeností.

Klárka Jedličková

VÝSLEDKY:

1. kategorie: (žáci 2.-3. tříd ZŠ), 17 účastníků

Porota: R. Málková, J. Portyková, J. Pokorný

Ocenění:

PAVLA HOLUBOVÁ – Vamberk

F. Hrubín: Červená Karkulka

JAN POHL – Černíkovice

H. Doskočilová: Oříšek

2. kategorie: (žáci 4.-5. tříd ZŠ), 20 účastníků

Porota: J. Brannyová, R. Málková, Z. Tesař

POSTUP NA NÁRODNÍ PŘEHLÍDKU:

KAROLÍNA JAŠKOVÁ – ZUŠ Na Střežině HK

I. M. Jirous: Ptala se Františky Marta

BARBORA ZPĚVÁČKOVÁ – Opočno

P. Lhota: Sestra

Čestné uznání:

Matouš Findejs – Vodňany

Pavel Hlubuček – ZUŠ Chlumeck n. Cidlinou

Tereza Hostáková – ZUŠ Na Střežině HK

Daniel Krejčík – Sobotka

Kateřina Rodrová – ZUŠ Trutnov

Jaroslav Sogel – Hostinné

Marie Tůmová – ZUŠ Chlumeck n. Cidlinou

Václav Učík – Solnice

3. kategorie: (žáci 6.-7. tříd ZŠ), 16 účastníků

Porota: J. Machalíková, M. Johnová, J. Hulák

POSTUP NA NÁRODNÍ PŘEHLÍDKU:

MICHAELA ŠEBESTOVÁ – ZUŠ Trutnov

A. de Saint Exupéry: Malý princ

Ringelnatz: Stará láska

Cena poroty:

ADELA VLČKOVÁ – Bílá Třemešná

Čestné uznání:

Ondřej Bendl – Nová Paka

Michaela Vrzalová – Hr. Králové, ZŠ Zálabí

4. kategorie: (žáci 8.-9. tříd ZŠ), 15 účastníků

Porota: J. Machalíková, M. Johnová, J. Hulák

POSTUP NA NÁRODNÍ PŘEHLÍDKU:

ANNA KLIMEŠOVÁ – ZUŠ Trutnov

E. Lear: Kachna a klokan

B. Achmadulinová: Pardál

KRISTÝNA ŠTROBLOVÁ – Sobotka

H. Franková: Dáma se nikdy nevyptává

Anderson: Štěstí

jako náhradnice:

PETRA HLUBUČKOVÁ – ZUŠ Chlumeck n/C.

I. Wernisch: Zvrhlík

M. Palla: Jak vychovat malé kačátko

Čestné uznání:

Anna Buchalová – Sobotka

Miroslav Ernst – Žacléř

Kateřina Faltová – ZUŠ Trutnov

Tereza Pechová – ZUŠ Na Střežině HK

Monika Timková – ZUŠ Trutnov

BYLO...

ZPRÁVA O PRŮBĚHU SEMINÁŘE "DIVADLO VE ŠKOLE"

Pět víkendových setkání od listopadu 2003 do dubna 2004.

Rozhodli jsme se uspořádat seminář pro ty, co se věnují dětem a divadlu zároveň. Tedy přesně divadlu s dětmi. Pro všechny, co jsou dramaturgy, scénografy, režiséry, pedagogy a někdy i herci "v jednom".

Frekventanti semináře měli projít celým procesem vzniku divadelního představení pod vedením zkušených lektorů a odborníků na všechny složky divadelního tvaru. Na začátku byl jen lektor a účastníci semináře. Neměli jsme ani námět, a po pěti víkendových setkáních měl vzniknout produkt, divadelní představení.

Lektorkou na prvním setkání byla Ema Zámečnicková, učitelka LDO ZUŠ Na Střežíně. Na programu byl výběr materiálu, textu vhodného k dramatizaci, pro budoucí inscenaci – tedy dramaturgický výběr. Sešli jsme se v knihovně. Řekli jsme si, proč jsme vlastně tady, a taky kdo jsme a co děláme. Potom nám byla k dispozici celá knihovna, a každý se snažil najít aspoň jeden text, který by ho zaujal a byl vhodný k plánovanému zinscenování. Pozor – hrát to budeme taky my. Když měl každý vybráno, poinformoval ostatní o své volbě a rozhodovalo se, které knihy si odneseme sebou do užšího výběru. Tyto texty jsme si přečetli a rozebírali je vzhledem k jejich budoucí dramatizaci. Až nám nakonec zbyly čtyři: Iva Procházková: Pět minut před večerem, Ivan Klíma: Jak si závidí lidé, Tove Janssonová: Neviditelné dítě, Ray Bradbury: Celé léto v jediném dni. Ty jsme poslali Ludkovi Richterovi. Jako vedoucí lektor celého semináře měl jeden vybrat.

Druhou schůzku už vedl Luděk Richter. Chtěl, aby poslední rozhodnutí o předloze, na které budeme pracovat, bylo společné, proto jsme začali dramaturgickým rozбором čtyř předložených textů. Podrobně a objektivně jsme se snažili pod Ludkovým vedením zvážit všechna pro i proti. Po konečném hlasování bylo rozhodnuto. Dál se budeme zabývat povídkou Raye Bradburyho: Celé léto v jediném dni, tu se teď pokusíme zdramatizovat. Rozebíráme text po

jednotlivých situacích, připravujeme ho k dramatizaci, ve skupinkách uvažujeme o klíči k zinscenování. Nakonec dostáváme domácí úkol: vypracovat alespoň bodový scénář, z tohoto materiálu pak Luděk sestaví scénář konečný.

Na třetím setkání jsme dostali scénář a setkali jsme se se scénografem divadla Drak Markem Zákosteleckým. Předem jsme se rozhodli, že nejschůdnější řešení, které text nabízí, bude udělat představení s loutkami. K této sci-fi povídce o jednom výjimečném dni dětí na planetě Venuši, se nakonec vyrobili lehce "morbidní" loutky z modrých Pet-lahví a hlaviček od mrkacích panenek.

Potom přišla příprava scénické hudby. Viděli jsme se počtvrté a seminář vedl Jiří Vyšehradský, muzikant a herec divadla Drak. Vyzkoušeli jsme si, jaké množství zvuků a zvukových efektů se dá vytvořit i s těmi nejjednoduššími hudebními nástroji nebo pusou, a co vlastně mohou na divadle charakterizovat. Vymysleli jsme společně zvukový plán k představení podle scénáře.

Pátá schůzka byla nejnáročnější. Před námi poslední společný víkend a taky spousta práce. Měli bychom stvořit celé představení, na řadě je režie, a pokud to půjde, předvedeme v neděli pozvaným hostům výsledek naší práce. Nejprve jsme si povídali s Dominikou Špalkovou o dětském herectví a jeho možnostech. Ta se tímto tématem zabývala ve své diplomové práci na KVD DAMU. Po příjezdu Ludka Richtera přišla tvrdá práce v sálku hradecké Amátky. Ač nám naše snažení komplikovaly choroby a jiné neodkladné záležitosti, ti nejvytrvalejší a nejdolnější nakonec v neděli ve čtrnáct hodin zahráli pro vybraný okruh diváků krátké představení.

Doufám že frekventanti zúročili zkušenosti z tohoto semináře se svými svěřenci ve školách i jiných divadelních aktivitách s dětmi.

Klára Jedličková

BUDE...

Na cyklus seminářů Divadlo ve škole, ale i na Dětskou scénu, která následovala, jsme dostali ohlasy, které nás inspirovaly:

„Seminář Divadlo ve škole nám ukázal postup práce od výběru textu k realizaci. A teď by asi bylo potřeba pracovat na konkrétním textu pro konkrétní skupinu dětí... Hlavně aby všechno probíhalo „včas“. Abychom si včas ujasnili odpovědi na základní otázky: Co? Proč? Jak? O čem? A budu to umět?... Myslím si, že by nám všem nejvíce pomohly jakési konzultace s odborníkem přímo nad konkrétní předlohou nebo pokusem o scénář, které bychom chtěli se svým dětským souborem inscenovat. Nemohli bychom se předem, než začneme s prací v souboru, poradit? Ujistit se, že jdeme správnou cestou?“

Připravujeme pro vás KLUB "DIVADLO VE ŠKOLE"

který navazuje na zkušenosti z letos pořádané dílny a reaguje na vaše přání a žádosti. V sobotu 25. září 2004 zahájíme první schůzkou občasně a pravidelně setkávání. Pokaždé se budeme zabývat určitým aktuálním tématem, a k tomu bude možné konzultovat problémy, které vás právě trápí v práci s vaším souborem. Schůzky bude možné dle zájmu pořádat i v místech vašeho působení. Uvítáme i vaše nápady a témata, která by vás zajímala.

První setkání bude věnováno dramaturgii.

- Nevíte jak najít vhodný text pro váš soubor?
- Je text, který jste vybrali, vhodný k dramatizaci?
- Potřebujete vybranou látku konzultovat s odborníkem?

Připravujeme pro vás, co se věnujete divadlu s dětmi (a nejen s nimi) jednoduchou dílnu **ÚVOD DO DRAMATURGIE**

lektor: Luděk Richter

**V sobotu 25. září 2004 v 10.00
v Hradci Králové - SAK Impuls.**

Přihlášky s uvedením kontaktů písemně, mailem či telefonicky na adresu: Středisko amatérské kultury Impuls, Okružní 1130, 500 03 Hradec Králové, impulshk.gregarova@tiscali.cz
Organizační vedoucí:
Klára Jedličková, telefon: 776 767 535
Informace rovněž: Nada Gregarová
telefon: 495 582 622

VIDĚLI JME

ŠESTÁ PREMIÉRA DIVADELNÍHO SOUBORU PELCLOVA DIVADLA V RYCHNOVĚ NAD KNĚŽNOU

PROVAZ O JEDNOM KONCI

Ze 75 her, frašek a komedií Johana Nepomuka Nestroye s nadhledem, šarmem, břitkostí a vtípem sestavili už asi před čtyřiceti lety pánové Karel Kraus a Zdeněk Mahler, hudbou ozdobil a zvýraznil Petr Hapka, verš přičinil, rozuměj texty k písniím napsal Petr Rada a v režii Otomara Krejčí v 60. letech minulého století poprvé uvedlo divadlo Za branou.

Tentokrát po této předloze sáhli divadelníci z Rychnova, kteří tak svou šestou premiérou pokračují v navázání na tradice více než stoletého divadelního spolku Tyl, který se zatím tak na dvě desetky let odmlčel.

Režisér nezapíral, že chtěl zaměstnat všechny členy, proto výrazně, a to sedmi urostlými jinochy a muži a jednou výraznou dámou vytvořil živé měniče prostředí, ale zejména posílil zpěvnické výkony v chytavých, temperamentních i zádušných melodiích Petra Hapky. Celou tu milou taškařici, která se odvíjí od úvodní scény s "provazem o jednom konci" alias oprátkou, již chce svůj nanicovatý život milionáře ukončit bohatý pan Lips (Jaroslav Havel), sleduje divák s potěšením. S velkou libostí se ale předvádějí i herci - ať už je to mladý Fabián, provaznický tovaryš a jeho pan mistr Šebestián, který svým náměsíčným pádem ze střechy onen provaz o jednom konci proti své vůli rozmotává (s vervou hrají Jan Kráčmer ml. a Jan Štefek), či půvabné mladé i zpívající dcerky na vdávání, jak je ztvárnily Kamila Šarounová, Jana Krbová či Ivana Hrušešová,

tak naopak "komičtí staří" Jan Kráčmer st. a Eva Šreibrova jako kalounkář Pumpf a zelinářka Šnitlíková nebo distingovaný pánův sluha Karla Dvorného či madame Glanzová jakožto osudová žena mezi dvěma muži zahaná Ivanou Kučerovou.

Že je líp se oženit než oběsit, to vyplynulo z happyendu nakonec - neboť se všichni vezmou. Ale nebojte se, Rychnovští ty svatby předvedou tak decentně, že si s nimi s chutí zazpíváte taky. Premiéra Josefa Bohníka se konala v zaplněném sále už Poláčkem proslaveného někdejšího Národního domu, dnes Pelclova divadla, v pátek 12. března 2004.

*Zprávu o tom podala
Jana Albrechtová, vděčná divačka*

Kontakt: Kamil Dvorný
mobil 736 633 155

*** SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ V JESLIČKÁCH

O úspěších inscenací Jeslíček svědčí řada ocenění na celostátních divadelních přehlídkách. Patří k nim nemalou měrou i tvorba Emy Zámečnickové. Tentokrát připravila ve vlastní dramaturgické úpravě s dvacítkou svých svěřenců text více než náročný. Úprava textu zachovává čitelnost příběhu a jeho srozumitelnost, která je navíc dána i čistotou jevištní řeči většiny aktérů. Hra je pojata jako úsměvná veselohra hraná mladými pro mladé. Radostná pohoda se brzy přenáší z jeviště do hlediště, které doprovází řadu scén potleskem na otevřené scéně a bezelstným smíchem nad naivitou lásky či

nad snahou athénských řemeslníků o umělecký projev zejména při předvádění hrůzostrašného kusu „Pyramus a Thisbe“.

Občas však svádí tato reakce publika zejména představitele řemeslníků k jistému přehrávání. U ostatních postav, jejichž text je psán ve verších, jsou ještě místa, kde v zápalu sporu je verš zatím ne vždy čten. Rovněž aranžmá některých scén, jako je spor čtyř milenců, chvílemi působí opakovaným odstrkáváním zcela náhodně. Zde by zřejmě mělo smysl zkrátit text zdlouhavé a rozvláčné milenecké potyčky. Také u scén řemeslníků režie jakoby dávala jejich představitelům absolutní svobodu v řešení aranžmá i jejich jednání ...

Po výtvarné stránce je inscenace zajímavá zejména vkusným řešením kostýmů, které svou jednoduchostí a nevztíranou umírněnou barevností zpřehledňují ono proplétání pohádkových bytostí s reálnými postavami, navíc např. dvojice dívek ztělesňujících postavu Puka je právě výrazná jistým odlišením v barevných kostýmech i v pohybu na jevišti. (Použití stoličky od piana v závěrečné hromadné scéně bylo jistě pouze dočasným řešením.)

Významnou roli v inscenaci má její hudební složka, která místy navozuje děj, místy doprovází pohádkové scény hry a několik melodických písní, trubka svolává athénské řemeslníky atd.

S J. Mertou jsme 7. května viděli předpremiéru této hry. Jak jsme se ale mohli přesvědčit při nejedné inscenaci z Emíny dílny, dotváří většinu z nich během repríz. Proto se již nyní lze těšit na další vytříbení celého jejího Snu.

Mgr. Břetislav Lelek

PRKNA PRAŠTĚLA, PRAŠTÍ A PRAŠTĚT BUDOU

bylo... ➔

MODRÝ KOCOUR

KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA MLADÉHO A NETRADIČNÍHO DIVADLA
S POSTUPEM NA ŠRÁMKŮV PÍSEK A PRIMA SEZÓNU NÁCHOD
TURNOV • 27. - 29. ÚNORA 2004

MODRÝ KOCOUR ANI LETOS NEPŘEKVAPIL

Jak by také mohl, když je utvářen k obrazu svého pána. A Petr Haken mu opět vládí svou rukou osobitou, pevnou a lehce improvizující. I když nám ve zvácím dopise vyhrožoval, že festival se posune směrem z festivalu jižního typu, jak ho při naší první účasti označil profesor Císař, k festivalu typu více severského, naštěstí se ani to nestalo. Při veškeré časové i další náročnosti programu jsme si mohli tedy uchovat zjitřenou pozornost, která očekávala události neplánované a neupadala tedy v utlumující rutinu. Leč popisovat nebudu, některé tyto drobné zážitky mají ráz až lehce pikantní, a ponechám jejich domýšlení vaší obrazotvornosti.

Takže raději informativně.

1) Program přehlídky byl opět poněkud netypický, protože mimo běžná představení soutěžní (bylo jich 10 a soutěžilo se o postup na Šrámkův Písek a Prima sezónu) tu byla představení pro turnovské děti. Pro dospělé turnovské publikum pak osvědčené "kousky" prověřené Jiráskovým Hronovem 2003 i nesoutěžící hosté, přátelé, na závěr. Nechyběli ani Poláci z bratrského města Jawor. Celkem 15 představení, vtěsnaných do tří dnů 27. - 29. února 2004.

2) Specialitou přehlídky rovněž nadále zůstává možnost konfrontace amatérů a ještě nehotových "profiků" z uměleckých škol. V letošním ročníku se objevila VOŠ herecká Praha, Divadlo konzervatoře Praha a Orangetam Praha s režijní účastí doposud studentky DAMU Praha. Protože regule dovolují, aby "nehotoví profici" soutěžili rovněž, dodává tato konfrontace soutěži určité napětí. Pravdou je, že v doporučeních k postupu se objevili hned dvakrát. A pravdou také je, že jistou profesionální vybavenost jim možná mohli amatéři závidět již teď. Leč amatéři mají zase jiné možnosti, že?

3) Trvalou záležitostí pro mne bohužel zůstává i nadále malá možnost využít setkání k rozhovoru s porotou (jak uvádí Petr Haken - trojgenerační - Císař, Hulec, Christov). Chybí tu čas a klid a "moudra" tu jsou troušena jaksi na okraj, protože především v časovém presu. Vzhledem k "mozkovnám" výše uvedených pánů porotců je to škoda. Leč při turnovském setkání jsou priority trochu jinak a sama nejsem přesvědčena zcela o tom, že by to tak mělo zůstat. Porota tu především vybírá pro postup, než by zatěžovala zúčastněné nějakým přemýšlením o divadle. Není to její vina. Ostatně těžko se o divadle přemýšlí v půl třetí ráno - kdy také letos končil jeden seminář. Všichni

jsou ale stateční a sem tam snad nějaká ta myšlenka zazáří a v mysli pro příští divadelní konání uváže.

4) Výsledková listina Modrého kocoura vyšla již v minulém čísle Hromady. Doporučuji k nalistování. Mohu si snad proto dovolit alespoň několik svých zcela osobních zážitků z představení.

STOPA Gymnázium Liberec s inscenováním středověké morality Everyman aneb kdokoliv v režii Mileny Šajdkové mne svým prostým, zkázněným projevem pátrajícím po smyslu konání lidského potěšila v mém občasném depresivním přijímání některých konání současné mladé generace. Sekce Jirka Lyrý Jeseník, které ostatně již od minulého představení v Turnově fandím, mne vtáhla do oproštěné diskuse o lidských vztazích na textu Y. Rezy Obraz, na kterém bych tento zážitek neočekávala. Až bude suggestivnost prostého přesvědčení doplněna i dokonalou znalostí textu, může se jednat o divadelně sice minimalistický, ale ve své přesvědčivosti zajímavý zážitek. Divadlo konzervatoře Praha předvedlo sérii posluchačů školy, kteří mají evidentně pěvecké i pohybové kvality a pokud budou rozvíjeny i jejich další kvality herecké na bohatším podkladu, než jim dávala uváděná Kancelář, určitě o nich nebo o některých z nich, v příštích letech uslyšíme. Polské zahraničí kráčí svou speci-

fickou cestou, která mne trochu míjí, ale herci mladého souboru své předpoklady herecké přivádějí k jisté stylové dokonalosti. Rozhodně mile překvapila letošní inscenace Petra Hakena Příběh Monteka a Kapuletové. I když zaznamenávám ohlasy předloňské práce kurzu Sergeje Fedotova na stejné předloze Romea a Julie, rozhodně si pokusu Petra Hakena vážím a oceňuji jeho zejména vnitřní práci s mladým gymnazijním kolektivem, který dokázal pro svou koncepci získat, ale který také přinášel jistě zajímavé podněty jemu. Celá záležitost má spoustu problémů, přesto pro mne je zatím nejzajímavějším, co jsem v Petrově režii viděla. (Ještě vzkaz zcela osobní představitelce chůvy. Je mi jasné, jak těžký byl vstup do tak mladého kolektivu. Citlivost jejího civilního projevu umožnila, že se stala organickou součástí inscenace.) Anička Duchanová nás v představení ANICKA LESSON I v neútluném prostředí baru turnovského kina jistě přesvědčila o svém temperamentu, ale potřebného osobního kontaktu se mi jaksi nedostávalo. Zato jsem vysoce ocenila hudební složku vystoupení, kdy se přítomný muzikant stává důležitou druhou postavou tohoto sólového vystoupení. Zdeněk Vrága mne opět přinutil fascinovaně sledovat jeho Popis lázni Kuks a svým zcela nezařaditelným výkonem ve mně znovu probudil touhu teď hned se

do Kuksu rozjet. Daroval mi opět svůj pohled se srdcem na dlani. No a pak kluci z VOSTO5! Jejich "balanc mezi vejci" je pro mne jako loňská Sniežka opět potěchou ducha, něžným a inteligentním žonglováním, gejírem duchovní rozkoše, hravosti a chvílí odpoutání od udusané blátivosti a křeče všedních dnů. Nemusí být každému jejich vystoupení tímtež. Ale já, a jak si myslím i mnozí další, jsem za ně vděčná. V souvislosti s jejich představením jsem velmi ocenila možnost, že porota může udělovat i ocenění humorná, až recesní a za oceněním Výbuchu ve vejci stojím. Vajce jsou prostě VAJCE.

Notoričtí zaskakovači DS Podio Semily opět ochotně zaskočili nepřítomné Krátké a úderné divadlo Liberec. Nedělali si nárok na vavříny. Leč v osobitých předělech Zdeňka Lindnera i v některých hereckých jiskřeních svým pásmem Miláčku neblázní rozhodně nic nezakazili. A ještě zachránili mého muže profesora, kterému s nasazením života (Brodský zůstal v zimě bez kabátu na turnovském náměstí) zachránili život nejen porotcovský, protože mu hbitě nechali opravit brýle, které se mu pod tíhou turnovských zážitků zcela rozsypaly. Trochu nedivadelní zážitek, protože inscenace ještě potřebných kvalit nedosáhla, mi poskytla parta lidí ze společnosti Za zenitem Praha. Diskuse o jejich představení, na kterou

byl kupodivu čas i klid druhý den po jejich vystoupení, byla velmi zajímavá a dala tušit možnosti, které soubor má. No a pak do turnovského prostředí hodili bombu Černí šviháci, kteří mimo soutěž přivezli Tejklový Solné sloupy. Trochu mě svou obžerností a současně nedodělaností předváděných témat naštvali. Ale pominout nešli. Těli do živého! Otevřená zůstává zatím otázka, kam až s inscenací dojdou. Tejkl je ždíme seč může, ale sám neměl zatím ještě zcela jasno.

5) Program byl prostě zajímavý a pestrý, jak je na Modrém kocouroví zvykem. Závěru jsme se tentokrát s mužem profesorem nedočkali. Volaly nás další povinnosti do Prahy. Nevíme tedy přesně, v jak specifické atmosféře proběhl. Doufejme, že to nebylo nic obyčejného, jak se na kocoury sluší a patří. Atmosféra patří k přednostem tohoto setkání.

6) Pozor na Hakena! Nástupnictví pojišťuje i nadále. Mimo manželku Moniku, dceru Kristinu a syna Vojtu předvedl letos úplně čerstvou kočičku Theresii-Annu. Festival pravda ještě prospala, ale nerušila a reprezentovala bleděmodrou čepičkou s oušky po svém bratrovi Vojtovi, který v ní exceloval minulý rok.

S pozdravem Ať žijou kocouři a kočičky - Mňau DIVADLO

Vaše Mirka Císařová

bylo... ➡

KRAJSKÁ POSTUPOVÁ PŘEHLÍDKA DIVADELNÍCH OCHOTNICKÝCH SOUBORŮ JIZERSKÉ OBLASTI

S POSTUPEM NA CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKU
'FEMAD PODĚBRADY/DIVADELNÍ TŘEBÍČ'

5. - 7. BŘEZNA 2004 • LOMNICE NAD POPELKOU

NÁZORY - DOJMY - POSTŘEHY

Toto jsou postřehy jednoho z účastníků, již v minulém čísle Hromady zmíněného, závěrečného představení "Někdo zvoní" pardu-

bického souboru (a) Maťák letošní 7. krajské přehlídky Pojizerské oblasti. Postřehy vznikly nejprve jako odpověď při soukromé korespondenci a původně vůbec nechtěly být publikovány.

Nevím, jestli jste někdy hru viděli. Jestli ne, připomenu některé údaje. Manžel si vydrží milenkou a hned na začátku jí slíbí, že se rozvede a přestěhuje k ní. Do jejího bytu docházejí v postupném pořadí jeho dvě -náctileté děti, které se chtějí k tátovi nastěhovat a poté i synova černošská přítelkyně. Později se dostaví také manželka a místo, aby si s milenkou vyškřábaly oči, padnou si do náruče, protože zjistí, že se znají z lyžařského kursu. Komiku podtrhuje i to, že žena poučuje přítelkyni, na co si má dát u manžela pozor, a tak se milenkou s mužovou rodinou postupně sblíží. Nakonec přijde i manželova tchyně, aby mu také zkomplikovala jeho rozhodnutí. Hra končí tím, že přítelkyně se sice s mužem nerozejde, ale vyzve ho, aby za ní docházel i nadále jako milenec.

Pokud jde o moje dojmy, musím říct, že jsem se po celou dobu téměř nezasmál a nějakou dobu mi trvalo, než jsem přišel na to proč. Pardubičtí dodali do představení spoustu vizuálních gagů lechtivé povahy, které asi ve hře nebo ve scénických poznámkách nebyly. Jak píše Petr Kouba, „Bulvár, trochu víc okořeněný.“ Tak například syn neustále jel po tátově přítelkyni, která se k němu chovala dost vstřícně a nechala si i párkrát sáhnout tu na prsa, tu na nohy, tu aspoň na chvilku položit na postel. Synovu přítelkyni zase silně přitahoval otec a pokud se pamatuji, byl tam moment, kdy se „tváří v tvář“ setkala na pár vteřin s jeho poklopцем, v jiných situacích se táta občas do oněch míst praštil. Dcera v jednu chvíli svírala mezi koleny válcovitý polštář ve tvaru většího salámu a významně jej na chvilku dvojsmyslně hladila. Podobných scén, které pak porota napadla, bylo ještě několik. Tenhle humor mě sice neurazil ani nepohoršil, ale ani trochu nerozesmál. Přišel mi laciný a v záplavě podobných současných srandiček už zdevaľovaný a vyčichlý. V téhle souvislosti jsem si vzpomněl, jak herečka Jitka Sedláčková řekla v jednom rozhovoru že „současná přesexualizovaná doba na mě působí značně asexuálně“. Na druhou

stranu netvrdím, že jsem se nikdy a ničemu podobnému nesmál, že mám neposkvrněný vkus, čistý jak okvěti lilie, ale tady mi to nějak nefungovalo. To ale nebylo všechno. Nesmál jsem se i na jiných místech, zatímco okolí se mlátilo smíchy. Zřejmě, když hru nacvičovali, se u toho skvěle bavili a nějak podlehlí dojmů, že to je ta správná přča, že tohle je třeba divákovi sdělit, aby se i on bavil stejně dobře jako oni. Problém je v tom, že podle mě sklouzli až k šaškování a předvádění se. Že se bavili sami a některé vtipy strkali divákovi přímo pod nos se slovy „směj se, směj se, podívej se, jak jsme skvělí!“. Některé gagy u mě nefungovaly. Třeba když přijde manželka první do milencina bytu, nasadí rozčilenou fistuli a splašeně gestikuluje rukama. Udělat to třeba Iva Janžurová, budu padat ze židle, ale tady jsem jen tak přihlížel jakémusi nezdařenému pokusu s naprosto ledovou tvář. Podobně jsem přijal i tchyni, jejíž komika spočívala v tom, že z normální řeči přicházela do zpěvu a zpodobňovala jakousi praštnou operní pěvkyni. Jak tohle krásně dělala Dana Medřická v roli maminky v Takové normální rodince! (Mluvím o velkých herečkách pouze pro lepší názornost.)

Musím ale potvrdit slova režiséra, že u publika měla hra opravdu velký úspěch, takže to teď vypadá, že se snad neumím smát. Není tomu tak. Popisuju jen své pocity, které člověk neošálí a podávám svůj názor. Přitom v mnoha ohledech byli Pardubičtí výborní. Jsou vyhraní i sešraní, výborně se pohybují, inscenace měla švih a spád, dobře mluvili. Nedeklamují, neustále hrají i ti, co přímo nehrají, vědí o sobě. Představení nebylo, jak by řekla Slávka Hubačiková, „takový náký vodmluvený“. Nebylo to, jak my ochotníci často hrajeme – tedy mluvíme na sebe z jednoho rohu do druhého pět minut, pak si po popojdeme, aby se něco dělo a pak zase dalších pět minut „pro změnu“ sedíme... Měli docela pěknou černě a žlutě řešenou scénu. Vůbec jsem na ně nezanevřel a velice silně uvažuji, že se 20. května vydám do Pardubic na jejich

představení Tracyho příběh. Sám mám už skoro dva roky v počítači scénář s názvem Příběh Thomase Tracyho a jeho tygra... Článek Petra Kouby Exil slaví 5. sezónu na jiném místě Hromady byl zajímavý. Až jsem docela (a)Maťáku záviděl, že jedou na jiné úrovni, než klasický soubor z malého města, ze kterého pocházím já. Myslím, že takhle dělat divadlo by se mi líbilo.

Ale zpátky do Lomnice, respektive do společenského sálku, kde se konal rozbor. Porotu tvořili pánové Josef Kettner, František Skřípek (oba z Městského divadla v Mladé Boleslavi) a Petr Vaněk z DS Polná. Mimochodem, trochu se s nimi i osobně znám, s panem Kettnerem nejlíp. Po několika úvodních větách se porota do pardubického souboru pustila tak, jak jsem to na žádném rozboru ještě nikdy neviděl. Režisér Kettner hru velmi dobře zná, protože v ní kdysi hrál postavu syna. Při rozboru prohlásil, že Někdo zvoní je „komedie křtená Seinou a šampaňským“, což se podle něj ani v nejmenším nedostavilo. Ve své řeči opravdu použil slova jako „když chci kvalitní porno, pustím si nějaký příslušný televizní zahraniční kanál“. Ani věty o rozšiřování AIDS, osahávání a „lezení po sobě, jak opice po vrbičkách“, nejsou v Koubově článku výmyslem. O něco mírnější ředitel Skřípek zauvažoval o tom, proč jsou židovské anekdoty tak skvělé – protože nejsou člověku servírovány přímo, nedojdou mu hned a o to je jejich humor účinnější. Také řekl, že lze natočit něco takového, jako jsou Želary, ale taky například Kameňák. Relativně nejsmířlivější Vaněk nahlas uvažoval, čeho asi chtěli pardubičtí docílit. Odpověděl si, že asi šokovat.

Tady se musím trochu usmívat. Porotci si při svém vzdělání často nedovedou představit, že pravda může být daleko jednodušší, než si myslí. Přece jenom taky hrají a jsem tedy s (a)Maťákem tak trochu na jedné lodi. A od začátku mi bylo jasné, že chtěli jen a jen bavit, že použité prostředky jim připadaly jako ty správné. Nic víc, tak jaképak šokování.

Porotci se vystřídali a začalo nové kolo. Když se režisér slušně zeptal, zda by mu neřekli o hře i něco jiného, byl panem Kettnerem odbyt zhruba tím, že si to tak zkazili, že o dalších věcech nemá smysl se bavit. Pravdivé je i to, že soubor byl porotci vyzván, aby své diváky vychovával, ale že i bulvár může být kvalitní. Tuhle zdánlivou protimluvu, kterou pardubický režisér poněkud ironicky rozvádí ve svém článku, si osobně vykládám tak, že Kettner měl na mysli výchovu nejen ušlechtilými tématy, autory a hrami, ale spíš formu, jakou by se mělo dělat i „nenáročné“ divadlo. Jako příklad bylo uvedeno Bílé divadlo – Ty, který lyžuješ, kde vystupuje osm úplně nahých chlapů a „přesto to nikoho neuráží“.

Po nějaké době povstal jeden z těch, které Petr Kouba nazývá ve svém článku „skupina místních ochotníků a dalších mravokárců a moralistů“, a to pan Jaroslav Krček, známý to vedoucí souboru Musica Bohemica (spolupracuje s Lomničáky) a v podstatě se postavil na stranu poroty. Velice kultivovaně a nemoralisticky vyprávěl o Veronice Žilkové, jak ji znal coby šikovnou a talentovanou dívčinu, která dnes při televizním vyhlásování cen pro Tele Tele se chechtá tomu, jak „kazíme vkus a eště za to máme prachy“, čímž v podstatě pardubickou inscenaci nepřímou přirovnal ke zmíněnému pořadu. Ještě si vzpomínám, že jedna z vět, kterými Josef Kettner při rozboru nadzvedával většinu (a) Matějku zněla asi tak, že „tady ti všichni poctiví ochotníci se snaží, kdežto vy...“ Když ji použil podruhé, byl logicky dotázán „A my jsme snad nepoctiví?“. Hned ujišťoval, že ne, že to takhle nemyslel.

Bylo podle mě značně nepovedené takhle dodatečně žehliti svá neuvážená slova. Ale to už vyjadřuji svůj názor. Nepochválil jsem soubor, ale nepochválím ani porotu. Nemám sebemenší pochyby o její fundovanosti, pány z Mladé Bole-

slavi znám, občas tam rád na nějaké představení zajedu a většinou se mi líbí. Nicméně arbitři ne zcela zvládli svou úlohu. Byli totiž hned od začátku dosti emotivní a to by nemělo podle mě být. Prostě – chyběla věcnost.

Je to asi tak, jako kdybych já – v civilu pedagog na ZŠ, řekl na třídní schůzce paní Novákové, že „Pepíček je úplně debil, protože nenapíše ani slovo dobře, takže se stejně nikdy hlavou živit nebude a ještě otravuje“. Naopak, podle zásady „Plus, mínus, plus“ musím začít zlehýnka o tom, jak se aspoň první dvě hodiny snaží sledovat, ale že holt to nadání k učení nějak není atd... a na závěr ho musím pochválit, jak se před měsícem strašně moc hlásil na domácí zvířata, protože je má asi rád... Teprve když paní Nováková zajde za roh, můžu si ulevit své kolegyni.

Další věc, která mi chyběla a byla to vlastně taky taková neobjektivnost, byla už taky naznačena. Nejméně dvacet minut tam šla tedy řeč v podstatě o tom, shrnuto do jedné věty, že představení chyběl francouzský šarm, který byl nahrazen jakousi sprostou obhroublou klauniádou – a nic víc. Divadlo je přece syntézou mnoha a mnoha složek a o těch řeč nebyla a jak už jsem se zmínil, vlastně ani nechtěla být. Když se mi všechno rozleželo v hlavě, vzpomněl jsem si na předchůdce současné poroty paní Černíkovou, paní Musilovou a pana Kodeše. Ti si rozebrali každý svou specializaci a taky nikoho nešetřili. Nicméně věcnost a šíře vždy byla. Na druhou stranu musím říci, že v takovéhle ráži jsem tu současnou porotu, byla v Lomnici potřetí, ještě nikdy neviděl, rozborů po divadle s ní bývaly dosud v relativní pohodě a porozumění. Na druhou stranu si pan Kouba ve svém článku mohl odpustit taky silně nadnesené výroky o málem propíchaných pneumatikách, vyřizování účtů fyzickou „férovkou“ či atmosféře z Kladiva

na čarodějnice. A to navzdory tomu, že se jedná o nadsázku. Abych parafrázoval jeden známý výrok – emoce zase plodí emoce. Porota ale neopomněla také říci, že jestli pardubický soubor míní v takto nastoupené cestě ve své inscenaci pokračovat, je to jen jeho věc a nikdo mu v tom nemůže bránit.

Samostatnou kapitolou je jak Kouba píše, že někdo z přihlížejících tiše dští souboru, že jsou prasaťa a že to byl snad nějaký vetchý stařec a stařena. Tuším, o koho jde a přiznám, že se mi to nelíbí. Kdybych se pokusil o vysvětlení (nikoli o omluvu), příčinu bych hledal v tom, že velká většina nás amatérských divadelníků, byť i zkušených, nemá žádnou teatrologickou přípravu. Když pak přijde někdo z „velkého“ divadla, a navíc takový sugestivní řečník s krásně znělým hlasem a romantickým zjevem, jako je právě pan Kettner, dá se vsugerovat leccos. Vzpomínám si, jak před dvěma lety, už po vyhlášení výsledků, se pánové z Mladé Boleslavi rozpovídali a zvali nás k sobě do divadla. Pan Kettner se při té příležitosti dotkl současného divadla a nevyhnul se kritice jednoho známého režiséra. Nelíbilo se mu, jak klasické české hry přetváří necitlivě k svému obrazu a vkládá do nich postmodernistické prvky. Vyprávěl to tak sugestivně, že všichni kolem ztichli, jen mu viseli na rtech a bez dutání sledovali jak předškoláci večerníček. Také si vzpomínám, že asi dvě paní mu pak tiše přikyvovaly. Už tehdy mě napadlo, kdyby onoho režiséra začal vychvalovat, že tohle je právě ono, že takhle nově se to má dělat, asi by někteří posluchači přikyvovali stejně, aniž bych z nich chtěl dělat hlupáky bez schopnosti udělat si svůj vlastní názor. Něco podobného se možná stalo i v ten první březnový sobotní večer. Ale to je jen moje teorie. Co já vím, co byla vlastně pravda.

Tomáš Václ, Jilemnice

bylo... ➔

KRAJSKÁ POSTUPOVÁ PŘEHLÍDKA DIVADELNÍCH OCHOTNICKÝCH SOUBORŮ V PARDUBICKÉM KRAJI

S POSTUPEM NA CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKU
"FEMAD PODĚBRADY/DIVADELNÍ TŘEBÍČ"

ZLOMVAZ ! ÚSTÍ N/O. 19. – 21. BŘEZNA 2004

JE KRAJSKÁ POSTUPOVÁ PŘEHLÍDKA VÝBĚROVÁ, NEBO NE ?

V pátek 19. 3. 2004 v 16:30 hodin byl na radnici v Ústí nad Orlicí slavnostně zahájen IV. ročník krajské postupové přehlídky amatérských divadelních souborů ZLOM VAZ po IV.! Účastní byli představitelé Města Ústí nad Orlicí, odborná porota, zástupci sponzorů, zástupci divadelních souborů.

A již od 17:30 hodin týž den se výborně bavilo, smálo a posléze bouřlivě aplaudovalo diváky téměř zaplněné Roškotovo divadlo při komedii Alana Ayckbourny Kdes to byl(a) v noci v režii Lenky Jányšové, v provedení DS Vicena.

Po tomto představení se mnozí potěšení diváci přemístili na ústecskou Malou scénu, kde uváděl od 21:00 hodin další ústecký soubor Facka Au autorskou mikrokomedii Roberta Osmana Offside.

Aktéři obou představení se ve 22:15 sešli s odbornou porotou (Mgr. Lenka Lázněvská z IPOS ARTAMA Praha, doc. Mgr. František Preisler - Kulturní centrum Česká Třebová, režisér divadla ve Zlíně Karel Semerád a tajemník poroty Ing. Martin Malínek). A jak už to při porotách bývá, začaly padat první kapky hořkosti. Na první inscenaci nebylo shledáno nic, co by stálo za uznání. Porota totiž postrádala ducha. Rozumějte dobře – ducha Anglie. Obyčejné člověčenství, které je v naší civilizaci vlastní všem lidem bez rozdílu národností, které rozesmálo diváky a o kterém soubor hrál, to porotu neoslovilo. Chtěla vidět anglického byrokrata a ne českého úředníka z paneláku. Inu, co dodat?

Porota má vždycky pravdu. Je odborně vzdělaná, často s dlouholetou praxí na profesionálních scénách. Nemůže nevidět chyby, kterých se my amatéři ve větší, či menší míře dopustíme a nemůže o nich mlčet. Pokládám si otázku: co tedy čekáme od poroty? Upozornění na problém inscenace a radu jak ho řešit a vyřešit. Měla by tak učinit pro soubor srozumitelně a přesvědčivě. Omlouvám se, ale pro mne tato porota přesvědčivá nebyla.

Offside Roberta Osmana se dočkal shovívavějšího a konkrétnějšího hodnocení. Porota s potěšením konstatovala autorův pozitivní posun k divadelnímu tvaru, upozornila na jevištní řeč, využití techniky, scény a přiznala, že hříčku sledovala s pobavením jako dobře vyprávěný vtíp. Ocenila také dobré obsazení rolí proti typologii fyzických postav. Avšak na byt' jen Čestné uznání ani tato inscenace nedosáhla.

Sobotní představení Moliérova Lakomce (DS Hřebíček na hlavičku – Litomyšl) a Goldiniho Poprask na laguně (DS Jirásek – Chocení) uvedly dva velmi mladé soubory co do doby jejich divadelní činnosti i věku herců. Tato zákonitá nezkušenost a nezralost byla patrná na obou inscenacích i na diskusi souborů s porotou. Domnívám se, že se za předpokladu poučeného vedení stane z jejich představení určitě něco víc, než jen radostné kolektivní pobíhání po scéně. (Uf, to jsem přísná, skoro jako porota.)

Z hlediska současného diváka zajímavou hru francouzské autorky Yasminy Rezy Obraz (DS Lyra – Jeseník) shledala porota hodnou nominace na národní přehlídku v Třebíči a v Poděbradech. Vtipné vyřešení scény – „změn prostředí“ pomocí světla a tmy – kdy aktéři zůstávají na svých místech a odná-

šen je jen obraz, ocenila porota Čestným uznáním za režii. Gogolova hra Hráči (DS Tyl – Králíky) důsledně hraná v levé polovině jeviště Roškotova divadla s velkým hereckým nasazením si odnesla Čestné uznání za herecké ztvárnění postav. Ovšem ducha Ruska to také nemělo. Nepřipíjeli si šampaňským jako Rusové, nerozbíjeli skleničky (pravila porota).

V neděli dopoledne se hrála poslední hořká komedie přehlídky Boening – Boening aneb létající snoubenky (DS (a)Matřák – Pardubice). Od tohoto souboru jsem čekala víc.

Postupová přehlídka ZLOM VAZ PO IV. vyvolala ve mně pocit smutku a hořkosti. Obávám se, že nejsem sama. Ač nečlenka OSDU Ústí nad Orlicí, přehlídce jsem fandila, fandím a ráda bych tak činila i v budoucnu. Kdo z nás amatérských divadelníků by nevítal možnost přivést do našeho města „pestrou a kvalitní nabídku divadelních představení“, jak píše v uvítacím oslovení hostů a diváků ředitel přehlídky Petr Žitný. Zřejmě systém „berem všechny“, kteří se včas přihlásí, přinesl své hořké ovoce. Jsem přesvědčena, že by se v příštích ročnících organizátorům vyplatilo zhlédnout inscenace před jejich zařazením na přehlídku. Ušetřili by tak zklamání divákům, souborům, sobě i porotě. Bohužel, čtvrtý ročník přehlídky ZLOM VAZ PO IV. nejen kvalitou některých inscenací, ale i způsobem hodnocení a vyhodnocení zůstal pro mne za předcházejícími ročníky. Ale výstava fotografií fotoklubu Oko Ústí nad Orlicí, instalovaná ve foyeru Roškotova divadla mne upoutala, potěšila a byla přínosem letošní přehlídky.

Jarmila Petrová, 23.3.2004

bylo... ➔

KRAJSKÉ KOLO CELOSTÁTNÍHO FESTIVALU POEZIE

WOLKRŮV PROSTĚJOV

PARDUBICKÉHO KRAJE

23. - 24. 3. 2004 * PARDUBICE * DIVADLO "29"

Dne 23. března se konalo krajské kolo Wolkrův Prostějova pro jednotlivce Pardubického kraje. Pořadatelství se opět ujalo oddělení kulturních služeb při Krajské knihovně v Pardubicích.

I když tentokrát nebyla účast tak velká, všichni soutěžící svým výkonem přesvědčili, že jejich postup není náhodný.

Porota pracovala ve složení Rudolf Kvíz, Nina Martínková a Lída Vlášková. Dramaturgie byla celkově na dobré úrovni, výběr textů byl pestrý a vhodný.

V I. kategorii bylo pro porotu poměrně obtížné rozhodnout o po-

stupu, protože všichni zúčastnění předvedli vyrovnané a kvalitní výkony. Nejvíce zaujala Tereza Báčová ze Svitav. Svou opravdovostí a zajímavým výběrem textů se líbila i další postupující Veronika Stasiowská z České Třebové. Porota ohodnotila i vystoupení Veroniky Řehořové z Lanškrouna.

Ve II. kategorii porota navrhla k postupu zkušené recitátorky Barboru Chybovou ze Svitav a Janu Trojanovou z chrudimské ZUŠ. Líbili se i další účastníci, které porota ocenila. Vyrovnaný a kultivovaný výkon podala Olga Rehnová (ZUŠ Chrudim), zaujaly též Radka

Chalupníková, Linda Lidmilová a Tereza Kovářová.

Ve III. kategorii získal postup na Národní festival WP Martin Šantrůček z Chrudimi, který zaujal porotu přednesem Krylovova textu.

Soutěže se zúčastnilo celkem 24 soutěžících. Organizátoři děkují studentům za jejich zájem a účast. Oceňují též práci a péči pedagogů, kteří recitátory do soutěže připravovali. Soutěžícím, kteří postoupili, přejí hodně štěstí a těší se na další milá setkání s příznivci krásného slova.

Hana Cihlová

bylo... ➔

KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA MLADÉHO A NETRADIČNÍHO DIVADLA

s postupem na Šrámkův Písek, Prima sezónu Náchod a Wolkrův Prostějov

TYJÁTR NA TRATI 2004

25. - 28. BŘEZNA 2004 * ČESKÁ TŘEBOVÁ

Představení hodnotila porota ve složení: Markéta Hoskovcová, Filip Nuckolls, Jan Rolník

Program soutěžní části přehlídky

Tyjátr na trati 2004:

(A)MAŤÁK Pardubice

W. Russell: LOUČENÍ SE SVOBODOU

Gymnázium Česká Třebová

E. A. Poe: IMPRESE

DramaŤák Domova mládeže Pardubice

L. Smoljak, Z. Svěrák:

DLOUHÝ, ŠIROKÝ A KRÁTKOZRAKÝ

SPOLEČNOST DR. KRÁSY Praha

J. Verne: BLÍŽÍ SE DEN, KDY TĚ

BUDU MILOVAT - nominace NA ŠP

Divadelní klub Domova mládeže

Pardubice

K. a J. Čapkové: MOTÝLENÍ

ZUŠ Ústí nad Orlicí

T. Pěkný: HAVRANE Z KAMENE

ZUŠ Chrudim

V. K. Klicpera: VESELOHRA NA

MOSTĚ - 2. doporučení na NPS

Gymnázium Ústí nad Orlicí

R. Bradbury: CELÉ LÉTO V JEDINÉM

DNI - 1. doporučení na NPS

Nechť na trati se neztratí

Tyjátr na trati 2004 je teprve třetím ročníkem festivalu zaměřeného na "netradiční divadlo". Jeho profilaci se evidentně daří naplnit: Vizi-ta, Černí šviháci, Antonie Svobodová, Divadlo Kvelb, Společnost Dr. Krásky, a po večerech rockové koncerty. To jsou hlavní body programu, které obklopují jádro festivalu - přehlídku mladého a netradič-

ního divadla. Na přehlídce se objevilo celkem osm soutěžních představení většinou východočeské provenience. Dlužno dodat, že východní Čechy nám letos příliš mnoho estetická v divadelním hávu nenabídlly. Museli přijet "Pražáci", aby se měli diváci přehlídky o čem bavit, co si v hlavě urovnávat, s čím se smířovat. Ale všechno po pořádku.

Přehlídku zahajoval pardubický Amatér s inscenací textu Willyho Russela *Loučení se svobodou* (režie: Zuzana Nováková). Celá hra se odehrává v předvečer svatby dvou mladých lidí v britském rockovém klubu, respektive na jeho záchodcích. Dramatické situace by měly vznikat jednak z faktu, že ženich a nevěsta jsou v jednom klubu, což je pověrou zakázáno, jednak se ze

zpěváka kapely vyklube expřítel nevěsty, který ji chce odvézt do vytouženého Londýna. Po začátku do diváků uhořel rockový sound pardubické kapely Spiknutí. Ačkoliv byla sobota devět hodin ráno, iluze klubu byla perfektní. Jen škoda, že kapela odehrála tři věci na začátku, dvě na konci a jinak se na představení nepodílela vůbec. Ačkoliv soubor disponuje dobrými, v jistém ohledu odvážnými herci, jejich práce s textem byla až příliš opatrná a z postav zbyly jen šablony. Vzhledem k tématu i prostředí, kde se hra odehrává, bych očekával daleko větší investici osobních zkušeností jednotlivých aktérů. Ze hry o touze po svobodě a úniku zbyl pouze sitcom, kde po pointě jednoho vtipu následuje příprava jiného.

Jako další se divákům představila třída z Gymnázia z České Třebové s krátkým zpracováním básně E.A. Poea *Imprese* (režie: Jana Válková a Hana Duchonová). Na jevišti jsme shlédli výtvarně velmi zajímavou produkci, která se spíše blížila performanci, nežli divadlu. Text byl dokreslován silně stylizovaným pohybem, jako kostýmy byly použity pláštěnky a potravinová folie. Jen škoda, že jsme nerozuměli ani zbla z Poeova textu. Veškeré dění na scéně, které mělo fungovat jako znak odkazující k hlubším významům textu, pak vyvolávalo pouze čistý údiv.

Domov mládeže z Pardubic s sebou přivezl hned dvě představení: *Dlouhý široký a krátkozraký* (režie: Věra Nováková) podle pánu Smoljaka a Svěráka a *Motýlení* (režie: Radoš Jindra) podle bratří Čapků. Divácky nejspíš nepříliš atraktivní nicméně milá představení spadající k typu insitního divadla. Obě představení se vyznačovala funkčním znakovým minimalismem (jako že když si vezmu čepici jako má v televizi hloupý Honza, tak jsem hloupý Honza a každý to pozná) a jednoduchou, čistou formou.

Druhý den po nepřijemném probuzení do jiného časového pásma (všem divákům nedělních představení se omlouvám za opožděný začátek, který byl zaviněn mou ignorancí vůči společenské potřebě šetřit

elektrický proud) nám dramatik ZUŠky z Ústí nad Orlicí odehrál v dětském divadle velmi oblíbený text T. Pěkného *Havran z kamene* (režie: Markéta Světlíková). Představení bylo zpracováno již několikrát ověřeným způsobem, díky čemuž dobře drželo pohromadě. Cit pro text, herecké podání malé čarodějnice i jejího vzoru – Berty Brownové byly hlavními devizami inscenace. Doufáme, že se ústecký dramatik příště pustí i na tenčí led. Jistě si to může dovolit.

O odvážnější dramaturgický počín se pokusil dramatický obor ZUŠky z Chrudimi. Klicperova *Veselohra na mostě* (režie: Renata Klečková) se v jejich podání blížila žánru crazy komedie a nutno dodat, že tento háv Klicperovu textu padne. Stylizované komediální herectví i situační gagy jak vystřižené z Frigových filmů udělaly z inscenace dobrou zábavu. Vzhledem k tomu, jak obtížný žánr Chrudimáci zvolili, je přirozené, že se v představení objevily i tzv. "hluchavky" (místa kdy se tempo představení zastaví, vyznačující se přešlapováním a čekáním na impuls, který "to znovu napopne") či "škleby" (mimický herecký prostředek přílišné intenzity zbavený jakéhokoliv významu), ale pokud se soubor bude držet dál tohoto žánru, jistě se zmíněných nešvarů zbaví. Toto představení dokonce donutilo jednoho z porotců rehabilitovat Václava Klimenta jako autora divadelních her.

Soutěžní přehlídku zakončovalo Gymnázium z Ústí nad Orlicí s dramatisací Bradburyho povídky *Léto v jednom dni* (režie: Lenka Jányšová), která vypráví o školní třídě na planetě Venuši. Na Venuši vždy jednou po sedmi letech neustávajícího deště vyjde na hodinu slunce a zahřeje trochu srdce obyvatel planety. Ve třídě šestiletých dětí, které nikdy předtím slunce neviděly je i jedno děvče z planety Země. Holčička je ostatními ostráčená a nakonec ze závisi (už měla možnost slunce vidět) uzavřena kamsi do skříňe těsně před momentem východu slunce. Představení uzavírá pocit všeobecné lítosti a stesku. Už samotný výběr a zpracování textu

jsou poměrně šťastné. Herci jsou sice o trochu starší než jejich postavy, ale nemusí se nijak přetvářovat, a působí přirozeně a uvolněně. Moment východu slunce je silně výtvarně stylizován. Tato stylizace jde zcela po linii bradburyovské poetiky. Jedná se o emocionálně silný obraz, který dává celému představení smysl, naplňuje ho.

Na závěr jsem si schoval premiéru pražské Společnosti Dr. Krásky, protože se jedná o výjimečné představení, které vlastně do přehlídky moc nezapadá. Verneův nedávno objevený román *Le XX. siècle* dramatisoval Petr Lanta se svou společností v inscenaci nazvané *Den, kdy Vás budu milovat* (režie: Petr Lanta). Román vykresluje Verneovu představu o Paříži 60. let dvacátého století. Přetechizovaná společnost této doby pozbývá jakéhokoliv estetického i etického citění, rozum je jedinou skutečně lidskou schopností. V tomto světě se ocitá zamilovaný básník, který se v něm snaží najít své místo. Místo pro krásu, lásku, tvorbu. Lantova inscenace je svou divadelností i výtvarným řešením někde mimo hranice pojmu "amatérské divadlo". Formální rozhodnost, soustředěné zaměření na téma, mozaikovitost, podmanivé tempo, rozostřování směřující ke zviditelnění toho "oč jde", zdůrazňovaná přítomnost všech herců i diváků. Petr Lanta může svou obrazivostí a citem pro divadelnost konkurovat mnoha profesionálním režisérům. Jeho způsob práce je však jiný. Nezapadá do (českých) konvencí řemeslného divadla. Inscenace Společnosti Dr. Krásky jsou na jevišti vždy živá, jedinečná, přítomná.

Snad poprvé jsme měli možnost v České Třebové vidět Dr. Krásku v plném světle. Tentokrát se nám herci neztráceli ve tmě nebo dýmu a bylo jim i rozumět. Režisér také konečně našel v souboru své herecké alter ego (jak to hezky vyjádřila Markéta Hoskovcová), což jeho práci jistě prospělo. Představení zaujme i vizuálně čistou a funkčně odvážnou scénografií (pravda, její proměny zatím nejsou bezproblémové). Přes mozaikovitost, která je

pro Lantu typická, se představení tolik netřísťí, jako tomu bylo například v *Mackbethovi 2003*. Naopak se ve významové rovině objevuje silná následnost, která umožňuje sledovat příběh od začátku do konce. To všechno jsou kroky k řemeslnému pojetí divadla. Dr. Krása však nikdy nebude dělat hotové tvary, které je možno prodat přes agenturu. Jak už jsem řekl, část jeho poeti-

ky leží právě tom přiznaném "tady a teď". Věřím, že se setkám s Krásovým představením opět v létě na Jiráskově Hronově (ačkoliv si nejsem jist, zda nechají Dr. Krásu hrát v Jiráskově divadle) už jen proto, že práce jak Petra Lanty, tak celého souboru pro mě představuje jednu ze smysluplných cest, jak dělat divadlo vůbec.

Na závěr zbývá poděkovat orga-

nizátorům přehlídky za skvěle zvládnutý servis (snad jen to počasí mohlo být lepší) a popřát Tyjátru na trati dlouhý život, spoustu spokojených diváků a dobrých divadel a všem ostatním doporučit: "Za rok doražte! Všechny vlaky jedou do Třebové."

Jan Rolník

(převzato z *Amatérské scény*)

bylo... ➔

KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH DIVADELNÍCH, LOUTKÁŘSKÝCH A RECITAČNÍCH SOUBORŮ

PARDUBICKÉHO KRAJE S POSTUPEM NA CELOSTÁTNÍ
PŘEHLÍDKU "DĚTSKÁ SCÉNA"

15. DUBNA 2004 • KULTURNÍ DŮM HOLICE

Dne 15. dubna 2004 proběhla v Kulturním domě v Holicích **Krajská přehlídka dětského divadla**. Vyhlášovatelem a pořadatelem přehlídky bylo oddělení kulturních služeb při Krajské knihovně v Pardubicích ve spolupráci s Kulturním domem města Holice.

Z původně přihlášených třinácti vystoupení viděli diváci a odborná porota celkem deset představení. Porota pracovala ve složení: předseda – Mgr. Anna Kučerová, členové – MgrA. Dominika Špalková a Mgr. Nad'a Dvořáková.

V průběhu přehlídky a na závěr po vyhlášení výsledků se konaly rozborové semináře s vedoucími i členy souborů. Porota zhlédnutá představení ohodnotila takto:

1. K přímému postupu na Celostátní přehlídku „Dětská scéna 2004“ v Trutnově doporučuje představení **Zatoulání hrošci** – ZUŠ Vysoké Mýto, ved. Irena Truhlářová.

Představení probíhalo ve svižném tempu, jednoduché přestavby krabic zajímavě proměňovaly prostředí. Interpretky jsou vybaveny po stránce mluvní, pohybové a rytmické, v práci s loutkou využily technické možnosti, které jim různé typy loutek poskytly. Inscenace měla

celistvý tvar, působila živě a zaujatě. Jedinou vadou na kráse bylo chvillemi až psychologické herectví v postavě ředitele cirkusu, které stylově nekorespondovalo s celkovým pojetím.

2. Programové radě „Dětské scény“ doporučuje do širšího výběru představení

a) **Havrane z kamene** – ZUŠ Ústí nad Orlicí, ved. Markéta Světlíková.

Zajímavé představení bylo poznamenáno „soubojem“ interpretů s velkým prostorem sálu KD, kdy křehké prožitkové výpovědi mnohdy neměly sílu doputovat z hloubi jeviště až k divákovi. Některé nedostatky a prvoplánové momenty – verbíři, dialog s havranem, nečitelné vyřešení závěru – vyvážily pocitově silné výstupy: přijímání lidské tváře, kouzlení s živly, vznikající holčíci přátelství.

b) **Vivat Hrubín** – I. ZŠ Litomyšl, ved. Jana Paulová.

Dynamické představení se zdravou mírou pubertální recese, s níž tlumočí Hrubínova říkadla pro děti. Rozkladem verše na slova a slabiky s využitím rýmu, zvukomalby i

ozvěny dochází k novým hravým asociacím. Vystoupení bylo kompaktní co do tvaru i vzájemné partnerské souhry interpretů.

Další představení porota hodnotila takto:

Krásné nesmysly – ZUŠ Choceň
Dívčí soubor scénicky uvedl pásmo Learových a Žáčkových básnických textů. Zároveň plnil zadání tvořivé práce s papírovým materiálem. Obě složky (slovesná a výtvarná) se však ve výsledném působení nepropojily, neboť interpretky při akci s materiálem nevěnovaly dostatečnou pozornost prvotnímu a základnímu – totiž sdělení textové předlohy.

Klíče – Gymnázium Svitavy

V interpretaci povídky M. Macourka využíval soubor zajímavé výtvarné prvky (baterky, kapuce), které se mohou stát kontraproduktivními – zakrytí obličeje ztěžuje srozumitelnost promluvy. Někteří z interpretů se na jevišti cítili dost nejistě, což se projevilo zvláště v sólovém zpívání. Kvalita vlastních písňových textů nebyla v souladu s Macourkovou povídkou.

Kohout Světapán – ZŠ Rudoltice

Až příliš jednoduchý příběh, vlastně anekdota o ztrátě kohoutovy výsa-

dy. Dobře rozehráno pohybově, výtvárně výrazné je kostýmování dětí.

Hodinář Pérko – ZŠ Lukavice

Soubor i jeho vedoucí stojí patrně teprve na začátku své divadelní cesty. Viděli jsme vystoupení uváděné vypravěčkou a kašpárkem, dětský výraz byl omezen padajícím nalepeným knírem, nezvládnutým kostýmem a nefunkčními rekvizitami. Členové souboru nevytvářejí divadelní sdělení, ale snaží se reprodukovat nacvičený tvar. Na jevišti se necítili přirozeně a domlouvali se posunčinou.

Náměly s čertem aneb Ve dvou se to táhne líp – ZUŠ Chrudim

Délkou trvání inscenace i počtem účinkujících šlo o nejrozsáhlejší představení přehlídky. Režisérka a autorka scénáře přepracovala Drdův text do podoby hudebního divadla. Vznikla působivá podívaná, která

příznivě vypovídá i o kolegiálních vztazích na ZUŠ a o propojení práce hudebního a dramatického oboru. Významnou složkou byla právě pěvecko hudební stránka inscenace, herecké výkony i výtvarné zpracování – především kostýmů. Některé výtvarné prvky – „němá“ kovárna – však režijní záměr neplní. Přestože v představení spoluúčinkuje spíše jako kompars skupina malých dětí, těžiště inscenace a hlavní role vytvářejí studenti nebo dospělí. Proto porota nakonec dospěla k názoru, že toto představení nelze hodnotit společně s tvorbou dětských souborů. Doporučujeme je nominovat do soutěží odpovídajících tomuto typu představení.

Kočka, která měla ráda ušák – ZUŠ Litomyšl

Skupina tří dívek prokázala schopnost citlivého jednání a prožívání i

charakterizace pohybem. Drobná, ale výstižná ukázka toho, jak lze dramatickou situaci vytvářet také beze slov. Současný tvar inscenace umožňuje další práci směrem k lyrice, nebo naopak k větší dramatickosti.

Vánoční řepa – I. ZŠ Litomyšl

Spontánní dětské celotřídní představení. Příznivě jsme vnímali vysoké zaujetí a vnitřní spolupráci žáků i učitelky na zážitku. Doporučujeme pevnější vedení, neponechat vše bezbřehým nápadům, korigovat sklon k exhibicionismu, dát pozor na hlasovou hygienu (přepínání hlasy).

*Z podkladů předsedkyně poroty
Mgr. Anny Kučerové zpracovala
Zdenka Kupřová*

bylo... ➡

KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ

PARDUBICKÉHO KRAJE S POSTUPEM
NA CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKU "DĚTSKÁ SCÉNA"

1. - 6. 4. 2004 * sál Spolkového domu * Pardubice

Porota ve složení: Dominika Špalková, Nina Martinková, Lída Vlášková, Romana Chvalová, Renata Klečková, Radka Málková

Krajské přehlídky dětských recitátorů v Pardubicích ve dnech 1. – 6. dubna se celkem zúčastnilo 63 soutěžících. Odborná porota, která posuzovala výkony dětí, konstatovala, že úroveň soutěže byla tento rok velmi vyrovnaná a vysoká. Všichni soutěžící předvedli kvalitní výkony a dokázali tak, že jejich postup do krajského kola byl oprávněný.

V **I. kategorii** se nejvíce líbila svým kultivovaným projevem Jennifer Za Nzambi z chrudimské ZUŠ. Zaujali a právem si uznání odvezli i Adam Pávek a Ondřej Kocourek z České Třebové či pardubické Lenka Králová a Dagmar Hnutová a Magdaléna Lněničková ze Svitav.

Ve **II. kategorii** porota doporučila k postupu **Petru Bartheldiovou** (Pardubice), která zaujala porotu i posluchače ruskou pohádkou "Čert a lenoch". Zcela jednomyslně byl vybrán k postupu **Josef Vrána**, jehož vyzrálý přednes Skácelovy básně Lom naznačil, že se v Pardubicích nachází slibný talent. V této kategorii porota odměnila i další soutěžící, jejichž výkony byly velmi kvalitní.

Ve **III. kategorii** postupují **Teze Chybová** (Svitavy), která si vybrala text F. Nepila a D. Charmse. **Lenka Marhanová** (ZUŠ Chrudim) zaujala porotu přednesem prvního textu (J. Převrť: Stránka ze sešitu), kterým přesahovala úroveň své kategorie. Ocenění získali též Antonín Benc, Anděla Ovadová a Barbora Marková.

Ve **IV. kategorii** porota doporučila postup **Kateřině Truneč-**

kové z Chrudimi za velice vyrovnaný výkon a **Jindře Homolové** ze Svitav, která se líbila s textem D. Charmse: Dotaz. Porotu však zaujaly i výkony např. Terezy Hladišové, Katky Duškové, Dášy Weisbauerové či Víta Levinského.

Z technických důvodů se muselo na poslední chvíli měnit místo konání soutěže (přechod do sálu Spolkového domu na Pernštýnském náměstí). Nicméně se ukázalo, že komorní prostředí mladým soutěžícím vyhovovalo. Své určité sehrály reprezentativní prostory sálu.

Pořadatelé konstatovali, že letošní setkání s dětskými recitátory bylo opět milé a inspirativní a upřímně se těší na další setkání při podobných příležitostech.

Hana Cihlová

bylo... ➔

**KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA
VENKOVSKÝCH DIVADELNÍCH SOUBORŮ
PARDUBICKÉHO KRAJE S POSTUPEM NA CELOSTÁTNÍ
PŘEHLÍDKU "KRAKONOŠŮV DIVADELNÍ PODZIM"
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU
16. - 18. dubna 2004 * Brněnec**

SNĚHOVÝ BRNĚNEC 2004

Když jsme se poprvé 2. října loňského roku sešli na Obecním úřadě v Brněnci – Hana Cihlová a Jana Línková za oddělení kulturních služeb Krajské knihovny v Pardubicích a ing. Milada Valečková za Krajský úřad Pardubického kraje - a my z DS E.Vojana Brněnec společně s panem starostou Mgr. Janem Havlíčkem, slíbili jsme si, že pro zdárný průběh I. ročníku krajské přehlídky v novém Pardubickém kraji uděláme všichni maximum. V tu chvíli jsme nikdo z nás netušili, co to slovo „maximum“ bude obnášet. Za náš DS jsme garantovali na základě letitých zkušeností početné, divadlaktivní a skvělé publikum, což je pro toho na jevišti nejčistší doping. Pan starosta zaručoval odborné provedení nutných a rozsáhlých oprav v našem kulturním stánku Lidový dům, samozřejmě za předpokladu hojného zapojení nás divadelníků. Od zástupkyň kraje byla dána záruka pomoci po stránce finanční a organizační, především díky konzultacím se zkušenými organizátorkami z Královéhradeckého IMPULSU (Mírko a Nad'o, díky Vám). Nápomocní nám byli také pracovníci Centra kulturních služeb Svitavy.

Toho dne jsme vybrali a později potvrdili termín konání přehlídky 16. - 18. dubna 2004 a název SNĚHOVÝ BRNĚNEC 2004. Byla celá řada dotazů, proč „sněhový“, ale P. S. na smlouvách a pozvánkách dodatečně vše objasnilo. „V DUBNU JE SNÍH MÁLOKDE (I NA HORÁCH), U NÁS V BRNĚNCI BUDE DOKONCE I NA STOLE!“ Jeden z našich sponzorů přehlídky

Nevěsta na márách

(naš člen) nás po celé 3 dny zásoboval svými sněhovými výrobky, jako jsou trubičky, indiánky, kornoutky, pusinky a bylo jich „hafo“.

Grant Ministerstva kultury ČR byl schválen až v únoru t.r., takže jsme usilovně sbírali peníze po sponzorech a patří jim velký dík. Zadařilo se. Protože jsme se souborem absolvovali už několik přehlídek (Vysoké, Dolany, Červený Kostelec a j.), chtěli jsme kolegům ochotníkům uhradit co možná nejvíce nákladů. Nevěděli jsme ani, kolik souborů v novém kraji aktivně působí a které zájem o přehlídku projeví. Do uzávěrky jsme měli 5 přihlášek, po uzávěrce přišly další 2, takže jsme měli event. náhradníky, což se nakonec moc hodilo a využilo.

Vše se řádně začátkem roku roz-

jelo, každým dnem a týdnem se průběžně sledovalo, jak se plní dílčí úkoly, jak se plány mění ve skutečnost. Sál, šatna, jeviště a vlastně celý interiér se měnil k lepšímu téměř před očima.

Na radu Mirky Císařové jsme oslovili pana Ing. Dušana Zakopala se žádostí o porotování. Nabídku přijal a doplnili jsme trojici pány PhDr. Vitem Závodským a Václavem Müllerem. Na jejich adresu dnes pouze jediné: klobouk dolů a jen slova uznání. Na tom jsme se před nedělním vyhlášovacím ceremoniálem shodli všichni ze zúčastněných (byli přítomni zástupci všech souborů) a zcela zasloužené jsme každého z poroty ocenili Čestným uznáním. Bylo to příjemné zpestření podvečera, stejně jako vyslovení uznání a předání Diplomu

pro PANA PUBLIKUM, který se prezentoval po celou dobu přehlídky na výbornou.

Jestli se během těchto tří krásných, přátelsky a humorně laděných dnů objevily nějaké nedostatky nebo zádrhly, pak věřte, že byly tak malých rozměrů, že je nikdo ani nezaregistroval. Alespoň se při loučení o ničem takovém nehovořilo, naopak. Byla všem pořadatelům (Krajská knihovna v Pardubicích, DS E. Vojana Brněnec a Obec Brněnec) vyslovena velká spokojenost a poděkování. Možná díky dopisu Nadi Gregarové z IMPULSu, která v něm omlouvala svoji neúčast a která nám přála (cituji):

„Šťastné vykročení do nové divadelní tradice“ – budeme se o každoroční uspořádání přehlídky drát!

„...aby se do Brněnce divadelníci rádi vraceli“ – slibovali to při loučení všichni!

„...a taky samozřejmě přízeň publika“ – NO COMMENT!

Až se tento příspěvek objeví v tisku, budeme už určitě my, brněnečtí ochotníci, stát na pevných nohou reality. Ale teď, kdy to píšu, prožíváme krásné chvíle mezi nebem a zemí. A to nejen proto, že se nám podařilo vyhrát, ale proto, že se nám dostalo od souborů, poroty, diváků a celé široké veřejnosti našeho regionu velké pochvaly za pěkný víkend a důstojný průběh I. ročníku krajské přehlídky venkovských divadelních souborů v Pardubickém kraji SNĚHOVÝ BRNĚNEC 2004.

*Za DS E. Vojana Brněnec
Pavlasová Milada*

P.S. Moc jsme toho nenaspali (za ty tři dny tak asi 4–5 hod.), protože se slavilo a pracovalo až do úmoru.

VÝSLEDKOVÁ LISTINA

A/ POROTA udělila DIPLOM za vítězství v předem vyhlášených kategoriích:

nejlepší režie - Janě ČIHÁKOVÉ

z DS E. VOJANA Brněnec inscenace R. Cooneyho 1+1=3

v kategorii nejlepší scénografie porota vítěze neurčila

nejlepší ŽENSKÝ herecký výkon Janě ROUBÍNKOVÉ ml. JDO

JAROSLAV LUŽE za roli AGÁTY z inscenace N.V. Gogola Ženitba

nejlepší MUŽSKÝ herecký výkon Jiřímu KUDLÁČKOVÍ

JDO JAROSLAV LUŽE za roli PODKOLATOVA z inscenace N.V. Gogola Ženitba

Vítězné představení přehlídky

Ray COONEY 1 + 1 = 3

(Jeden a jedna rovná se tři)

v podání domácího **DS E. VOJANA Brněnec**

Zároveň porota nominovala tuto inscenaci na Národní přehlídku venkovských divadelních souborů KRAKONOŠŮV DIVADELNÍ PODZIM do Vysokého nad Jizerou /říjen 2004/

Dále porota doporučila na výše uvedenou přehlídku inscenaci N.V. Gogola ŽENITBA v podání JDO JAROSLAV z LUŽE.

B/ Na návrh poroty byly KRAJSKÝM ÚŘADEM PARDUBICKÉHO KRAJE udělena ČESTNÁ UZNÁNÍ v kategoriích:

ženský herecký výkon

- Vlastě DATINSKÉ za roli MARRY v inscenaci 1+1=3

(DS E. VOJANA Brněnec)

- Lence ROLEROVÉ za roli TETY v inscenaci Nevěsta na mářách

(DS TJ Sokol Kunvald)

- Ludmile KUČEROVÉ za roli TEREZKY FIALOVÉ v inscenaci Naši furianti (DS Městečko Trnávka)

mužský herecký výkon

- Dušanu BLAŽKOVÍ za roli detektiva PORTERHOUSE v inscenaci 1+1=3

(DS E. VOJANA Brněnec)

- Jiřímu KEPRTOVI za roli FUNEBRÁKA v inscenaci

Nevěsta na mářách

(DS TJ Sokol Kunvald)

mladý herecký talent

- Martinu VENCLOVI v inscenaci Kleštěnec z pralesa

(DS JEN TAK Chvaletice)

- Kamile BESERLOVÉ za roli

KRISTÝNKY v inscenaci

Naši furianti (DS Městečko Trnávka)

Vážená redakce Divadelní Hromady!

Srdečně vás zdravím a hned uvedu na pravou míru, proč píšu.

Byl jsem v Brněnci na krajské přehlídce venkovských divadelních souborů a Naděnka mě požádala, abych o tom napsal "ne moc, pár řádků, ale rychle, spěchá to". Protože se mi právě v tento čas toho nahrnulo trochu více, začal jsem se vytáčet. Ale pak jsem podlehl svodům být tisknut ve vašem pravidelném občasníku. Plním slovo, o představeních nic, recenze píše prof. Závodský a mělo by to vyjít v AS č. 3. Tak něco o atmosféře a tak.

1. ročník krajské přehlídky venkovských divadelních souborů pardubického kraje nesl název SNĚHOVÝ BRNĚNEC. Já, nezaseven, jsem se domníval, že asi půjde ještě o sněhový poprašek v tamějších končinách vrchoviny. Kdepak, šlo o cukrový sníh výborné sponzorské cukrárny P. Čiháka a o zásobení poroty a souborů sněhovým cukrovím všeho druhu. Nu, co mám povídat, do vánoc jsem přecukrován. Ale v Brněnci přece jen chumelilo! A to nejen smíchem vybuzeným jevištěm, ale hlavně dobrou a vskutku přátelskou atmosférou mezi všemi zúčastněnými. Bez frází. Smích z jeviště se sypal každý večer. Vždyť tu byly hry již prověřené: 1 + 1 = 3 (Cooney), Nevěsta na mářách (Longen), Ženitba (Gogol), montáž scének pod názvem Kleštěnec z pralesa (Camu), Naši furianti (Stroupežnický). Všechno renomévaní autoři. Jeden ze zásadních obecných poznatků, a to s přihlédnutím i k jiným přehlídkám, které jsem vloni i letos absolvoval, ochotníci se stále více ženou po komediálním žánru. Není se co divit. Přináší to naše hektická doba raně společného kapitalismu, ale také finanční podmínky souborů. Nechci tuto analýzu dále rozvádět. Posun výběru v žánru je více doprava, směrem k frašce až ztřeštěné komedii a crazygrotesce. A tady je určitý kámen úrazu. Na takovéto předlohy nestačí přirozenost ochotnického herectví spočívající v jisté psychologicko realistické podobě. Kladou se stále vyšší nároky na zvládnutí řemesla pro výrazně stylizované herectví. Podceňuje se v tomto směru výchova a vzdělávání se - ergo

Členové poroty:
Vít Závodský, Dušan Zakopal a Václav Müller

kladívko, herecká školení s potřebným zaměřením na proměny žánrů v amatérském divadle. A jako vždy úspěch je přán připraveným.

Dalším výrazným prvkem přehlídky je obecnost. Myslím, že v Brněnci došlo k naplnění divadelní magie, neboť se dostavil PAN PUBLIKUM (to jsem si vypůjčil od J. Wericha). Došlo k tomu kouzelnému prolnutí jeviště a hlediště a naopak. PAN PUBLIKUM byl vstřícný, divadlamilovný, po smíchu dychtící, pozorný a spokojenost vracející svými hlasitými volnými projevy. Řekl jsem na závěr, že jednu z cen by si PAN PUBLIKUM určitě zasloužil. Ale možná by se nějaký diplom mohl vyrobit a do sálu zavěsit na připomenutí pozdějším a nebo i těm, kteří byli přítomni, aby se vědělo, co dělá divadlo divadlem. Podepíšu ten dokument i dodatečně. Domnívám se, že vzniklý úkaz nebyl náhodný, ale je to výsledek dlouhodobého přístupu k divákům v Brněnci a okolí. Je to výsledek systematické výchovy, dobré a mravenčí práce těch, kteří kulturu v Brněnci dělají, ať už aktivně a nebo organizačně. Chvála jim!!!

Se shora zmíněným souvisí právě i celková nálada a pohoda, která k přehlídce patřila jako "můj s mo-

ju". Byli jsme (porotci) ze všech stran všemožně opečováváni. Snad i proto, že kalendář byl našlapán a šli jsme od představení k debatě a zase k představení a zase k debatě. A závěrečný verdikt také spěchal. Nu, ale přežili jsme to ve zdraví a v dobré náladě. Dokonce i k závěrečné debatě s organizátory došlo a měla skutečně pracovní ráz, co by se pro příště dalo vylepšit. Každý z nás přispěl troškou do mlýna, co kde dobrého viděl a čerpal ze svých porotcovských zkušeností. Vždyť vedle mne tam byli prof. Závodský a Václav Müller, který je v Brněnci hodně známý. Že si nás tam považovali, svědčí fakt, že jsme každý dostal Čestné uznání s potřebným dovětkem. Podepsali to zástupci všech souborů, které soutěžily, takže nejen že je to unikum, ale je to sranda a milá. Dokud tam bude, Brněnec nezhyne.

A ještě o jedné věci se chci zmínit, a to je o naší ochotnické sounáležitosti. Je to strašně dobře, že vznikla nová, a dá se říct už teď, že ze strany souborů žádoucí postupová přehlídka venkovských souborů na Krakonošův divadelní podzim, jež vyhlašuje SČDO. Brněnečtí se hlásí k Východočechům, i když do Brna to mají blíže. Kontakty na

VSVD jsou bližší. Porotu jsme dali dohromady z SČDO. A vůbec nám nevadí, že někam přidružíme. Nemáme to napsané na čele, neboť všichni jsme z jedné lůžně podivných bláznů kulisou praštěných. A tak by to mělo být! Myslím si, že i v Brněnci, jako místu na Česko-Moravském pomezí, se jednou objeví i soubory moravské a že snad kraj pardubický (mj. paní Hana Cihlová z knihovny v Pardubicích jako tajemnice poroty, noviciánka, byla obětavá, milá a rozmary poroty snášela s přehledem) nebude tvrdošíjně lpět na krajské příslušnosti.

V Brněnci jsme získali řadu nových přátel a snad jsem se pro někoho i přítelem stal. Pro mě Brněnec už není neznámý pojem, i když jejich inscenaci z Vysokého pamtuji. Víím, že jsou to ti a ti a že všichni pracují v jednom triku pro dobré jméno své i obce a také, aby v ochotnickém divadle byl Sněhový Brněnec něco jako Mekka pro muslimy!

Nelze, abych vyjmenoval všechny, s kterými jsem se seznámil. S anonymními členy souboru E. Vojana, kteří se starali o soubory a o zdárný průběh jejich představení (při tom sami taky vystupovali). Potvrdili pravdu, že polovička úspěchu je dobré zázemí domácího souboru. A druhá polovička, to je mít organizátora, všudebylka, duši s trvalou dobrou náladou a se smyslem pro srandu. Takže aspoň jedno jméno za všechny. V Brněnci je to paní Milada Pavlasová. Skláním se hluboce před jejím elánem, schopností nenechat se odradit a vyslovuji jí co nejupřímnější poděkování. Snad se ostatní nebudou zlobit. Oni to o ní jistě vědí a jsou rádi, že ji mají. Takže na závěr přání spokojenosti, pohody, zdraví, které nebude bránit neutuchajícímu elánu patří nejen Miládce Pavlasové, ale všem v Brněnci, kteří se o zdárný průběh I. přehlídky venkovských divadelních souborů tak zdárně zasloužili.

Ať zlomí vaz a vy v redakci taky!

Váš pravidelný čtenář a teď už i dopisovatel Dušan Zakopal.

Po letech opět v Brněnci

Po dlouhé době (nepamatuji si, kdy to bylo naposled) jsme se od 16. do 18. letošního dubna sešli na krajské přehlídce venkovských divadelních souborů v Brněnci. Ta letošní byla nazvána „Sněhový Brněnec 2004“ a byla učena především souborům Pardubického kraje. Náš lužský „Jaroslav“ se po delší přestávce opět přihlásil do soutěže o nominaci na „Krakonošův podzim“ do Vysokého nad Jizerou.

Všichni jsme byli zvědaví co „sněhový“ znamená. Napadlo nás jen to, že přehlídka je ještě v dubnu a ten vzhledem ke svým vrtochům bývá v Brněnci pravidelně sněhový (sníh = zmrzlá voda). Ale byl to omyl. Takhle „sněhový“ se mohl konat třeba i v parném létě, protože se jednalo o sníh cukrářský (sníh = šlehaný vaječný bílek s cukrem dále tepelně upravovaný), kterým bylo plněno cukroví, kterým nás pořadatelé hostili. A to stejně dostatečně jako divadlem. Škoda, že si záležitosti kolem autorských práv nevyří-

dil včas divadelní soubor z Dolní Dobrouče a na jeho místo musel „naskočit“ začínající soubor z Kunvaldu. Ale i pro kunvaldské to byla určitě zkušenost k nezaplacení. Na jevišti se tedy postupně vystřídaly soubory již zmíněného Kunvaldu, Luže, Chvaletic, domácího Brněnce a Městečka Trávky.

Publikum se projevilo jako velmi „divadelní“ a vytvářelo pro všechny soubory (nejen pro domácí) výbornou atmosféru. A vůbec celá atmosféra přehlídky byla skvělá, počínaje zájmem domácí radnice přes citlivou práci odborné poroty až po setkání lidí, které spojuje divadlo nejen amatérské. A tak jsme se mohli potkat s herci Městského divadla Brno pány Kučerou, Kunterem a dalšími.

Na brněnecké přehlídce byly uvedeny vesměs komedie od klasické přes absurdní až po úsměvný obraz života na naší vesnici. Všechno jsem sice neviděl, ale zvláštním způsobem mě zaujalo představení chvaletického souboru Jen tak „Kleštěnec z pralesa a jiné mikrokome-

die“ od Pierra H. Camiho. Nemám příliš rád absurdní divadlo, ale toto mě donutilo o tom přemýšlet a tak mně něco „došlo“ i druhý den. Bylo to představení mladého kolektivu a jeho hlavní protagonista obdržel od poroty zaslouženě Čestné uznání za talentovaný herecký výkon. Dále mě a mé kolegy zaujala a dojala interpretace písní v tradičně zahrané hře Ladislava Stroupežnického „Naši furianti“ s úctyhodnými třiceti sedmi herci z Městečka Trávky. Představení domácího souboru „Jeden plus jedna rovná se tři“ jsem viděl ve skvělém podání na naší lužské scéně.

Sněhový Brněnec 2004 byl zdařilou divadelní přehlídkou. Postrádal jsem tam tradičně výborný soubor z nedalekého Bystrého a i další, které hrají divadlo. Škoda.

Přesto to byla nejen zdařilá přehlídka amatérského divadla, ale i pěkná akce pro celý Mikroregion Brněnec.

Milan Zlesák

bylo... ➡

DOSPĚLÍ (pro radost) DĚTEM 2004

PŘEHLÍDKA ČINOHERNÍHO DIVADLA PRO DĚTI

S POSTUPEM NA CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKU "POPELKA RAKOVNÍK"

8. - 9. 5. 2004 * HAVLÍČKŮV BROD

13. ročník regionální postupové přehlídky inscenací pro děti a mládež, pořádané Sdružením Adivadlo ve spolupráci s KD Ostrov Havlíčkův Brod a za podpory MK ČR, kraje Vysočina, Města Havlíčkův Brod a VSVD Hradec Králové, začal už tradičně v pondělí 3. května výstavou dětských výtvarných prací. Pokračoval ve středu 5. května odpoledne fanfárami z balkonu staré radnice na Havlíčkově náměstí a pohádkovým průvodem, při kterém královská rodina v kočáře odvedla děti (přestrojené za pohádkové bytosti) s rodiči z náměstí do KD Ostrov na výstavu a divadelní představení dětského souboru Dadivadlo. Pro asi 100 diváků sehrály děti

vlastní úpravu pohádky Jana Wericha Fimfárum. Tím byla přehlídka slavnostně zahájena.

Díky tradičně vypisované výtvarné a literární soutěži na pohádkové motivy bylo dětem z MŠ, ZŠ a speciálních škol z bývalého okresu Havlíčkův Brod zasláno 3150 vstupenek na 12 divadelních představení. Pro děti z mateřských škol ve čtvrtek 6.5. a v pátek 7.5. dopoledne sehrálo Divadýlko KUBA Plzeň Pletené pohádky a Divadýlko z pytlíčku Chrudivim pohádku O princezně Mlsalce. Obě divadýlka vyrostla z amatérských základů, a například Divadýlko Kuba od začátků naší přehlídky již několikrát soutěžilo.

Postupovou přehlídku zahájil

v sobotu 8. 5. DS Dolany u Jaroměře pohádkou J. Švestky Mluvící prsten, pak Turnovské divadelní studio hrou Romeo a Julie, příběh Montecka a Kapuletové. V neděli 9. 5. v soutěžních postupových představeních pokračoval DS Netratrdlo Brno pořadem pro předškolní děti Písníčky z poštákovy mošničky a DS Zdobničan Vamberk pohádkou Jana Wericha Královna koloběžka.

Odborná porota ve složení Luděk Richter (předseda), Daniela Weissová, Gabriela Starečková a Jaroslav Ipser nominovala na celostátní přehlídku Popelka Rakovník inscenaci DS Netratrdlo Brno Písníčky z poštákovy mošničky. Ve zdůvodnění je psáno, že přes rezer-

vy v dramaturgickém zpracování obě mladé herečky mile a přirozeně komunikují s dětmi (což se málokdy vidí) herecky tvárně, se schopností proměny, vytváření situace, smyslem pro temporytmus, takže představení bylo příjemným zážitkem i pro dospělé publikum.

V dalších pěti pohádkách se dětem představily tradiční i nové soubory: Spolek šumavských ochotníků Prachatice, DS (a)Mat'ák Pardubice, Loutkový soubor Sokol Havlíčkův Brod, DS K. Čapka Třešť a DS Klicpera Sadská. Každého představení se zúčastnilo 200 až 250 diváků, s výjimkou inscenace Netradrdla Brno, na kterém, pro dodržení podmínek souboru, bylo 60 diváků.

Novinka: Protože jsme přemýšleli nad účelným zhodnocením krásných dětských výtvarných prací, které se u nás každoročně sejdou, spojili jsme se s mezinárodním dětským hnutím Na vlastních nohou - Stonožka, které prodejem těchto dílek finančně pomáhá dětem, kde je potřeba (ohroženým válkou, živelnými pohromami, v nemocnicích a podobně). Po dohodě s paní Bělou Gran Jensen, Češkou žijící v Norsku a zakladatelkou hnutí, jsme prodejem kreseb a keramiky získali 13 tisíc korun pro Dětskou psychiatrickou léčebnu v Opařanech u Tábora.

V této léčebně s celorepublikovou působností se léčí dětská pacientka nejen s vrozenou psychickou poruchou, ale i oběti domácího násilí, šikany ve školách a drogové závislosti. Delegace z této léčebny i s dětmi se zúčastnila 5. května pohádkového průvodu a představení Dádivadla, ale také přivezla keramické výrobky dětí, které se všechny v akci Stonožka prodaly. Zajímavé je, že stěžejními dárči byly děti (se svými rodiči), které navštívily divadelní představení.

Akce proběhla pod záštitou starosty města Ing. arch. Jaroslava Kruntoráda a její výsledek nás naplňuje radostí.

*Za Adivadlo HB
M. Hermannová st.*

**Oficiálně zahájila víkendovou část přehlídky Ludmila Honzová
foto: Karel Uhlíř**

Adivadlo na jedničku

Dělat divadlo pro děti není nic lehkého. Tedy když to chcete dělat pořádně. To je stará vesta a ničím nepřekvapivé tvrzení. Odlákat naše milé dětičky od televize, kde jde přece ten super seriál, od herní konzole plejstejšnu či od počítače, do kterého si právě natáhli nejnovější verzi bojové hry, to dá věru práci. Zaslouží si proto pochvalu každý podnik, který ukazuje dětem, že existuje i něco jiného. Už třináctý rok si takovou chválu zaslouží havlíčkobrodské sdružení Adivadlo za pořádání přehlídky Dospělí (pro radost) dětem. Letos vidělo tři tisíce mladých diváků celkem třináct představení dvanácti souborů. Jen ten, kdo něco podobného už někdy dělal, si dovede představit co práce a námahy dá organizace takové akce či shánění sponzorů. Zajistit zázemí, postarat se o soubory i diváky si vzali na svá bedra členové sdružení Adivadlo a podařilo se jim to – jako ostatně vždy před tím – na jedničku (s hvězdičkou).

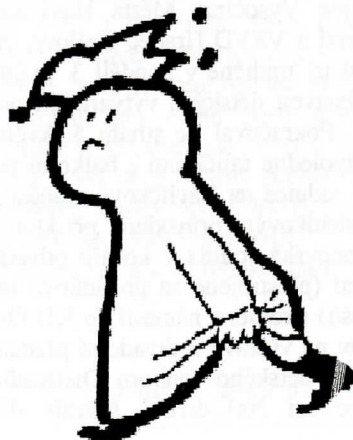
Hodnotit úroveň a přínos jednotlivých souborů nebudu. Jednak mi to nepřísluší, nemám na to dost odborného vzdělání, viděl jsem jenom zlomek inscenací, a hlavně to neumím. O jedné věci bych ale chtěl něco napsat, už jenom proto, že se týká amatérského divadla obecně. Tím problémem většiny ochotnic-

kých souborů je dramaturgie. Existují sice světlé výjimky, ale těch je tak málo, že opravdu jenom potvrzují pravidlo. Nejde jenom o výběr her, ale hlavně o úpravu textu, nalezení jeho smyslu a v neposlední řadě jeho plánovanou cílenou interpretaci. I v tomto směru je přehlídka Dospělí dětem přínosem, protože se jí účastní i porota, které musím za její způsob hodnocení poděkovat. Kdo mne zná a tudíž i ví, jaké jsou moje názory na působení různých odborných porot, ten ví, kolik přemáhání mi dá něco takového napsat. Ale nedá se nic dělat, komu čest, tomu čest a tahle porota (jmenovitě Daniela Weisová, Gabriela Starečková a Jarda Ipser pod předsednictvím Ludka Richtera) si určitě poděkování zaslouží.

Kdo mi letos velmi chyběl, to byla dětská porota. Jejich papírky s hodnocením byly vždycky to hlavní, co si chtěl každý soubor odvézt. A pro děti byly uváděné inscenace určeny a jejich názor – a byly to skutečně často poznámky velice překvapivé a přínosné – byl ten nejzajímavější. Přimlouval bych se za to, aby tradice dětských hodnocení nebyla přerušena. Vždyť i když ti starší už odrostli pohádkám, jistě by se našli zájemci z mladších ročníků.

Ale to je jediná výtka. Díky Adivadlu i všem ostatním za to co dělají a pevně doufám že stejně dobře dělat budou i nadále.

Karel Uhlíř (Zdobničan Vamberk)

bylo... ➔

KTERAK JSEM PUTOVAL OD KOCOURA PO HAVLBROD

V letošní divadelní sezóně jsem objel mnoho přehlídek. Připravujeme v Libereckém kraji něco na způsob Impulsu, takže jsem se chtěl dostat ještě více do obrazu. Celá náročná akce mě pouze utvrdila v tom, že profesionálně vedené středisko je nejen dobrá, ale pro další rozvoj amatérského umění snad nezbytná věc.

Přehlídky Královéhradecké jsou vedeny jakousi neviditelnou avšak velice silnou nití Impulsu. Každá přehlídka má svůj osobitý tvar i atmosféru, přesto je vidět určité jednotící prvky. Na Liberecku tomu tak není. Určitě není a nikdy nebude mou snahou všechny přehlídky nějak sjednocovat, ale ona neviditelná nit by se hodila.

Na podzim jsem začal v **Semilech na Paroháči**. Kolem Zdeňka Lindnera se tady točí pár skvělých nadšenců, organizujících nezávislou přehlídku, kde dojde k potupnému utopení poroty v chladných vodách Jizery.

Určitě je dobré tyto přehlídky dělat, bude-li jich víc, divadelníci si více zahrají, setkají se, pokecají. Jest totiž nezadržitelná pravda, že některé typy inscenací je možné hrát pouze na přehlídkách, neboť pro běžný typ publika jsou téměř nepoužitelné, či je to trápení publika i herce. My z menších a malých sídel nemáme šanci naplnit divadlo svými diváky a tak děkujeme za pozvání na každou přehlídku, kde se s těmi našimi můžeme setkat.

Je však skvělé, že i v Semilech je těch našich stále více. A je pro Semiláky skvělé, že i víc než v místech, kde jsou národní přehlídky. Všechno je o lidech, kteří jsou tahouny.

Kolotoč postupovek začal tradičně **Kocourem**. Nebudu se mnoho rozepisovat o mé přehlídce, to ať zhodnotí jiní.

Můžu jen říci, že se osvědčil organizačně-finanční model proplácení cestovného a poskytnutí nocle-

hů komplet zdarma. Soubory, či jejich části se zdrží na delší dobu než dobu nezbytnou k provedení představení a atmosféra je skvělá. Studiová představení večerní a noční jsou zcela zaplněna, takže volání některých turnovských orgánů po větší propagaci je sice chvályhodné, ovšem trochu kontroverzní, neboť divák přišedší na kukátko se pak do studia prostě nedostane. Cestou jest asi pouze možnost prodeje permanentek pouze na kukátkové inscenace.

Týden na to se kolotoč přesouvá do **Lomnice**. Přehlídka začíná mít též zcela zvláštní atmosféru, kterou předznamenává dvojice bojovníků za čistotu české kultury Kettner-Skřípek. Způsob odsouzení pardubické inscenace se asi bude někde kritizovat, ale je to pohled. Přehlídce chybí přítomnost souborů po celou dobu přehlídky. Zůstali asi jenom Semiláci. Ostatní asi nechtějí nebo nemohou, či je to mnou předem silaným faktem na úplatnost noclehů? Libereckou přehlídku vyhrál soubor z Hradeckého kraje, doufám, že se v budoucnu stane, že Liberecký soubor vyhraje v Kostelci. Kdo pak ví.

Drahokam září. Každým rokem víc a víc. Pracovitost a nadšení Petra Záruby spolu s všudypřítomným duchem Čmukařů dodává další turnovské přehlídce velmi příjemnou atmosféru a se zařazením do sítě postupovek výrazně zkvalitněla i dramaturgie. Možná by se dalo začít již v pátek večer nějakou zajímavou inspiračkou pro dospělého diváka a setkáním, jinak lze těžko najít nějakou mouchu. Skvělé je že přehlídka převážně pro děti není organizována formou školních představení, přesto je slušně zaplněné divadlo.

Kostlivec. Kostelec. Šviháci. Svoboda. Pohoda. Spíme na jevišti, pak u Muňose v chajdě. Divadelní budova vře a kolotá. Šéfa turnovského divadla by okamžitě trefil

šlak, nejdřív by mě ale zabil. Po našem dopoledním představení se několik náctiletých rozhodne chodit i na další inscenace. Přesné. Nesoutěžně pro školy a pak se to rozjede pro ty naše a oni ti ostatní třeba také přijdou. Tady přišli. Asi zbytečně široká porota byla na závalu. V Praze při výběru na Písek byl trochu zmatek. Méně znamená více. Na přehlídkách jiných krajů jsou k souborům v doporučujícím hodnocení podstatně hodnější.

Do **Červeného jmenovce** odjíždím se svou sedmiletou dcerou. Její písemná hodnocení inscenací uvízou jistě v kronikách souborů. Organizace i atmosféra je tradičně na úrovni, i ta závěrečná diskotéka mi tady nevádí, jinde bych odcházel. Možnost ubytování i seminaristů zdarma ve spacáku je skvělá. Velmi ochotnické ceny a profesionální kvalita baru je neocenitelná. Tady asi přesně klope to, co bych chtěl pro liberecko - spolupráce místních a Impulsu.

Další víkend se jedem podívat, jak to dělá ADA. V **Újezdě nad Lesy** si vybudovali v podkroví školy báječný divadelní prostor. Škoda, že šéfa šokovalo, že jsme si dovolili do podlahy vsunout vrtík a osvětlovač nevěděl o svém jinak velmi dobrém parku skoro nic. Pražáci to budou mít vždy asi jiné než český venkov. Soubor mimopražský je velkou výjimkou. Atmosféru těžko vytvořit, když každý den hraje jen jeden či dva soubory.

Ale pak je v týdnu přehlídka v **Tanvaldě** a tady si příklad nevzali z českého venkova, ale z Prahy. Každý den jedno představení a pro školy. Nejhorší publikum, zlatí Pražáci. Tanvaldští se velmi snaží pořádat něco vymyšlet, ale jaksi to nejde. Kotisová v porotě je však skvělá. Zlí jazykové mi říkají, že když ji do toho nemluví Zajíc. S touto přehlídkou budeme mít na Liberecko ještě moc práce.

Poslední dubnový víkend patří

Novoborské přehlídce. Krásné divadlo, skvělá technika i technici. Dětské diváci na dobrovolné bázi, přesto poměrně zaplněno. Přehlídka je spojena s výtvarnou soutěží. To беру. Jako výtvarníkovi se mi toto spojení líbí a mým snem je propojit s výtvarníky všechny přehlídky Liberecka.

V tomto zamyšlení záměrně nepišu o úrovni představení, ale obecně: S divadlem pro děti, tedy s činohrou pro děti se musí začít něco dělat. Asi by to chtělo nějaké granty na podporu vzdělávání režisérů a dramaturgů, kteří s chtějí tímto typem divadla zabývat. Malá scéna Ústí nad Labem je asi jediný soubor, který se přímo zabývá tímto typem.

Havlíčkův Brod, který zakončil mé putování, tuto myšlenku potvrdil. Opět skvěle organizovaná přehlídka spojená s výtvarnou soutěží, zaplněná hlediště, prima atmosféra, pouze na jevišti kromě loutkových pletených pohádek nic, co by udělalo díru do světa dětí.

Mé putování končí, těším se do Písku, dodělávám projekt Libereckého Impulsu, mám plnou hlavu

nápadů, doufám, že liberečtí radní budou mít třeba ne plný, ale alespoň ne prázdný měšec.

Mírím do Písku, ale do Písku jedu ještě přes Náchod, který oddělil studenty od divadla v pohybu a jaksi je zastavil. **Náchodská Prima sezóna** je jistě dobrým počinem, ale je nešťastně organizovaná. Připadá mi, že paní Pohanková chtěla původně něco jiného, než co nakonec Prima sezóna je. Mám takový dojem, že se snaží dělat velmi poctivě a velkolepě něco jiného než studentské divadlo potřebuje. Aby soubory za to, že přijedou do Náchoda zahrát převážně pro školy museli platit (100 Kč účastenský poplatek na den a proplácení jen poloviny jízdného), takto studentskému divadlu nepomůžeme. Na celou přehlídku zůstalo jen minimum souborů, vymlouvajíc se na to, že musí do školy. Ne, bylo to z finančních důvodů. Pokud by hrající účastník zůstal celý týden a byl třeba z Aše, stálo by ho to hodně peněz. Nevýváženost přehlídek či souborů směřujících na Náchod je propastná. Propast mezi Kostelcem nad Orlicí a Jihlavou - propast Macocha hadr.

Přesto obě nominuji.

V září nás čeká v Praze na Artamě moc práce.

Takže závěry:

1. Snažit se, aby účastníci mohli zdarma zůstat po celou dobu přehlídky.
2. Proplácet jízdné hrajícím souborům.
3. Připravit místo pro možnost večerních setkávání.
4. Vymyslet něco, aby členové odborné rady mohli jet na více přehlídek o účasti na národních nemluvě. Slibuji, že na Kocoura všechny pozvu a poskytnu ubytování zdarma. Cestovné by možná mohla platit Artama.
5. Nezvat na soutěžní představní školy, nebo pouze v omezené míře spolu s účastníky. Na druhou stranu se pokusit o jakousi osvětu ve školách, abychom je nemuseli nezvat.
6. Dělat něco s divadlem pro děti. To něco znamená, že nevím co, ať poradí hlavy pomazané.

*Petr Haken, Modrý kocour,
buditel liberecký*

PREMIÉRA V HRONOVĚ

"Prkna praštěla, herci hráli, diváci se smáli." Takto jednoduše, ale i výstižně se dá popsat premiérová atmosféra jedné dubnové soboty v Jiráskově divadle v Hronově.

Režisér Miroslav Lelek bravurně zvládl dnes již světovou kultovní komedii Charleyovu tetu samozřejmě za vydatné pomoci svých hronovských divadelníků, kulisáků, výtvarníků, hudebníků a dalších divadelních "bláznů".

A vůbec nevadilo, že někteří diváci si ještě pamatují Lubomíra Lipského či Jana Hrušínského v hlavní dvojroli "tetičky". Bez nadšázky se dá říci, že Hronováci v čele s ostřílenou trojkou mužských představitelů se svých rolí zhostili

více než dobře. Nutno také podotknout, že jim velmi dobře sekundovaly hronovské dámy. Notoricky známý příběh se podařil hronovským předvést tak, jak si zaslouží - svižně až bláznivě, někdy i naivně, ale vždy s velkým vkusem a nasazením. To vše v zájmu lásky, přátelství a hlavně legrace na divadelních prknech.

Ivana Richterová

ZDOBNÍČAN PRO NEJMLADŠÍ DIVÁKY

Již mnoho let, tolik, že už se to stalo tradicí, uvádí vamberecký ochotnický divadelní soubor Zdobničan ke Dni dětí inscenaci pro ty nejmladší diváky. Letos si režisér Olda Doležal vybral text, který je jevištním přepisem Werichovy pohádky **Královna koloběžka**. Nevychází ze scénáře televizního zpracování a podle mne je Werichově poetice velmi blízký. Pomáhá tomu i zcela jednoduchá výprava, která dává větší prostor hercům a neodvádí pozornost diváků od dění na jevišti.

I když oficiální premiéra je plá-

Scéna z tržiště:
Renata Vašítková, Jan Kráčmer,
Karel Uhlíř, Lucie Vodáková
foto: Karel Uhlíř

nována až na konec května, představení mohli vidět i děti diváci už osmého května na havlíčkobrodské přehlídce Dospělí (pro radost) dětem. I to, že každoroční představení na této akci je pro soubor předpremiérou, už se pomalu stalo tradicí. Nevím dost dobře, zdali to děláme proto, že hlavní je pro nás zúčastnit se a ne zvítězit (to se nám ostatně nikdy nepovedlo, ale také nás nikdy nevypískali ani diváci ani porota), nebo se bojíme udělat si ostudu před vlastními diváky. Prostě už si to jinak ani neumíme představit a do Brodu se vždycky těšíme.

Zdobničan má ale letos přece jenom něco, co vůbec není tradicí – část souboru, která nebyla zaměstnána zkoušením pohádky, si řekla, co že by tedy čekali až do podzimu, a protože byli líní číst spoustu textů a vybírat si hru, napsali si text sami. Podkladem se stala pověst o bezhlavém templáři, která jim posloužila jako podklad pro rozmarnou hříčku, určenou pro všechny věkové kategorie. A aby přece jenom trochu ty tradice ctili, premiéru nebudou mít na domácím jevišti, ale přímo v Praze, v rámci festivalu Mezi ploty. Inu, jak znám aktéry této inscenace, budou mít co dělat, aby je vůbec potom pustili z plotů toho ústavu ven. O tom ale někdy jindy, až budeme vědět, jak to dopadlo.

Karel Uhlíř

NOVÁ KOMEDIE V CHRUDIMI ...NENÍ NAD TALÍŘ SARDINEK!

Dobrý den,
zdravím po dlouhé době z Chrudimě. Vím, že jsme v poslední době trochu zanedbávali kontakt s Vámi, ale u nás - myslím tím v divadelním spolku J. N. Štěpánka - se toho zase příliš zajímavého nedělo. Teprve jaro přineslo více událostí...

K obrovské radosti celého spolku jsme divákům představili novou komedii *...není nad talíř sardinek!* Název nejspíše nikomu nic neřekne. Když ale doplním, že se jedná o adaptaci komedie Michaela Fraye "Za scénou", budou všichni jistě vědět odkud vítr vane... Premiéru jsme odehráli 4. května v Divadle Karla Pippicha. Před téměř zaplněné hlediště jsme vstupovali s obavami, jak se budou diváci tvářit na netradičně provedené představení. Když zazněl první smích, nervozita opadla a představení jsme si pořádně užili. Podle ohlasu diváků byla tedy premiéra úspěšná a režisér Jan Slezák mohl být spokojený.

S tímto představením bychom rádi trochu poškodili nervy poroty na některé z divadelních přehlídek. Už se těšíme...

Na repertoáru máme nyní 4 hry: diváky stále žádanou *Dívčí válku*, *Rajský ostrov*, pohádku *O začarované Haničce* a výše popsanou novinku. Do konce sezóny odehrajeme několik představení a v nové sezóně se budeme připravovat na oslavy 950. výročí od první písemné zmínky o městě Chrudim, které proběhnou v roce 2005. Byli jsme požádáni o spolupráci při realizování scének a živých obrazů z historie chrudimského života. Těšíme se.

Tak to je zatím z Chrudimě vše, mějte se hezky, přeju úspěšný den.

Za DS J. N. Štěpánka
Luboš Capoušek

ZPRÁVY Z RYCHNOVSKA, KOSTELECKA, POTAŽMO I DOBRUŠKA

ZA POSLEDNÍCH
ASPOŇ 90 DNŮ:

Přiznám se bez mučení, že nějak "nestíhám". Hlavně sledovat plakáty či oznámení, kde se co děje - neboť dávné doby povinného hlášení "do centra" jsou pryč. A jelikož jsem brána jako psavec obecný, má se za to, že bych měla šmejdit. Ptát se, dozvídat a přenášet. Nák mi to nejde, moc bych nevydala, jak by řekla moje prababička, která se uměla otáčet.

Tedy: Na vlastní oči jsem viděla inscenaci konverzační komedie Antonína Procházky *S tvoji dcerou* ne, kterou u nás v krásně zrenovovaném sále U lva v Častolovicích s elánem, ba přímo rozkoší zahrál soubor Kodymova domu z Opočna (vyrovnaně, s vtipem, nadhledem) v režii roduvorného Rychnováka a mého pradávného kolegy z Tyla Rychnov, Jiřího Holého. Sál téměř plný, častolovické publikum divadelní je spíš to, co pamatuje místní soubor, který se odtud kdysi proboujel na Hronov. A v souvislosti s tím tu byla síla vybudovat krásné přírodní divadlo, jehož sláva pak byla oživována zejména přebudováním na velkoplošné kino, z něhož ale zůstala jen ozvěna, kterou vrací vypouklá promítací stěna. Převysoké býlí na stupních se zbytky konstrukcí po sedadlech napovídá, že to tu musel být překrásný kout, pro výše zmíněné aktivity jako stvořený. Možná že ho někdo znova objeví.

Pokud by vám bylo divné, proč jezdí Rychnovák režirovat do Opočna, to byste museli znát Jiřího a jeho nezničitelnou touhu po divadelní seberealizaci, ale hlavně po možnosti rozdávat na vše strany. A někdy holt, jak by zase řekla babička, nebejvá jeden doma prorochem. Jiřího znají ovšem už statisíce

lidí jako protagonistu osmičkových hraných filmů čerstvého sedmdesátníka Jaroslava Dolečka z Rychnova, který byl za své celoživotní dílo, ověřené cenami v kategorii amatérského filmu u nás i za hranicemi, významem zrovna loni i cenou Ministerstva kultury, mimo jiné.

Pak mi v pátek 21. května volala Naděnka, co vím o představení Sedloňova a Bystrého, která jsou avizována na plakátech a já o tom řekl Pepa Tejkl, který zrovna ten den odjížděl se svými Černými šviháky dělat Amatéry do Němec. Já, vyděšena, že v Hradci se vědí takovéhle podrobnosti a já nic, jsem se pídila, ale špatně, takže jsem požádala písemně Hanku Drašnarovou ze Sedloňova, aby mne moji milí horalové, stojí-li o mé plácání, zařadili do svého adresáře, neboť teď málo vylézám, a tak nic nevím. Jak to dopadne, o tom přišť. Nic dalšího se mi nedoneslo. Tak vám přeji hezké léto.

J. Albrechtová

21. května uvedl svou novou premiéru divadelní soubor

SNOOP

Občanské besedy v Opatovicích n/L. Režisérka Věra Pečenkova si vybrala syrové drama z prostředí ústavu pro duševně choré **Vyhoďte ho z hnízda** na motivy knížky **Vyhoďte ho z kola ven**. V hlavní roli se představil Aleš Dvořák.

Kontakt: Aleš Dvořák, 721 838 378

DS JIRÁSEK

Nový Bydžov připravil pro děti i jejich rodiče klasickou pohádku **Sůl nad zlato**. Příprava této inscenace přivedla do souboru tři další herečky. Režie se ujal Libor Kruliš. Kontakt: Vladimír Hrubý, 495 492 836

DS V BYSTRÉM U POLIČKY

měl v dubnu premiéru hry Pančo Pančeva **Tady vlci nejsou** v režii Václava Drašnara. Bystrští už hráli i v Šonově a v Opočně a díky Janičce Albrechtové se nám doneslo, že obecnostvo se všude dobře bavilo a ovčáci prý byli výborní.

Divadelní soubor

MAX SEDLOŇOV

uvádí dvě frašky E. A. Longena na jedno téma s nádechem mírně současným pod názvem **Mezi námi zloději**. S použitím kupletu Eduarda Basse a s citacemi ze současného i dobového bulvárního tisku. Režie Josef Ježek. Premiéra 1. května u příležitosti vstupu ČR do Evropské unie.

V Turnově hrajeme

HAMLETA

konečně

Inscenovat Hamleta je můj velký sen. Knihu mám v knihovně, ale hlavně mimo ni už hezkou řádku let. Pořád jsem hledal klíč jak to zahrát trochu jinak a taky jak se zbavit všech malých figur, i když se říká, že není malých rolí. No a ještě mě fascinovali hrobníci a připadalo mě, že zas mají málo prostoru. Tento článek vyjde po premiéře, tak už mohu prozradit i více. Asi před pěti lety mě napadlo oživit Yorika a udělat z něho jediného přítele Hamletova. Není přítel mezi živými, nevěř nikomu na světě širém. Pak jsme začali zkoušet a já zjistil, že Hamlet není ten pravý, zkusil jsem to předlévat a nakonec zase založil.

Vloni na jaře po premiéře Romea za mnou přišel Michal Samir, jestli bych s ním neudělal Hamleta a já mu dal ten pět let starý text, za měsíc jsme se sešli, on přinesl připomínky, ale hlavně témata o čem by to chtěl hrát a že krále musím hrát já. No a za týden jsme se tedy sešli. Vznikl text, který hodně vychází z původní úpravy, mnohé však zpřesňuje a stanovuje základní téma. Alespoň pro nás. Snad i pro diváka. No a že to budeme hrát bez světla jen s ohněm (to mi Pavel Hurych rozmluvil) a bez hudby, jen za zvuků železa. A na hřbitově, s hrobníky.

Pod úpravu se tedy mohu podepsat. Je to i v mé režii, ale po dlouhých konzultacích s Michalem Samirem a nakonec i s dalšími herci. Měla by to být hra o vině a pomstě, a o tom, že mstitel, když pomstu vykoná nakonec zůstane tím, který sice pomstil, ale zároveň zničil i sám sebe a stáhl na sebe další vinu z které není úniku. Být nebo nebýt ...

Petr Haken

bude...

PROPOZICE PŘEHLÍDKY JEDNOAKTOVÝCH HER A DIVADLA JEDNOHO HERCE ŠTRONZO 2004

Termín konání: 6. - 7. 11. 2004

Pořadatel: DS J. K. Tyla

při Kulturních službách města

Moravská Třebová

Místo konání: Sídlo Kulturních služeb - muzeum.

Přehlídka ŠTRONZO je koncipovaná jako zemská, tedy je otevřená pro všechny země Česka. Jejím posláním je umožnit setkávání divadelním souborům, které se těmto žánrům věnují.

Přehlídka je postupová. Hodnocení představení provádí tříčlenná porota. Podmínkou účasti je přihláška souboru. V případě velkého počtu přihlášených vybere účastníky pořadatel, který si také vyhrazuje právo určit pořadí a čas hraných představení.

Nabízíme:

- srdce na dlani
- úhradu nákladů za ubytování souboru ze soboty na neděli
- příspěvek na dopravu do výše 1.200,-
- oběd, večeři a snídani
- kukátkové jeviště o rozměrech 8 x 5,5m (lze využít i dvoranu muzea)

Požadujeme:

- řádně vyplněné přihlášky (které vám na požádání zašleme) doručit do 30. 9. 2004
- čas na přípravu a bourání scény nesmí celkem překročit více než 1 hodinu
- včas dodat propagační materiály ke hře
- účastnický poplatek 150,-/osoba
- dobrou náladu

ŠKOLA
HROUMDLOBY
aneb
Mladé
Divadlo
BYdžovské

MDLOBY – přesně takhle se jmenujeme! Kdo? No přeci my, 4 děvčata a 2 chlapci, všichni s průměrným věkem kolem šestnácti let, hrající pod vedením našeho báječného pana učitele Vladimíra Beňa v amatérském divadelním souboru při ZUŠ v Novém Bydžově. Že jste o nás neslyšeli? Proto čtěte, čtěte o našem založení, našich minulých i budoucích představeních, o nás a o důvodu, proč si na nás zajít...

První schůzka našeho divadelního kroužku proběhla na začátku září 2001. Nervozita by se dala krájet, vždyť nikdo nevěděl, do čeho vlastně jde! Ovšem pan učitel Beňo vypadal přátelsky a tak rozpaky brzy opadly. Ukázal nám, jak mluvit a stát na jevišti, vyjadřovat pocity, zkrátka všechno, co bylo nezbytné nás naučit před prvním vystoupením. To se kovalo v prosinci a neslo název "Putování za betlémskou hvězdou" – vánoční hra na motiv příběhu o narození Ježíše Krista. S hrou jsme vystoupili na přehlídce divadelních souborů v králověhradeckém divadle Jesličky a při této příležitosti vznikl i náš název MDLOBY – abychom někam mohli jet, musíme se nějak jmenovat! Z mnoha více či méně realizo-

vatelných návrhů jsme odhlasovali právě tento. Zdál se nám výstižný a zároveň i originální, zkrátka přesně takový, jací jsme i my.

Naše druhé vystoupení se jmenovalo „Parta včera, dnes a zítra“. Vyprávělo o vztazích v odlišných věkových skupinách (od party pětiletých dětí přes skupinu pubertáků, dospělých až po krásný důchodový věk).

S dalším školním rokem přišly i nové nápady. Co takhle na Vánoce připravit humorný příběh o české rodině, které má na vánoční návštěvu přijet bohatá tetička z Ameriky? Přiznám se, že dodnes nevím, jestli se během představení s názvem Merry Christmas bavili více diváci nebo my... Další hra, chystaná na konec školního roku, byla zároveň i jakousi zkouškou. Předtím jsme mohli charaktery postav přizpůsobovat sami sobě, ale tentokrát to nešlo. To my se podřizovali postavám. Úsilí a snaha

se vyplatily a Shakespearova komedie „Sen noci svatojánské“ v našem podání dopadla výborně, snad i proto, že jsme poprvé hráli v opravdovém divadle, poprvé poznali, co to znamená „stát na prknech, která znamenají svět“. Přála bych vám všem zažít ten pocit, kdy se klaníte před publikem a alespoň na malý okamžik si připadáte jako opravdoví herci...

Naše prozatím poslední vystoupení „Tři ořechy pro Sabinu“ je moderně pojatá obdoba pohádky Tři oříšky pro Popelku. V našem příběhu dokazujeme, že i v dnešním světě Popelky opravdu nevymřely. Zabýváme se různými problémy – nedostatkem pozornosti rodiče k dítěti, finančními podvody, ale především lidskou hloupostí.

V současné době se připravujeme na představení na konci školního roku. Vystoupíme s nejslavnější Shakespearovou tragédií Romeo a Julie.

Tak se na nás přijdte podívat, slibujeme, že to bude stát za to!

Závěrem bych chtěla poděkovat panu učiteli za to, že to s námi ty téměř 3 roky vydržel. Není totiž nic lehkého poslouchat různé poznámky, námítky a návrhy šesti užvaněných studentů a přitom si zachovat nepouchané nervy. Dále patří velký dík našim rodičům, protože to jsou právě oni, kdo všechno financují, chodí na naše představení a pomáhají shánět kostýmy. Ale hlavně děkuji všem, kteří v minulosti navštívili nebo v budoucnu hodlají navštívit naše vystoupení. My se totiž opravdu snažíme podávat ty nejlepší výkony a je krásné po odehrání slyšet: „Bylo plné divadlo!“

Autorka: Petra Janoušková

V rámci novobydžovské ZUŠky pracuje i divadelní soubor žáků I. stupně LDO s názvem BYDĚLKO (BYdžovské divaDĚLKO). Soubor má za sebou 3 roky své existence a několik vystoupení. K nejúspěšnějším patří hra „Poškoláci“ (na motivy knihy Daniela Heviera), s kterou soubor vystoupil pro zdejší Základní škola a zúčastnil se i okresní a krajské soutěže dětských divadel „Dětská scéna“. V současnosti připravujeme inscenaci jičínské pověsti „Bílá paní na Bradleci“, která by měla mít premiéru v červnu a v září bychom s ní rádi vystoupili v Jičíně v rámci festivalu „Jičín - město pohádek“.

*PaedDr. Vladimír Beňo,
učitel LDO*

Upozorňujeme na záslužnou a nepřehlédnutelnou činnost: Společenství pro pěstování divadla pro děti a mládež DOBRÉ DIVADLO DĚTEM - DDD,

jehož hlavou je neúnavný Luděk Richter, který a které kromě svých jiných aktivit (např. semináře aj.) na poli propagace dobrého divadla pro děti, vydává již od roku 1994 Čtvrtletník DDD s aktuálními informace-

mi o dění v divadle pro děti. Nevelký rozsahem, ale naplněný užitečnými informacemi pro všechny, kteří se nějak zabývají divadlem pro děti, ať už jako tvůrci, diváci, nebo organizátoři. Každé číslo přináší nové téma k zamýšlení o teoretických i praktických otázkách divadla pro děti, přináší recenze divadelních inscenací a jedenkrát za rok pak uveřejňuje poměrně obsáhlý přehled inscenací, které v oblasti divadla, převážně loutkového, vznikly i s praktickými údaji o inscenacích a kontaktními adresami inscenátorů. Zájemcům je zasílám zdarma. Např. poslední "Čtvrtletník Jaro 04" uvedl základní téma otázkou "Co od divadla vůbec a od divadla pro děti zvlášť chcete?", s obsáhlou odpovědí vydavatele L. Richtera a odpověďmi dalších divadelních osobností zabývajících se tvorbou pro děti. - Dále články: Heslo - Dno Hradec Králové (obsáhla informace o vzniku a činnosti známého divadelního souboru vynikajícího svojí specifickou divadelní tvorbou. S přehledem již uskutečněných inscenací i ukázkou scénáře anekdotky Rybstory). - Jací jsou učitelé (odpověď dětí z 6. - 7. třídy ZŠ na předcházející téma). - Informace o letní dílně pro děti v Rožkopově, o přehlídce Bechyňské trvalky a dvě maxirecenze inscenací.

DDD je i vydavatelem knížek, které se zabývají divadelní tematikou. Z jejich nabídky pro praktické uživatele uvádíme a doporučujeme:

Herectví s loutkou - Jan V. Dvořák, 100 stran, 72 barevných koláží, 150,-Kč.

Od předmětu k loutce, od loutky k divadlu - Luděk Richter, (dvanáct kapitol o vzniku a možnostech výpovědi loutky a loutkou. Teorie, praxe, hry a cvičení), - 56 stran, 35,-Kč.

50 Loutkářských Chrudimí - Luděk Richter, (faktografické údaje o všech 988 uvedených inscenacích, jejich aktérech, seminářích, porotcích, udělených cenách, a td.), - 210 stran, 69,-Kč.

A další dvě zbrusu nové publikace: **Praktická dramaturgie v kostce** -

Luděk Richter, 60 stran, 59,- Kč. Obsažná, přehledná publikace o dramaturgii, která vysvětluje pojmy, hovoří o smyslu a obsahu dramaturgie, o smyslu dramaturgovy práce, nabízí dvě východiska: hotové hry a literatura, srovnává divadelní hry hereckého divadla a loutkového divadla, uvádí zdroje loutkových her, hovoří o výběru předlohy a jejího poznávání, o dramaturgicko-režijní koncepci, o úpravě předlohy, aj. a

Pohádkaa divadlo - Luděk Richter, 102 stran, 99,- Kč.

V širokém záběru teoretickém i praktického zaměření a velmi přehledně, pojednává publikace o vzniku a vlastnostech pohádky a jejího využívání pro dramatické účely. Z obsahu vyjímáme: pohádka ve folklóru, vlastnosti pohádky, pohádka mimo vyprávění - mimo jiné: pohádka v divadle hereckém a v divadle loutkovém, její podoby a druhy, adresáti pohádky, přístupy a postupy aj. Bohatý odkaz na použitou literaturu.

Luděk Richter připravuje i praktické pokračování této publikace pod názvem **Divadlo...a pohádka** se zaměřením, mimo jiné, na varianty pohádky Tři zlaté vlasy Děda Vševeda, na jejich přednosti a nebezpečí pro současné divadelní zpracování. Rozbor, scénář, rejstříky, ukázky druhů pohádek, atd.

Vřele doporučujeme všem, kteří se o pohádky zajímají, kdo s nimi pracují, kdo je inscenují, kdo hrají pro děti. Užitečná publikace pro každého, kdo se tvorbou pro děti zabývá.

Vydané knihy lze získat na adrese Dobré divadlo dětem - Společenství pro pěstování divadla pro děti a mládež, Chopinova 2, 120 00 Praha 2 telefon: 222 726 335 e-mail: osDDD@seznam.cz

Informace ohledně Čtvrtletníku též u Nadi Gregarové, Impuls Hradec Králové.

H R O M A D Ā

VE SLUŽBÁCH
THALIE

Karla
~~DÖRRROVÁ~~
* 29.3.

Karla,
Kája,
Karlička

oslavila takové pěkné, kulaté výročí. A která že Kája? No přece ta naše, Dörrová. Zná ji přece každý. No a právě proto se také sluší tohoto soukromého výročí vzpomenout v Hromadě. Ale ono to není tak lehké, protože Karla je osoba komplikovaná a podat o ní nějakou objektivní informaci je téměř nemožné. Karla se nám ukazuje z různých úhlů podle toho, jak jsme ji schopni vidět my, ale zároveň i tak, jak je ona ochotná přijímat nás. Je to osobnost introvertní, ale i extrovertně rasantní, když je třeba. Laskavá i tvrdá, citlivá, vnímavá, svým přátelům věrná. Umí si užívat života, ale je i obětavá. Když je přesvědčena o své pravdě, umí být nesmiřitelná. Osobitě využívá svých schopností

organizačních, které zdánlivě vypadají, že vlastně nejsou, ale ve výsledku se vždy projeví. Vypadá, že dokáže být v pozadí, ale k přehlédnutí rozhodně není. Ve svém okolí dovede vytvořit přirozenou pohodu, ale také dusno. Karla je nějakým zvláštním způsobem trvale přítomná. Myslím, že zejména proto, že má v sobě tajemství. A právě pro tohle všechno, co jsem napsala, to může být úplně jinak, protože je to jen ten můj úzký pohled, a to ještě zmenšený o to, co se mi vlastně ani psát nechce. Tak se raději obrátím k něčemu konkrétnějšímu, co se dá alespoň trochu objektivizovat.

O tom, že Karla má ráda divadlo, nepochybuje myslím nikdo. Ta láska prochází jejím životem jako jedna z hlavních jednotlicích linií. Když záhy zjistila, že osobní vystupování na prknech, která znamenají svět, pro ni nebude asi to pravé ořechové, začala hledat cesty, jak se s divadlem potkávat a jak mu prospívat. I když se s touto cestou zdánlivě občas rozchází - tu aby prodávala v knize, pracovala jako účetní, vdala se a porodila tři děti, vystudovala knihovnickou nástavbu, stala se vychovatelkou v domově mládeže atd atd - těch odboček bylo víc - vždycky se nakonec vrací tam, kde je k divadlu nejbliž. A nejbliž bylo tam, kde bylo jeho organizační centrum. V okresním osvětovém domě v Náchodě, v Krajském kulturním středisku v Hradci Králové a naposled v Impulsu. Zanedbatelná není ani její etapa spolupráce s Klicperovým divadlem v Hradci Králové, kde získává povědomí o divadle profesionálním. Ostatně jsem přesvědčena, že Karla zvládne dobře jakékoliv zaměstnání, protože je houževnatá a životaschopná. Jak to jde dohromady s její zjištěnou citlivostí, nevím. Vím ale, že setkání s divadlem bylo pro ni setkáním osudovým, jak už to u velkých lásek bývá, a proto se ze všech svých odbo-

D I V A D E L N Í

ček k němu vždy vrací.

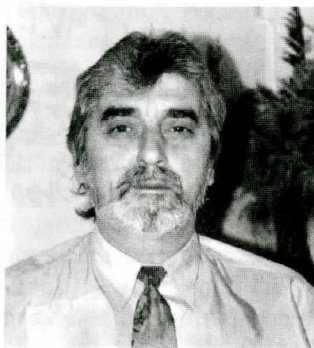
Karlu bylo v průběhu let možné vidat vždy tam, kde se kolem divadla, ale nejen amatérského, něco dělo. Nikdy jsem pořádně nepochopila, jak to všechno při svých třech dětech stihla. Pracovala v poradních sborech, od dvaceti pěti let v porotách, byla posluchačkou několik tříd lidové konzervatoře, později sama na KKS nějaký čas tyto třídy i organizovala. V Impulsu byla po mém onemocnění určitý čas i metodičkou pro divadlo. Později na půdě Impulsu na částečný úvazek organizovala, ale i koncipovala především dlouhodobější vzdělávací cykly. Právě pro tuto nezastupitelnou a důležitou činnost si získala srdce a přátelství mnoha, zejména mladých východočeských divadelníků. Protože jim pomohla zprostředkovat (stejně jako jí před lety LKVČK) hlubší průnik do tvořivých oblastí divadla. Asi vždy bude vzpomínána i v souvislosti s dílnami ruského režiséra Fedotova, které organizovala v rámci Jiráskových Hronovů. V neposlední řadě je třeba zmínit i její aktivity ve Volném sdružení východočeských divadelníků, kde řadu let pracovala v radě, v redakční radě Hromady, "jistila finance" jako pokladník sdružení.

Karla v současné době své divadelní aktivity odstříhla. Udělala to už několikrát, ale vždy se vracela a já věřím, že ani teď to není záležitost trvalá. Jsou prostě různé životní etapy a teď má přednost soukromý život. Přejme jí, ať se jí v něm daří a poděkujeme jí za všechno, co za ta léta pro divadlo udělala. Nemuselo se nám to třeba vždy líbit (musím se přiznat, že jsem na ni byla několikrát naštvaná), ale kdo prověří absolutní správnost jakéhokoliv konání! To Kájino mělo každopádně vždy určitou invenci a myslím, že bylo poctivé. Takže, Kájo, díky za tvou péči a obětavost i za tu zarputilost, se kterou jsi nás vždy nenápadně dotlačila tam, kam jsi chtěla, protože jdi to pokládala za správné. Obětavost ano, ale oběť ne, protože tvůj vztah s divadlem byl plnohodnotně oboustranný, jak to u každého správného vztahu má být. Však jsi mi to potvrdila, když jsme spolu seděly v miletínské hospodě při letošní přehlídce a já z tebe páčila podklady pro tenhle článek. Řekla jsi mi, že jsi vlastně divadlu vděčná. Že ti zprostředkovalo bohatší pohled na svět, že ti dodávalo životní energii a že jsi se jeho prostřednictvím seznámila se spoustou ohromně zajímavých a dobrých lidí. Řekla jsi toho o této své lásce hodně a rozhodně lépe, než jsem já schopná na tyto stránky přenést. Takže se ti omlouvám, měla jsem si tě natočit.

Milá Kájo, přeji ti, abys zvládala všechny složitosti svého života, a že jich není málo. A do další plavby životem ti přeju klidnou a čistou vodu. O peřeje se určitě postaráš sama.

Tvoje Mirka Cisařová

Ladislav
JANČÍK
*26.3.1954

Nedá se nic dělat, ale Láďa Jančík vstoupil do druhé poloviny svého života. A oslavil ten vstup opravdu velkolepě. A s humorem jemu vlastním. Pozval celý soubor, rodinu, nejbližší známé a kamarády z práce na jedno velké posezení do malého sá-

lu čeho jiného, než Divadla J.K.Tyla v Červeném Kostelci. To je totiž jeho domovská scéna. A bylo nás tam téměř devadesát. To vše ve jménu motta, které stálo na pozvánce k oslavám. „Na půl cestě od kolébky ke krchovu“.

Láďa je náš dvorní scénograf a na návrzích a realizacích scény je podepsán na všech červenokosteleckých inscenacích již 25 let. Kromě toho ještě působil jako host na hronovské a náhodské scéně. A že to umí o tom svědčí řada ocenění na krajských přehlídkách. Kromě scénografie je také neocenitelným kronikářem souboru. Kronika, od té doby co ji vede, není jen obyčejnou kronikou, ale vpravdě uměleckým dílem díky jeho kresbám a jeho fotografiím. Vložil své úspory do koupě nového fotoaparátu a fotografuje veškerou činnost souboru až se mu od objektivu kouří. A právě proto se soubor složil na dárek a koupil mu nový teleobjektiv. Jiná část pozvaných se složila na jiný dárek a překvapila nejenom oslavence, ale všechny, když do sálu vplula striptérka a předvedla oslavenci (a nám samozřejmě také) nefalšovaný striptýz. Museli jsme uznat, že tvary a pívaby oné děvy byly podstatně hezčí, nežli tvar teleobjektivu. Ale teleobjektiv oslavenci zůstal, děva odfrčela neznámo kam. Tady je jasně vidět, že některé dary jsou pomíjějící a u některých je tomu naopak.

Když před oslavence stála řada gratulujících, bylo slyšet vlastně jenom: „My Ti přejeme hodně štěstí, zdraví, lásky a ještě hodně let mezi námi.“ Za všechny ochotníky mu kromě toho přejeme ještě hodně vynikajících scén, krásné záběry a hlavně to naše „ZLOM VAZ“.

Pavel Labík

H R O M A D A

S y l v a
PAVLÍKOVÁ
* 28. 3. 1944

Všeobecné hodnocení oslavované osoby:

míry a váhy:

neuvedeno z důvodů utajovaných skutečností
zjev: stále elánem a vůči stáří rezistencí oplývající
povaha: milá, skromná, veselá, pracovitá, stále duchem
mladá

povolání: učitelka základní školy, nyní důchodkyně

koničky: četba, zahrádka, divadlo – režie a hraní

členství: divadelní soubor Červený Kostelec, herečka
a režisérka dětského školního souboru, členka výboru
divadelního souboru

ocenění její práce v divadle souborem: úcta a obdiv
nad jejím elánem a výsledky její práce s dětmi

ocenění její práce dětským souborem: respekt, úcta,
slzy při posledním představení hry „Mluvíci prsten“
a zlatý přívěsek v podobě divadelní masky, na který
vybraly děti mezi sebou, jako poděkování za její práci
a možnost zahrát si divadlo

životní úspěch: podle jejího vlastního vyjádření to,
že se ve zdraví dožila penze

obdiv vzbuzující: její péče o manžela po autonehodě

Z tohoto hodnocení vyplývá:

přání všech červenokosteleckých ochotníků, aby ještě
dlouho mezi námi byla, ve zdraví a neutuchajícím elá-
nu hrála, režiovala a dodávala našemu souboru mla-
dou ochotnickou krev.

To Ti všichni ze srdce přejeme.

Pavel Labík

P e t r
ZÁRUBA
* 23. 4. 1964

V podzimním čísle Hromady jsem si přečetl Petrův
článek o oslavách pětadvacetileté existence a činnosti
loutkářského souboru Na židli z Turnova.

A právě o Petra mi nyní jde, neboť jak jsem si
z data narození vypočetl, právě v dubnu oslavoval svo-
je osobní výročí. Překvapilo mne to. Neboť jakoby to
bylo nedávno, kdy jsem se s ním setkával v souboru
Na židli. Bylo to ještě dávno před tím, než se sám
v roce 1990 stal jeho vedoucím. Jeho soubor se pravi-
delně účastní řady loutkářských přehlídek, kde Petr ve
svých inscenacích uplatňuje skrze loutková předsta-
vení svůj specifický pohled na svět. Loutkové divadlo
hraje pro děti a také s dětmi. Má stále kolem sebe
hlouček dětí se kterými pracuje sám, nebo se svými
dalšími pomocníky a vychovává je loutkovým diva-
dlem pro loutkové divadlo. Výsledkem jsou pak tako-
vá dětská představení jako byl Hadršous, který se pro-
sádl i na 52. Loutkářské Chrudimi. Spolu s ním hrál
na téže přehlídce i Petrův dospělý soubor adaptovanou
pohádku, jako hru se zpěvy, Tři prasátka a vlk. Hraje
převážně maňásky.

Je neuvěřitelné kolik těžkostí musel Petr překonat,
aby se konečně dočkal pevnějšího zázemí pro provo-
zování své záliby, které se věnuje cele, jak o tom svěd-
čí řada inscenací. Ale nejen to, organizuje a pořádá
přehlídky loutkového divadla. Obnovil známý Turnov-
ský drahokam. Před třemi roky, kdy se Turnov ocitl
v kraji libereckém, využil ho k pořádání Regionální
loutkářské přehlídky, která se rychle ujala. Je vždy
soubory početně navštívena a hraje se tu převážně pro
dětského diváka. Petr přehlídku organizuje, se soub-
orem na ní hraje a ještě ji osobně řídí. Uvádí předsta-
vení, řídí divácké soutěže a svým typickým humorem
ozvláštňuje a vytváří výbornou atmosféru přehlídky.
Vše zvládá naprosto bravurně.

Hry pro svůj soubor Petr upravuje a adaptuje pro jeho
podmínky, výtvarně vkusně je pojednává a herecky je
obdařuje laskavým humorným nadhledem. V jeho insce-
naciích se vždy "o něco" hraje. Jsou orientovány k dětské-
mu divákovi, kterému jsou velmi blízké. Zkrátka je to
pravověrný loutkář, hovořící ve svých hrách živým diva-
delním jazykem. A obětavý organizátor. Je pro mne vždy
velkým potěšením se s ním a s jeho souborem, setkat.

Petrovi, k tak závažnému výročí, za všechny rád gra-
tuluji a do dalšího loutkářského i plodného osobního ži-
vota, mu přeji hodně chuti a sil. Ještě hodně Turnov-
ských drahokamů.

Jan Merta

D I V A D E L N Í

Jaroslava
FALTEJSKOVÁ
* 11. 5. 1933

Milá Jaruško Faltejsková,
vždycky, když jsem za sebou slyšel to starostlivé „čičí...“, s kterým jsi vstupovala na scénu v památné naší Lavičce - zatím ve tvé a doufám, že ne poslední roli paní vychovatelky Ambry - měl jsem pocit jistoty. Že se na jevišti setkávám se zralým životem, s člověčinou prověřenou nesčetnými osobními zkušenostmi. Že přichází herečka sice amatérská, ale právě proto tak věrohodná a autentická, a že rozběhnuté představení dostane správnou hloubku a citovost, která nepromlouvá jen z postavy, ale především a právě z tvé jedinečnosti. Omlouvám se za ty dlouhé věty. Stačilo by třeba napsat - ano, přišla Ambra a byla.

Na jevišti jsme se spolu tehdy potkali poprvé, už jsi za sebou měla skoro padesát let hereckého života. A předcházely tomu desítky hodin zkoušení u vás doma v obýváku - místo lavičky tři židle a prostor kolem snad jen pět šest metrů čtverečních. Snad ale i proto bylo to hraní tak soustředěné a jak se říká kontaktní. Dala jsi do Ambry nejen svou ženskou moudrost a citovost, ale i chytrost, vtip a smysl pro nadsázku, pro humor, jaký je ti vlastní a jakého u ženských k pohledání (myslím-li mužským mozkem).

Jenže nic nepřichází samo sebou. A vůbec nejde o souznění z jedné hry. Říká se, že zkušenosti jsou k nezaplacení - a žes jich posbírala za svou „ochotnickou kariéru“ bezpočet. Samozřejmě většinou po boku svého manžela Rudolfa, v jehož režii jsi hrála především.

Začalo to vaše divadelní putování už v padesátých letech na pražské Pedagogické fakultě, v divadelním souboru po boku pánů Svěráků, Smoljaků, Čepelků, kteří se později proslavili. A už tenkrát jsi hrála role krásné, třeba Markétu ve Figarově svatbě, Rosauru v Goldoniho Lhářích... Konečně, tvůj muž Goldoniho miluje, a proto sis zahrála i Pasquu v jeho Poprasku na laguně. Ale to už se psal rok 1988 a místem činu byl třebchovický Symposium, s nímž rodina Faltejskova prožila dobré i zlé. A od všeho kopec, od poloviny padesátých let až k té sametové revoluci. Že to byly doby bohatýrské se dá vyčíst z přehledu rolí, který tvůj muž pěkně systematicky sleduje. A že to byly i doby chmurné je patrné z pauzy mezi léty 1968 - 1981, kdy vaše divadelnická rodina byla pro režim non grata.

Čtu si v tom seznamu a nestačím se divit. Je v něm bezpočet rolí velkých - v té první fázi třebchovické např. Kateřina ve Zkrocení, Marjánka v Tvrdohlavce,

J. Faltejsková (vpravo) s M. Paukertovou
v inscenaci Mír

ve druhé zas Vodičková ve Windsorských paničkách, Klásková v Lucerně či Hejtmanka v Těžké Barboře (v téhle hře jsi vystupovala už coby „školní dítko“ na jevišti tehdejšího Krajského oblastního divadla, když se psal rok 1950 a pak ještě dvakrát, role Hejtmanky v roce 1993 byla navíc i poslední v Symposiumu). Dnes určitě publikum, a nejen domácí, vzpomíná tvou Paní Papagatovou z Kaviáru nebo čocha, na krásnou a temperamentní Katastrofu v Nebi na zemi (zahrála sis ji dvakrát v rozmezí dvaceti let). Konečně úspěchy třebchovického spolku jsou a budou spojeny jak s tvými rolemi, tak s prací „ve prospěch spolku“, mezi něž patří i odvážné budování samotného stánku tamního divadla, které pro tebe i pro Rudolfa znamenalo kdysi úplně všechno...

Nakonec těch krásných jevištních postav bylo třicet osm, odečteme-li nucenou třináctiletou pauzu každý rok jedna až čtyři role ročně. Ale kromě toho ses vryla do paměti pěkné řádce svých žáků - učitelské povolání tě taky silně přibližovalo k lidskému společenství. A není nad oblíbenou učitelku, na níž mnozí s láskou vzpomínají. Na zahradě vašeho domu jsou kytky z celé Evropy. Však jsi je tajně užíbovala v proslulých parcích na vašich prázdninových „poznávacích“ cestách. Jenže to, že ta vždycky upravená a šarmem okouzlující dáma ošetřuje stovky kytek a keřů rukama od hlíny, to divák neví, protože tak daleko nevidí. Já to svědectví s radostí podávám, protože od chvíle, co jsem splynul s Hradcem Králové, mě tvoje zahrada (na níž jsme také mockrát zkoušeli Lavičku, Knížete) přirostla k srdci jako místo téměř kontemplativní, pohodové, radostné. Prý je ti sedmdesát, říkali! Nevěřím! Elánu na dvacet, třicet a odvahy pouštět se stále do nových věcí bys mohla rozdávat. A řemeslo kantorské na tobě nenechalo žádné trudné stopy, naopak. To bude tou láskou k divadlu, tedy k bližnímu světu. Přeji ti, aby tvůj permanentní režisér Ruda byl na tebe hodný. Protože si nic jiného nezasloužíš. A buď ještě dlouho radostná. A zdravá. Se vším ostatním si dovedeš poradit sama. Jako Ambra v Lavičce, která taky věděla, zač je toho v životě loket.

Tvůj Saša Gregar

H R O M A D A

Svatopluk VOBEJDA * 29. 6. 1954

Snad už proboha dořešil existenční problémy, které řeší od revoluce – a vrhne se opět střemhlav (jak on to umí) do divadelních vod, aby je čefil. Přeju mu konečně krach nebo sukses, to je v podstatě jedno, hlavně aby už zase začal dělat něco pořádného (tedy divadlo).

Podnikatel Vobejda mě baví asi jako pořad Česko hledá Superstar, rozuměj vůbec. Ale herec Vobejda, to byl někdo! Divous, vnikající do cizích inscenací nenápadně postranními šály, aby vzápětí k velkému údivu herců převzal suverénně hlavní roli.

Ty kluku Svatoopluku, neříkej, že tě to neláká a neříkej, že ti nic nepije krev a že seš spokojenej, nedej bože dokonce zufrieden. Vždyť já ten motor v tobě slyším buráčet dodnes, a toho bohďá nebude, abych neslyšel znovu jeho řev. Neboť ty jinak než na plný céres neumíš.

A to mě právě bavilo – tak už proboha vylez ze svého jezevčího pelechu! Já mít takový krásný jméno, tak už jsem dávno slavněj! Vobejdo!

Pamatuj, že jenom vínu prospěje proležet čas – a zbývá ti ho ještě mrtě, vždyť je ti teprve... Probaha, fakt už je ti tolik?

Blahopřeje Pepa Tejkl

E d a TRTÍLEK

Hodně zdraví !

Nevím, jak to dělá Bůh, když rozdává, ať už cokoliv. Vím ale, že na Edovi Trtílkovi z našeho divadelního souboru J. K. Tyla v Moravské Třebové hereckým talentem nešetřil. Tím pádem se mu dostalo hereckých příležitostí jako málo komu.

Začínal v Boskovicích v letech 1954 - 1957. Jeho první role byl Voják v Psohlavcích. Netrvalo to dlouho a režiséři poznali jeho všestranný talent. Začal se obje-

vovat v titulních a hlavních rolích. Odehrál na 35 rolí, z nichž některé herec touží hrát celý život a nepoštěstí se mu to. Je náš, ale často hostoval např. v Lidovém divadle ve Svitavách, kde rovněž vytvořil významné role. V roce 1968 hrál ve hře Jan Hus Štěpána z Pálče. V roce 1984 již hraje titulní roli Jana Husa a je to role nezapomenutelná. K těm patří kromě jiných Bylinkář - doktor Smetana ve hře Otec, za kterou si z Hronova odnesl ocenění. Hamlet, Oněgin, Platon Krečet, Krysař, Záviš z Falkenštejna. To je jen malý výčet. Patřily k nim i operety, pohádkové postavy z her pro děti, z nichž některým byl i autorem.

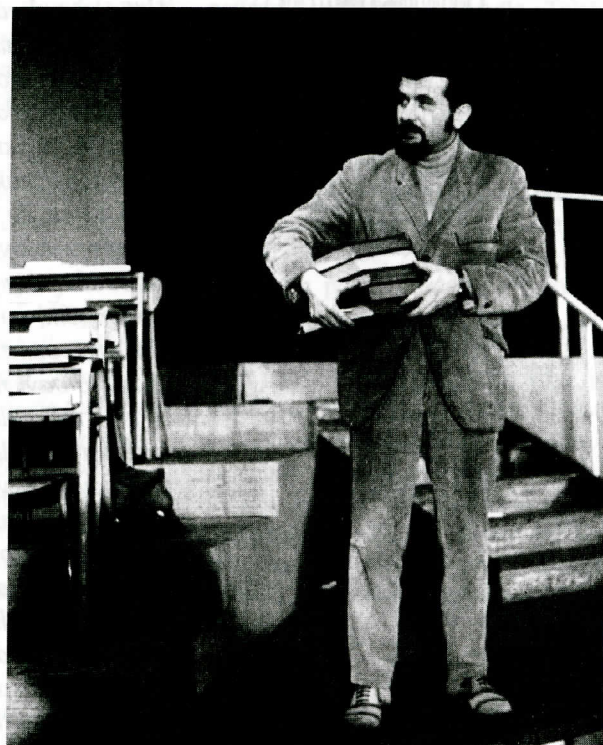
Režijně spolupracoval nejen s domácím souborem, ale i s okolními divadelními soubory. Za mnohé jmenujme Městečko Trnávku. Bez jeho zvučného hlasu, pohotovosti a dobré vyjadřovací schopnosti se neobešly důležité akce města, kde bylo zapotřebí hlasatele, konferenciéra nebo vypravěče.

Dnes Edovi jeho zdravotní stav nedovoluje vrátit se na jeviště. Pro náš soubor je to citelná ztráta, tím více, že nám chybí herci - muži, čímž jsme si vysloužili přezdívku DS IBABABA.

Edovi za jeho citlivé herectví děkujeme, přejeme mu zlepšení zdraví a stále doufáme, že se mezi nás vrátí.

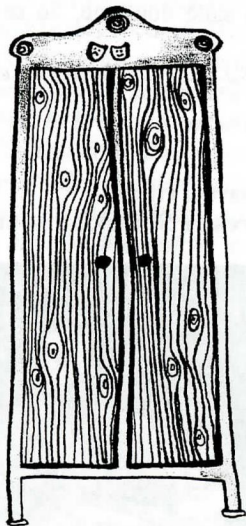
za DS J. K. Tyla Heidemarie Sekáčová

Eduard Trtílek
jako Prof. Cafourek ze Študáků a kantorů

DIVADELNÍ JARMÁRKA PROFESORA CÍSAŘE

Ilustrace Jiří Jelínek, DNO

DIVADELNÍ PROSTOR

Divadelní prostor sestává ze dvou částí. Z hlediště a jeviště. Většinou to chápeme jako budovu speciálně vystavěnou pro hraní a předvádění divadla. Ale divadlo se dá hrát kdekoli, třeba venku, v přírodě, na ulici, stejně jako v malé místnosti vůbec neuzpůsobené k předvádění divadla. Podmínkou je vytvořit tam divadelní prostor, tzn. nějakým způsobem sdělit: toto je hledíště a toto je jeviště. Divadelníci odjakživa toužili a touží po tom, aby divák byl aktivizován, aby nějak vstupoval do představení. Ale to neznamená vstupovat na jeviště. Do představení vstupujeme tím, že ho vnímáme.

Aktivizace diváka, zejména tím, že mě někdo nutí, abych něco vykonával, je pro mě vždycky velmi pochybná, dokonce mně velice vadí.. Moje aktivizace, jakož i ostatních diváků, spočívá především v tom, že vnímám - a tím že vnímám a hlavně: jak vnímám, jak se chovám při představení, dávám těm, co jsou v tom jevištním prostoru zřetelně najevo, že mě to baví nebo nebaví nebo že jsou mi zcela lhostejní a můžou mně být ukradeni. A to vnímání pokračuje, když jdu domů. Divák nemá být nucen něco vykonávat, někde poskakovat, něco brát do ruky, to v divadle bytostně nesnáším. Jsem hrdý na funkci diváka, který sedí v hledišti a má svá práva zasahovat do představení zásadně tím, jak to divadlo vnímá.

DIVADELNÍ ARCHITEKTURA

Divadelní architektura vznikla proto aby sloužila základním principům, konvencím a postupům divadla v dané epoše, aby odpovídala na potřeby společnosti až do jejího sociálního rozvrstvení. Staří Řekové měli amfiteátr, a ten dovolil shromáždit velké množství lidí, což bylo potřeba, protože všichni svobodní občané starého antického Řecka měli právo chodit do divadla. My jsme zvyklí na kukátkový prostor, takový ten obdélník, kde na jedné straně je hledíště a proti němu jeviště. Což také zrcadlilo přesně společenskou hierarchii baroka a potom měšťanské společnosti; v lóžích a parteru ti nejvýše postavení a na „bidýlku“ nahoře ti nejmenší z nejmenších, nejchudší z nejchudších.

Já mám kukátkový prostor rád a netrpím jako mnozí divadelníci představou, že z něho musíme utíkat do různých arén a poloarén, kde diváci sedí z různých stran a uprostřed je třeba japonský chodník. Kukátkový prostor se v evropském divadle vyvinul zcela zákonitě – především proto, že po staletí usilovalo o to dělat divadlo jako přesvědčivou iluzi. Tu iluzi začal realizovat zásadní a rozhodující krok – perspektiva. A když perspektiva, tak se musíme všichni dívat z jednoho bodu, jinak perspektiva nefunguje. Takže „kukátko“ je ideální prostor pro takové divadlo, které umí vytvářet různé iluzivní, ale zase i antiiluzivní inscenace. Divadelní architektura nám do značné míry pomáhá vnímat divadlo, je to pro nás, diváky, značná vymoženost.

POULIČNÍ DIVADLO

Pouliční divadlo je staré jako divadlo samo a vlastně je svým způsobem přímo spjato se vznikem divadla. Protože někde se hrát muselo – a volný prostor někde venku byl zpravidla nejvhodnější. Divák nešel do divadla, ale divadlo za divákem. Často tak bylo i z finančních důvodů, třeba nějaká chudá skupina neměla na pronájem divadla a začala proto hrát na ulici. Svůj půvab má pouliční divadlo také v tom, že ulice vytváří zvláštní prostředí, kde divadlo někdy funguje lépe – ve středověkém, českém Mastičkáři, bylo přímo ideální tu slavnou scénu šarlatána a jeho dvou pomocníků, jak prodávají na tržišti masti, sehrát přímo na tržišti. Tržiště udělá nádherný prostor a prostředí pro to, co bychom dnes zvali „autentičností“ a hra může fungovat. Samozřejmě jsou i divadla jarmareční či pouliční scénovaná takto záměrně – herci chtějí vyhledat diváka, aby ho zasáhli, aby jim nemohl uniknout. Často se hraje něco, co má nezakryté agitační smysl.

Zažil jsem několik takových agitačních skupin, které nejprve vnikaly mezi lidi a tvářily se, že je to jakoby život, že jde o nějakou hádku a rvačku a lidi najednou nevěděli, co se děje – a pak to přešlo v divadlo. Samozřejmě je v tom i riziko, že to diváci nepochopí a že vás vyhodí nebo vám namelou. Tak se nám to stalo – lidi řekli běžte pryč, nás to nezajímá. Ale cesta za divákem je to báječná a vzrušující, má mnohý půvab, který se nedá zažít v uzavřené divadelní budově.

INSCENACE

Slovo hojně používané, které se velice často zaměňuje s pojmem představení. Inscenace je to, co se nazkoušelo, stabilizovalo, co je pevné, fixované a jednou provždy stejné. Nebo se o to usilovně snaží, aby se to totiž dalo opakovat. Což v divadle nikdy nejde. Tím se divadlo liší od jiných druhů umění. Napišeme-li knihu a nepředěláváme ji, tak je jednou provždy hotová, vydaná a trvá nezměněně třeba tisíc let. Totéž je s obrazem i s filmem, obraz se namaluje, film natočí a konec, hotovo. Inscenace je však přes veškerou snahu o neměnnost vždycky jakousi partiturou, kterou naplňuje teprve představení jako její předvedení před diváky. Přesto mnoho divadel touží pečlivě a dokonale vytvořit inscenaci, byt to nikdy nemůže absolutně fungovat, protože každé představení je jiné.

V divadle jsou totiž dva faktory – živý herec, který je často různě disponován, takže nikdy není jisté, zda bude hrát úplně stejně jako včera. Na to samozřejmě dohlíží režisér – někdy nadšeně říkají, miláčkové, hráli jste to ohromně, jindy láskou dveře šaten a řvou, že takhle ne, jak můžete hrát něco, co jsem nevymyslel! No, a pak je druhý faktor divák. Nevypočitatelný, vstupující do představení se svou přímou, bezprostřední, okamžitou reakcí. A ta může představení pěkně poznamenat. Jednou jsem např. v zákulisí při představení potkal zoufalého režiséra, který si rval vlasy a křičel „Oni se nám smějou!“ Hráli vážnou hru, ale při

šlo publikum, které všechno chápalo jinak a byla to pro ně ohromná zába-va. A to vůbec nemluvím už o to, že stačí změna prostoru – jeviště je menší nebo větší než domácí scéna – a je zle. Všechno se odehrává jako v nazkoušené inscenaci, ale představení je prostě úplně jiné.

Pro Hromadu a její čtenáře ještě k inscenaci něco přidám, co jsem v rozhlasu neřikal, protože bych to moc komplikoval, ale těm, kteří dělají inscenace, to zatajit nemohu. Tenhle pojem se vynořil někdy kolem roku 1820 a byl spojen s otázkou jak scénickými postupy transformovat nejlépe literaturu do divadla. Takže inscenace znamená přesně tohle. Nemáte-li literaturu pro divadlo, text – tak není co transformovat a můžeme se ptát, jestli děláme inscenaci. Přiznám se, že tváří v tvář dnešnímu divadlu plujícímu v proudu „tekuté modernity“, kdy už neplatí žádná konvence, čím dále tím více používám pojem inscenace v tomto smyslu, protože se tím zbavuji nutnosti zkoumat vztah mezi textem a jeho jevištním transformací, když je jasné, že text je jenom jedna z částí celkového scénického provedení. A vůbec nejde jeho transformaci jevištěm, která vždycky závisí na interpretaci. A dost, víc už nic. Už tak jsem to zkomplikoval více než důkladně. Ale takhle vypadá dnešní divadlo.

X. INTERNATIONAL FESTIVAL
THEATRE EUROPEAN REGIONS
Hradec Králové 21. – 30. června 2004

ULICE PLNÉ KOMEDIANTŮ
ANEB
ZADARMO DO DIVADLA

21. 6. pondělí	Radnice	17.30	Anina Würtlich/Vladan Kolář INSIDE AND OUTSIDE (60') In and Out Luzern, Švýcarsko
	Radnice	19.30	Jiří Polehňa VEČER MALÝCH KOMEDIÍ (70') Divadlo Jesličky Hradec Králové
	Městská hudební síň	22.15	Petr Stolař KDO ZABIL MÁRDA (60') Divadlo v pytli Hrob
	Radnice	22.15	Jiří Polehňa ČERT A KÁČA (50') Divadlo POLI Hradec Králové
	Velké náměstí a okolí		In and Out Luzern, Švýcarsko INSIDE AND OUTSIDE Pouliční produkce
22. 6. úterý	Letní sc. Klicperova divadla	16.00	František Watz O KAŠPÁRKOVÍ (50') Divadlo Xaver Praha
	Městská hudební síň	17.30	Harold Courlander/Wolf Leslau OHEŇ NA HOŘE A JINÉ ETIOPSKÉ PŘÍBĚHY (60') VOŠ herecká Praha Michle
	Radnice	17.30	Štěpán Jelínek a David Kachlík KRÁL K SEŽRÁNÍ (50') Divadelní ansámbl DOVEDA Sloupnice
	Před katedrálou sv. Ducha	18.30	Circus Sacra/Stevo Capko DRACEANA (40') Circus Sacra, Hafan studio Praha
	Městská hudební síň	22.15	Pavel Fiala/Dušan Müller GROTESKY (40') DS při TJ Sokol Lázně Toušeň
	Radnice	22.15	Anina Würtlich/Vladan Kolář INSIDE AND OUTSIDE (60') In and Out Luzern, Švýcarsko
	Před katedrálou sv. Ducha	22.15	Circus Sacra/Stevo Capko DRACEANA (40') Circus Sacra, Hafan studio Praha
23. 6. středa	Velké náměstí a okolí		In and Out Luzern, Švýcarsko INSIDE AND OUTSIDE Pouliční produkce
	Městská hudební síň	15.00	Václav Bartoš a spol. PRVNÍ HRADECKÉ ČTENÍ I. Originální královéhradečtí autoři
	Letní sc. Klicperova divadla	16.00	Divadlo Neslyším/Petra Vaňurová O DVANÁCTI MĚSÍČKÁCH (45') Divadlo neslyším Brno
	Radnice	19.30	Zdeněk Vrága/Stanislav Bohadlo POPIS LÁZNÍ KUKS V ČECHÁCH (50') Divadlo Zdeňka Vrágy Hradec Králové

24. 6. čtvrtek	Městská hudební síň	19.30	Jiří Jelínek a spol TO JE (JE)DNO (80') Divadlo Dno Hradec Králové
	Stan na Kavčím plácku	22.00	Vosto5 STAND'ARTNÍ KABARET (60') Vosto5 Praha
	Radnice	22.15	Geislars Hoffkomedianten/Pumr-Hašek-Faifr TRAGEDIE OMYLŮ... (40') DreD Náchod/Geislars Hoffkomedianten
	Městská hudební síň	22.15	Mamjejev/Aischylos/Poe/Charms SRDCE ABRAMA DĚNISOVIČE (35') Umělecká skupina Triarius Česká Třebová
	Letní sc. Klicperova divadla	16.00	Na motivy pohádky Františka Hrubína O SNĚHURCE (45') Malé divadélko Praha
	Radnice	17.30	Čeněk Marek/Slávka Hozová KOMEDIE O FRANTIŠCE, DCEŘI KRÁLE ENGLICKÝHO (50') Tyjatr Na káře Hořovice
25. 6. pátek	Městská hudební síň	19.30	Komenský/Kundera/Gregar/Horák POUTNÍK V LABYRINTU (80') Jesličky a Pěvecký sbor Jitro Hr. Králové
	Stan na Kavčím plácku	21.00	Vosto5 SNIEŽKA (50') Vosto5 Praha
	Městská hudební síň	22.15	Komenský/Kundera/Gregar/Horák POUTNÍK V LABYRINTU (80') DS Jesličky a Pěvecký sbor Jitro Hr. Králové
	Radnice	22.15	Dušek/Lipták/Šulík ZABIJAČKA (65') Divadlo Commedia Poprad, Slovensko
	Letní sc. Klicperova divadla	16.00	Hra lidových loutkářů POSVÍCENÍ V HUDLICÍCH (30') Malé divadélko Praha
	Městská hudební síň	17.30	Miroslav Bambušek CALIGULA (90') Multiprostor Louny
26. 6. sobota	Radnice	17.30	Jan Werich FIMFÁRUM (60') Julie a spol. Praha
	Radnice	19.30	Milan Lasica a Julius Satinský CINK-CINK-DŽŽJJJUUUFF (70') Bradatá div. Dvojica Piešťany, Slovensko
	Stan na Kavčím plácku	21.00	Vosto5 SPORTU ZDAR! (60') Vosto5 Praha
	Radnice	22.15	František Švantner MALKA (60') Divadlo Commedia Poprad, Slovensko
	Městská hudební síň	22.15	Vladimír Renčín a Hana Čiháková NEJKRÁSNEJŠÍ VÁLKA (120') S-Divadlo Jičín
	Radnice	14.00	Alexej Tolstoj ZLATÝ KLÚČIK (60') Divadlo Commedia Poprad, Slovensko
26. 6. sobota	Městská hudební síň	15.00	Bradatá divadelná dvojica BEDUÍNI (70') Bradatá div. Dvojica Piešťany, Slovensko
	Letní sc. Klicperova divadla	16.00	Iveta Škripková (40') DOBRODRUŽSTVÁ SMELÉHO ZEMIAKA Divadlo Na rázcestí, Banská Bystrica, SK
	Stan na Kavčím plácku	17.00	Vosto5 HRUSICE 1907 (60') Vosto5 Praha
	Městská hudební síň	17.30	Divadlo V Soukolí KDO NEPŘEŠEL MOST, NEBYL NA DRUHÉ STRANĚ (60') V Soukolí Haviřov
	Letní sc. Klicperova divadla	17.30	Martin J.Švejda/Vladimír Mikulka PUCHMAJERUV RUCH (30') Kulturně divadelní spolek Puchmajer Praha
	Radnice	18.30	Anton Pavlovič Čechov JUBILEUM / MEDVĚD (70') Divadelní soubor S Věží Praha
	Městská hudební síň	19.30	Ivana Faitlová KOUZELNEJ MLEJN (60') Loutkové divadlo Střípek Plzeň
	Radnice	21.00	Martin J.Švejda/Vladimír Mikulka MENŠÍ INTEKTUÁLNÍ VESELICE (45') Kulturně divadelní spolek Puchmajer Praha

Dílna Sergeje Fedotova – Jiráskův Hronov 2004

Datum: 5.- 14. srpna 2004

Místo konání dílny a ubytování: Velké Poříčí n. Metují

Téma: WEST SIDE STORY

Další informace a podmínky k účasti v dílně obdržíte v pozvánce na základě přihlášky realizované prostřednictvím připojené návratky odeslané do 20. 6. 2004. Organizační vedoucí dílny Karla Dörrová je k dispozici na telefonním čísle: 602 628 998.

Návratka – Dílna Sergeje Fedotova – JH 2004

Zašlete na adresu: Středisko amatérské kultury Impuls, Okružní 1130, 500 03 Hradec Králové

jméno:tel.:

adresa: nar.:

Absolvoval jsem již některou z hereckých dílen Sergeje Fedotova - ano - ne

.....
podpis

**Z VÝSLEDKOVÉ LISTINY NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA
FEMAD Poděbrady / Divadelní Třebíč 2004**

Odborná porota udělila (vedle řady jiných)

čestná uznání:

Antonínu Fendrychovi za roli Ilji Iljiče Oblomova v inscenaci Oblomov Divadla Jesličky Hradec Králové
Jaroslavu Brendlovi za roli Filipa Dubois v inscenaci Oskar DS Vojan Libice nad Cidlinou
Heleně Vondruškové za roli Charloty v inscenaci Oskar DS Vojan Libice nad Cidlinou
Souboru Dospělá embrya Divadla Jesličky Hradec Králové za pokus o kolektivní výpověď
v inscenaci Hořkej, Opravdu hořkej

ceny:

Janu Dvořákovi za roli Zachara v inscenaci Oblomov Divadla Jesličky Hradec Králové
Marcele Hlávkové za roli Paní Barnierové v inscenaci Oskar DS Vojan Libice nad Cidlinou
Josefu Tejklovi za dramtizaci románu Ivana Alexandroviče Gončarova Oblomov
Josefu Tejklovi za scénář a ideji scény k inscenaci Solný sloupý Černých šviháků z Kostelce nad Orlicí

Odborná porota národní přehlídky FEMAD Poděbrady / Divadelní Třebíč 2004

nominuje do programu Jiráskova Hronova 2004 bez udání pořadí a podle abecedy:

Inscenaci **Goldoniáda** v podání Divadelního studia PIKI Volyně
Inscenaci **Proti větru (Nahniličko)** v podání Šumavského ochotnického spolku Prachatice
Inscenaci **Rakvičky** v podání Divadla Kámen Praha
Inscenaci **Taková podivná kombinace citů** v podání Rádobydivadla Klapý

**doporučuje pro jednání programové rady Jiráskova Hronova 2004 bez udání pořadí a podle abecedy
inscenace:**

Hořkej, Opravdu hořkej souboru Dospělá embrya Divadla Jesličky Hradec Králové
Na dotek SPOlku Divadelních NAdšenců (SPODINA) Plzeň
Plešatá zpěvačka Divadla bez zákulisí Sokolov
Solný sloupý Černých šviháků z Kostelce nad Orlicí
Woody, Woody... Malé scény Zlín
Zelenavý ptáček v podání Divadla Esence Praha

Z PRIMA SEZÓNY

Bezkonkurenčně si vedly na letošní Prima sezóně obě formace Emy Zámečnickové z královéhradeckých
Jesliček! **Jedinou možnou nominaci na Jiráskův Hronov 2004 udělila porota inscenaci
ZATRACENÝ CHLAPI.**
„Něco z Dekameronu“, inscenace téhož divadla a téže režisérky, obdržela 2. doporučení
na Jiráskův Hronov.

POROTA 43. ŠRÁMKOVA PÍSKU NA JH NOMINUJE

soubor **Společnost Dr. Krásky Praha** s inscenací hry
BLÍŽÍ SE DEN, KDY VÁS BUDU MILOVAT (Paris au XX. siecle)
soubor **TYAN Plzeň** s inscenací hry
ANTIGONA: ODJEZD!

Porota navrhuje k výběru inscenace:

VÁNOCE U IVANOVÝCH u. s. Triarius Česká Třebová
MISIONÁŘI souboru Divadlo Prádelna Rosice
SOLNÝ SLOUPY souboru Černí šviháci Kostelec nad Orlicí
LIDSKÁ ŘEKA souboru Teatro Tempesta Praha